

อุโบสถ

วัดป่านานาชาติ
Wat Pah Nanachat

UPOSATHA HALL

เนื่องในโอกาสพิธีปิดทองตัดหวายลูกนิมิต
ผูกพัทธสีมาวัดป่านานาชาติ

๒๕ - ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕

Uposatha Hall and Sima Inauguration
Wat Pah Nanachat

25-28 December 2022

พระโพธิญาณเถร
(ชา สุภทฺโท)
วัดหนองป่าพง
จังหวัดอุบลราชธานี

Phra Bodhinyanathera
(Ajahn Chah Subhaddo)
Wat Nong Pah Pong
Ubon Rachathani

พระเทพวชิรญาณ
(เลี่ยม ฐิตธมฺโม)
วัดหนองป่าพง
จังหวัดอุบลราชธานี

Phra Thepvachirayan
(Luang Por Liem Thitadhammo)
Wat Nong Pah Pong
Ubon Rachathani

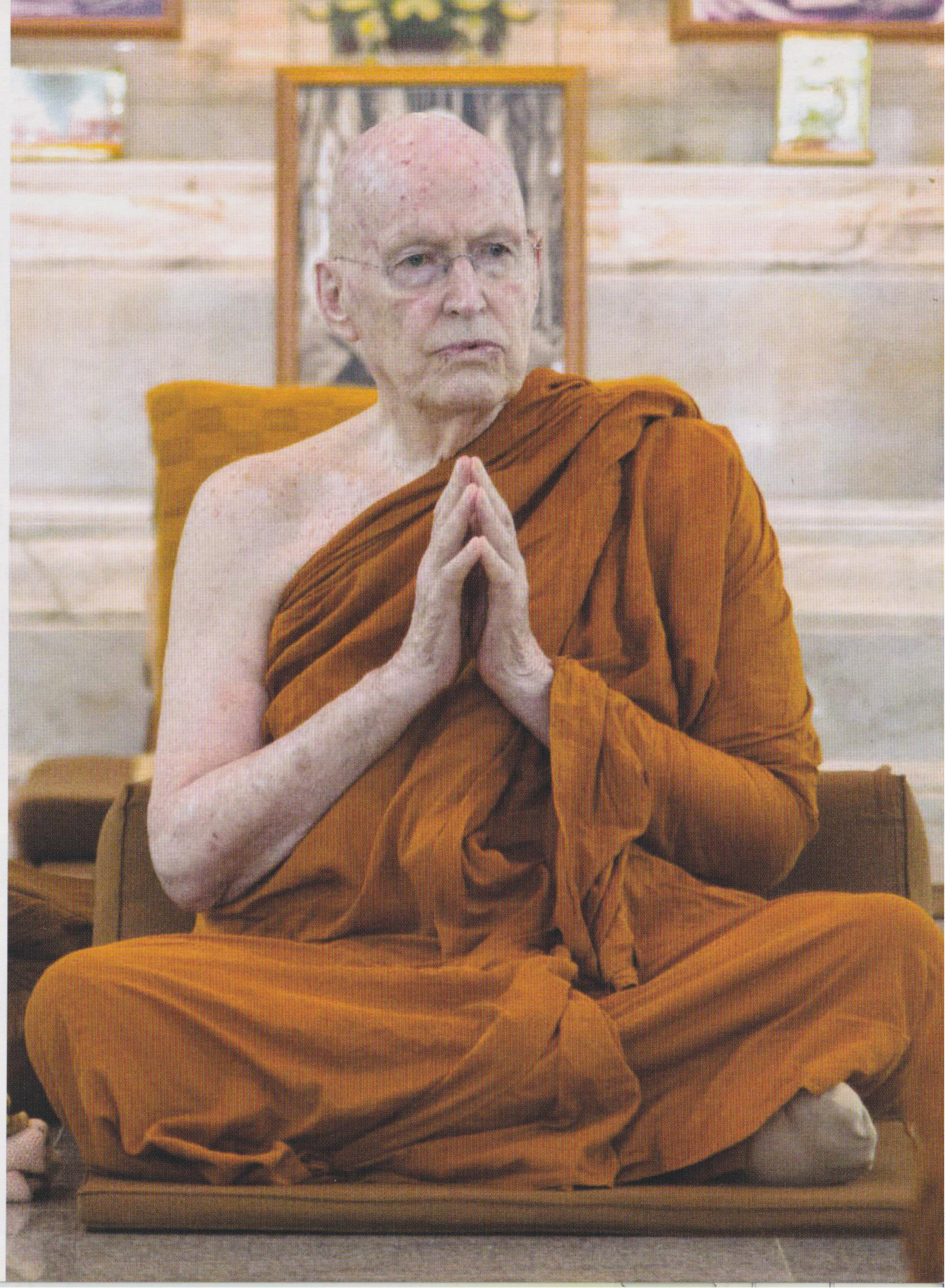
พระพรหมวชิรญาณ
(โรเบิร์ต สุเมโธ)
วัดอมราวดี
ประเทศอังกฤษ

Phra Bromvachirayan

(Luang Por Sumedho)

Wat Amaravati

United Kingdom

กำหนดการ
พิธีปิดทองตัดหวายลูกนิมิตผูกพัทธสีมา

ณ วัดป่านานาชาติ บ้านบุ่งหวาย อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

วันที่ ๒๕ - ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

Program :

Uposatha Hall and Sima Inauguration

Wat Pah Nanachat, Ubon Rachathani, Thailand

25 – 28 December 2022

วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ / 25 December 2022

08:00	ถวายภัตตาหาร แด่พระสงฆ์ Meal offering to the Sangha.
15:00	พิธีเปิดงานฉลองอุโบสถ-พิธีตัดหวายลูกนิมิต ๘ หลุมรอบอุโบสถ โดยญาติโยมลูกศิษย์วัดป่านานาชาติ ๘ กลุ่ม พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา Official start of the Uposatha Hall Inauguration Ceremony; Embedding eight Sima Stones around the Uposatha Hall by groups of disciples of the monastery; Blessing chants.

18:00 รวมนั่งสมาธิ-สวดมนต์ทำวัตรเย็น
Evening chanting and meditation.

20:00 สมาทานศีล - ปฐมนิเทศ (เปิดงาน) ฟังพระธรรมเทศนา
โดย **พระเดชพระคุณพระเทพวราจารย์** เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี
Giving five precepts and Dhamma talk by **Ven. Phra Thepvarajarn,**
Head of Ubon Rachathani Sangha Administration.

วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ / 26 December 2022

03:30 รวมนั่งสมาธิ-สวดมนต์ทำวัตรเช้า
Morning chanting and meditation.

08:00 ถวายภัตตาหาร แด่พระสงฆ์
Meal offering to the Sangha.

13:00 นั่งสมาธิ-ฟังพระธรรมเทศนา-ปฏิบัติธรรม
Meditation and Dhamma talk.

18:00 รวมนั่งสมาธิ-สวดมนต์ทำวัตรเย็น
Evening chanting and meditation.

20:00 ฟังธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์
โดย **พระเดชพระคุณพระเทพวชิรญาณ (เลี่ยม ฐิตธมฺโม)** เจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง
Meditation and chanting, followed by Dhamma talk by
Ven. Phra Thepvachirayan (Luang Por Liem Thitadhammo), Abbot of Wat Nong Pah Pong.

วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๕ / 27 December 2022

03:30 รวมนั่งสมาธิ-สวดมนต์ทำวัตรเช้า
Morning chanting and meditation.

08:00 ถวายภัตตาหาร แด่ พระสงฆ์
Meal offering and blessing.

17:00 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี เสด็จพระราชดำเนินไปทรงประกอบพิธีฉลองอุโบสถตัดหวายลูกนิมิต
HM King Mahavajiralongkorn and HM Queen Suthida embed the central Sima Stone in the Uposatha Hall of Wat Pah Nanachat.

20:00 พิธีผูกพัทธสีมา
Sangha determining new Sima.

22:00 ฟังพระธรรมเทศนา จากพระเถรานุเถระ
Dhamma talks by various senior monks.

วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕ / 28 December 2022

08:00 ถวายภัตตาหาร แด่พระสงฆ์
Meal offering and blessing.

13:00 พิธีอุปสมบทฤกษ์ชัยอุโบสถวัดป่านานาชาติ
Inaugural Upasampada ceremony.

หมายเหตุ กำหนดการนี้ อาจจะมีการปรับตามความเหมาะสม

Note : Program may be subject to change.

คำนำ

พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (เฮ็นนิ่ง เกวลี)
เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

หนังสือ"อุโบสถวัดป่านานาชาติ" แจกเป็นธรรมทาน เนื่องในโอกาสอันเป็นสิริมงคลอย่างยิ่ง ที่ทางคณะลูกศิษย์วัดป่านานาชาติ ทั้งพระและโยมได้จัดพิธีปิดทองตัดหวายลูกนิมิต ผูกพัทธสีมาฉลองอุโบสถหลังใหม่ เมื่อวันที่ ๒๕-๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

นอกจากพระธรรมเทศนาต่างๆ ภายในเล่มนี้ได้อธิบายความรู้เกี่ยวกับโบสถ์ ภาคอีสาน "โบสถ์" เรียกว่า "สิม" เช่น สิมวัดป่านานาชาติ เพราะเป็นอาคารสำหรับใช้ทำสังฆกรรม ซึ่งต้องทำกันในสีมา (สิม) ในโอกาสนี้วัดป่านานาชาติจึงมีการผูกพัทธสีมาอุโบสถหลังใหม่ ซึ่งจะทำให้วัดป่านานาชาติได้เป็นวัดสมบูรณ์ครบถ้วนสามารถทำสังฆกรรมทุกประเภทตามหลักพระวินัยและกฎมหาเถรสมาคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถจัดการบรรพชาอุปสมบทได้ ณ อุโบสถแห่งนี้ เป็นโอกาสเผยแผ่พระพุทธศาสนาออกไปทั่วโลก

ในโอกาสอันเป็นสิริมงคลยิ่งนี้ เราทั้งหลายรู้สึกปลื้มปีติยินดีที่ได้มีโอกาสนิมนต์ครูบาอาจารย์ทั้งฝ่ายปกครองและสายวัดป่ามาร่วมในงานฉลองอุโบสถวัดป่านานาชาติ ฝ่ายปกครองมีเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีราจารย์ กรรมการมหาเถรสมาคม, ประธานสำนักงานกำกับดูแลพระธรรมทูตไปต่างประเทศ ส่วนวัดหนองป่าพงมี พระเทพวชิรญาณ (หลวงพ่อเลี่ยม ฐิตธมฺโม) เจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง ส่วนสาขาต่างประเทศของวัดหนองป่าพง มี พระพรหมวชิรญาณ (หลวงพ่อสุเมโธ) เป็นพระมหาเถระอาวุโส

ร่วมกับพระเถระต่างประเทศอีกหลายรูป รวมทั้งครูบาอาจารย์จากสาขาวัดหนองป่าพงภายในประเทศไทยพร้อมกับญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย

ถือว่าเป็นโอกาสแห่งการระลึกถึงพระคุณของพระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) บูรพาจารย์ซึ่งเป็นที่เคารพอย่างสูงสุด ที่ท่านได้มีวิสัยทัศน์อันกว้างไกลยิ่งใหญ่ในการเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติได้ปฏิบัติและทำศาสนกิจด้วยกันกับคณะสงฆ์ไทยอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายใต้พระธรรมวินัยตั้งแต่แรกจนถึงปัจจุบัน

อาตมาภาพในนามของคณะสงฆ์วัดป่านานาชาติ ขออนุโมทนากับศิษยานุศิษย์พุทธศาสนิกชนทั้งหลายทั้งภายในและต่างประเทศทั่วโลก ที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกันปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ มีน้ำใจเสียสละ มีความสามัคคีด้วยจิตเมตตาอารีอย่างไร้พรมแดน มุ่งหมายให้งานนี้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลและดำเนินไปโดยความสำเร็จเรียบร้อยด้วยดีทุกประการ ขอท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ปราศจากความทุกข์โศก โรคภัยไข้เจ็บ และขอให้มีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปในบวรพระพุทธศาสนา ในพระธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดกาลนาน

ในวโรกาสอันควรปีติยินดีเป็นล้นพ้นต่อคณะสงฆ์ชาวต่างชาติในสายวัดหนองป่าพง จึงถือเป็นเกียรติอย่างสูงสุด ที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสุทิดาพระบรมราชินี ได้ทรงโปรดฯ ลูกศิษย์วัดป่านานาชาติ โดยได้ทรงเสด็จฯ มาทรงประกอบพิธีตัดหวายลูกนิมิตอุโบสถวัดป่านานาชาติ พสกนิกรทั้งหลายภายใต้พระบรมโพธิสมภารในพระองค์มีความสมัครสมานสามัคคี มีศรัทธาปสาทะ ในธรรมวินัยและข้อวัตรปฏิบัติ ที่หลวงปู่ชาได้สอนสั่งไว้แก่พุทธบริษัททั้งหลายให้ได้ขจรกระจายแผ่ไพศาลไปทั่วโลก

อาตมาภาพจึงขอถวายพระพรชัยมงคลแด่พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสุทิดาพระบรมราชินี ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ จงทรงพระเกษมสำราญ มีพระชนมายุยิ่งยืนนาน สถิตเป็นมิ่งขวัญปวงชาวไทยและชาวต่างชาติตลอดจิรัฐิติกาล เทอญ

Foreword

Phrakhru Ubonbhavanaviteht

Abbot of Wat Pah Nanachat

This book, "The Wat Pah Nanachat Uposatha Hall", is a free gift of Dhamma marking the auspicious occasion between the 25th and 28th of December 2022, of the monks, novices and lay disciples of Wat Pah Nanachat performing the ceremony inaugurating the new Uposatha Hall ("Bot"), and determining a boundary ("Sima") around the hall as laid down in the Buddhist Monastic Code ("Vinaya").

As well as offering Dhamma talks, this book mainly aims to explain what an Uposatha Hall is within the context of monastic life as practiced in Wat Pah Nanachat. In the Isan (Northeast Thailand) the word "sim" is commonly used instead of the central Thai "bot", as it refers to the territory rather than the building in which sangha transactions (sanghakamma) are being held. On this occasion the sangha is "tying off" (determining) a proper sima around the new Uposatha Hall. This will enable Wat Pah Nanachat to carry out all its various monastic functions and sangha transactions required by the Vinaya – including the acceptance ("upasampada") of new monks, thus disseminating seeds of Dhamma to many other countries.

We feel truly honoured to be able to invite our most revered senior monks and Dhamma teachers from forest and city monasteries alike, to celebrate this special moment. Amongst them are Ven. Somdet Phra Mahathirachan, the head of the committee of the Thai

Overseas Buddhist Mission; Ven. Phra Thep Vachirayan (Luang Por Liem), the abbot of Wat Nong Pah Pong; and Ven. Phra Brom Vachirayan (Luang Por Sumedho), the most senior Elder within our group of international branch monasteries. And of course, lay Buddhists from all over Thailand.

Coming together like this provides a great opportunity for us to be united in recollecting the virtues of Ven. Phra Bodhinyana Thera (Ajahn Chah Subhaddo), our foremost Dhamma teacher and founder of this group of monasteries. Thanks to his broad-mindedness and far-reaching vision, from the very first days of Wat Pah Nanachat up to the present, we have been able to practice in harmony within the traditional Thai Sangha, although we come from different corners of the world.

Thus, on behalf of the Sangha of Wat Pah Nanachat, I would like to express my wholehearted appreciation to the disciples and friends of the monastery, whether in Thailand or abroad, for all their heartfelt effort and generous sacrifice which has enabled this event to take place in such a spirit of harmony. May they all be free from sorrow and pain, difficulties and dangers, obstacles and illnesses and ever grow in the Buddha's Teachings.

It is of utmost joy for us, as disciples of Wat Pah Nanachat, that on this wholly auspicious occasion His Majesty King Maha Vajiralongkorn and Her Majesty Queen Suthida will be present in the new Uposatha Hall on December 27th, to bestow their royal blessings on this event. His Majesty has graciously agreed to perform the ceremony of embedding the central sima stone in the middle of the Uposatha Hall. Through the goodness that has arisen on this occasion, may the power of the Triple Gem protect Their Majesties and everyone dwelling in the Kingdom of Thailand, bringing them happiness, long life, virtue and strength.

สีมหลังใหม่...แห่งวัดป่านานาชาติ

นายมีชัย แต้สุจริยา

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

หลวงปู่ชา สุภทฺโท หรือพระโพธิญาณเถร ได้ตั้งวัดป่านานาชาติขึ้นใน ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เพื่อให้ลูกศิษย์ที่เป็นชาวต่างชาติของท่าน (มีพระสุเมโธเป็นรูปแรก) ได้ใช้เป็นที่พำนักสงฆ์เพื่อศึกษาและปฏิบัติพระธรรมวินัยตามปฏิปทาที่สืบทอดมาแต่บูรพาจารย์ โดยมีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเป็นต้น จนก่อให้เกิดศรัทธาแก่ญาติโยมทั้งหลายทั้งที่เป็นชาวไทย และชาวต่างประเทศที่สื่อสารด้วยภาษาอื่นๆ ซึ่งมีภาษาอังกฤษเป็นหลัก จนสามารถเผยแผ่หลักธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาโดยน้อมนำวิถีปฏิบัติตามแนวทางฝ่ายอรัญวาสีจนปรากฏแผ่ไพศาลไปในนานาประเทศทั่วโลก

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ วัดป่านานาชาติได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา (ปักเขตในวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗) ถือได้ว่าเป็นการได้รับการยอมรับนับถือและให้เกียรติแก่คณะสงฆ์ ซึ่งแม้ไม่ได้ถือสัญชาติไทยก็ไม่ใช่ข้อจำกัดในการรักษาข้อวัตรปฏิบัติให้งดงามสืบต่อไป อีกทั้งเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันคือ พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (เฮ็นนิ่ง เกวลี) ก็ได้ผ่านการสอบเป็นพระอุปัชฌาย์ตามระบบคณะสงฆ์ไทย แห่งกฎมหาเถรสมาคม ฉบับ ๑๗ พ.ศ. ๒๕๓๖ จึงเพิ่มพูนคุณสมบัติอันประเสริฐสมควรที่ให้วัดป่านานาชาติในปัจจุบัน จะได้เป็นศูนย์กลางแห่งกำลังสำคัญในการเผยแผ่หลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กว้างไกลไพศาลยิ่งๆ ขึ้นไปในอนาคต

ด้วยเหตุปัจจัยอันพร้อมมูลดังได้กล่าวมาแล้วจึงได้เกิดดำริในการสร้างอุโบสถหลังใหม่เพื่อปฏิบัติศาสนกิจให้สืบต่อสร้างเสริมความมั่นคงรุ่งเรืองในพระพุทธศาสนา เมื่อพระอาจารย์

เกวลีได้พบภาพเก่าของสิม (อุโบสถ) หลังหนึ่ง และมีความประทับใจในความเรียบง่ายสง่างาม อีกทั้งยังมีสัดส่วนและองค์ประกอบทางด้านสถาปัตยกรรมที่งดงามเป็นเอกลักษณ์ โดยที่ท่านไม่ทราบมาก่อนว่าศาสนาคารนั้นคือ สิม หรือวิหารของวัดหลวง ซึ่งเจ้าคำผง (พระปทุมวรราชสุริยวงศ์) เจ้าครองนคร องค์แรกของเมืองอุบล ซึ่งต่อมาได้สถาปนาขึ้นเป็นเมืองอุบลราชธานีศรีวนาลัยประเทศราช ได้ทรงสร้างขึ้นให้เป็นพระอารามหลวงคู่กันกับโฮงหลวง (วังหลวง) ของพระองค์ที่สันนิษฐานว่ามีที่ตั้งอยู่คู่ขนานกัน

เมื่อมีการเขียนแบบอุโบสถหลังใหม่นี้ สถาปนิกจึงได้น้อมเอาแนวความคิดนั้น โดยการนำเอาสิมหรือวิหารวัดหลวงมาเป็นต้นเค้า แล้วประมวลเอาความประทับใจในองค์ประกอบจากสถาปัตยกรรมอีสานแบบล้านช้างมากำหนดลงในสัดส่วนใหม่ที่มีขนาดเหมาะสมสง่างาม ควรแก่การปฏิบัติศาสนกิจของวัดป่านานาชาติ ทั้งยังน้อมรับเอาแนวคิด “สิมไร้ผนังอย่างอีสาน” ของพระอาจารย์เกวลีมา เพื่อเป็นการรักษารูปแบบของอุโบสถวัดหนองป่าพง อีกทั้งยังยึดถือเอาเส้นสายของความงามตามคตินิยมแบบเมืองอุบลเป็นสำคัญ แล้วน้อมนำแนวคิดที่มีพระประธาน คือ “พระพุทธสุเมธคุณ” อันสร้างสลักจากหินทรายประดิษฐานในท่ามกลางแมกไม้เป็นฉากหลัง ประหนึ่งดังพระพุทธองค์ประทับอยู่ท่ามกลางหมู่สงฆ์สาวกฉะนั้น

บัดนี้การก่อสร้างอุโบสถที่สง่างามหลังหนึ่งของประเทศไทยได้สำเร็จแล้ว ด้วยความตั้งใจมั่น ความพากเพียรวิริยะ และความเสียสละ เพื่อยังประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ต่อพุทธศาสนิกชนที่มิได้เฉพาะเจาะจงแต่เพียงพระสงฆ์ที่มีกำเนิดจากต่างประเทศเท่านั้นแต่จะยังประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติทั้งหลายที่มีศรัทธาในการเจริญทาน ศีล ภาวนา จนเกิดปัญญาพ้นทุกข์ในที่สุด

ความงดงามใดๆ ความสง่างามใดๆ ของอุโบสถหลังนี้ที่สัมผัสได้ด้วยจักขุวิญญาณย่อมสร้างความอิ่มเอมใจแก่ผู้ได้มาพบเห็น แต่ไม่มีความงามใดเหนือไปกว่าความงดงามของศรัทธาและกตัญญูกตเวทิตาของคณะสงฆ์ที่มีกำเนิดในต่างแดนนี้มีต่อบูรพาจารย์ ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ชา สุภทฺโท และมีต่อแผ่นดินเมืองอุบล ที่ซึ่งให้กำเนิดชีวิตใหม่ เป็นบ้านเกิดใหม่ภายใต้ความสงบร่มเย็นในบวรพระพุทธศาสนามาเนิ่นนานผ่านกาลเวลา และจะยั่งยืนไปตลอดกาลนาน

Wat Pah Nanachat

UPOSATHA HALL

อุโบสถ

วัดป่านานาชาติ

Sima

...means "boundary" - an area which is precisely defined by distinct markers such as stone pillars, in which the sangha meets for carrying out formal meetings or decisions ("sanghakamma"), for example the acceptance of new monks ("upasampada") or the fortnightly recitation of the monastic training rules ("patimokkha").

สีมา

...หมายความว่า เขต ที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนโดยนิมิตหมายเช่นเสาหิน เป็นสถานที่สำหรับประชุมสงฆ์ ให้สงฆ์ได้ลงมติเป็นทางการ เช่น ในการรับผู้ใหม่เข้าหมู่คณะสงฆ์ (อุปสมบท) หรือการสาธยายสิกขาบททุกครึ่งเดือน (ปาติโมกข์)

Baddha Sima

... means a "tied-up boundary" - a sima area which has been formally designated as such by a ceremony defining it by determining a set of boundary markers (or sima-stones) by the sangha with the lay-community as witness. Baddhasima areas are usually installed around the assembly hall ("bot" or "uposatha" hall).

พัทธสีมา

... หมายความว่าเขตสีมาที่ "ผูกไว้" คือกำหนดเรียบร้อยแล้วโดยสงฆ์อย่างเป็นทางการ ณ ที่หน้าคณะโยมซึ่งเป็นพยาน ในการ "ผูกพัทธสีมา" นั้น พระภิกษุชี้แนะนิมิตหมายรอบเขตสีมา เช่นเสาหินหรือลูกนิมิต ส่วนมากตั้งขึ้นโดยรอบตึกอาคารที่สร้างขึ้นมาสำหรับการประชุมสงฆ์ คือโรงอุโบสถ หรือโบสถ์

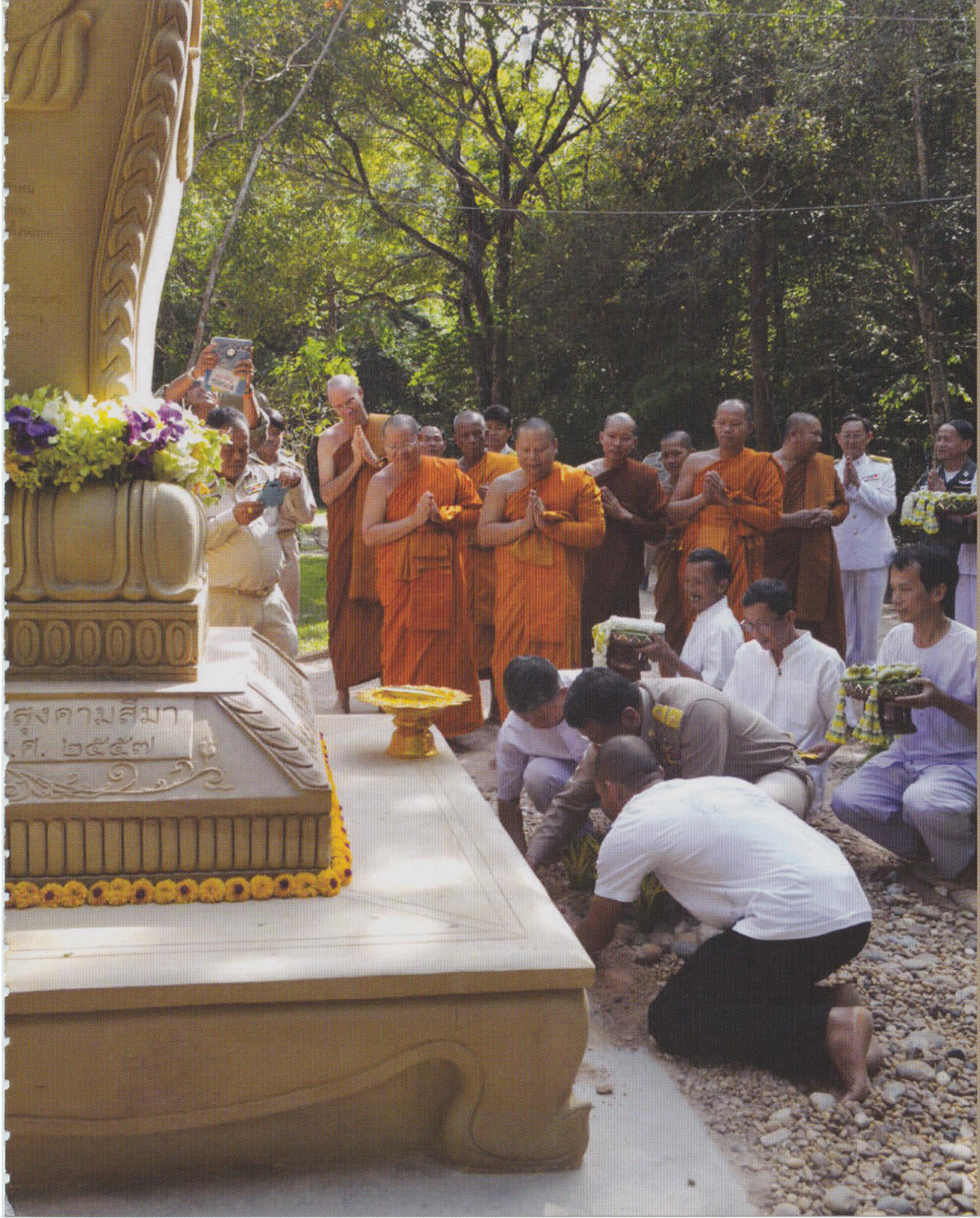
Visunggama Sima

... means a boundary territory which is separated from village or town areas. It is one of the types of simas which the Buddha allowed to use for carrying out sangha transactions without it being specifically "tied off" or determined by the sangha, if it is properly marked already by the laws of the land. Thai law allows the sangha within the appointed territory of a Visunggamasima to fully govern its own affairs solely based on the Buddhist Monastic Code (Vinaya) and build a proper Uposatha Hall for this purpose.

วิสุงคามสีมา

...เขตที่กำหนดไว้แยกออกจากพื้นที่หมู่บ้านหรือเมือง เป็นเขตสีมาประเภทหนึ่งที่พระพุทธเจ้าอนุญาตให้ทำสังฆกรรมโดยไม่ต้องมีการผูกสีมา เพราะมีการกำหนดไว้โดยกฎบ้านเมืองอย่างเรียบร้อยแล้ว ตามกฎหมายประเทศไทย ภายในเขตพระราชทานเขตวิสุงคามสีมานั้น คณะสงฆ์ได้รับอนุญาตที่จะบริหารเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสงฆ์โดยการอาศัยหลักพระวินัยตามพุทธบัญญัติเท่านั้น และสามารถสร้างโรงอุโบสถขึ้นที่จะใช้ในกิจสงฆ์นั้น

On Dec 15th, 2014 in a ceremony attended by many senior monks of the international and local sangha, Wat Pah Nanachat received the Royal granting of a Visunggamasima by HM King, established by the Mayor of Warin Chamrab on a designated piece of monastery land of 40 x 80 metres around the premises of the old outside sala of Wat Pah Nanachat, a multi-purpose meditation hall built by Luang Por Pasanno and Luang Por Jayasaro.

เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะพระเถระจากต่างชาติและท้องถิ่น ได้รวมกันในงานรับพระราชทานวิสุงคามสีมา โดยการปักเขต ขนาด ๔๐ x ๘๐ เมตร โดยนายอำเภอวารินชำราบ บนที่ดินวัดป่านานาชาติ รอบศาลานอกเก่า ซึ่งเป็นศาลาปฏิบัติธรรมอเนกประสงค์ที่หลวงพ่อปสนฺโนและหลวงพ่อชยสาโรได้สร้างขึ้นมา

Forest Sima

For a sangha living in a wilderness area far from any settlement area, the monastic code allows for a spontaneous determination of a "forest sima", a simple circle of 98 meters radius around the sangha meeting. However, certain sangha transactions such as ordinations, are not possible in a forest sima like this.

สีมาป่า

เมื่อสงฆ์อยู่ป่าตามธรรมชาติ ห่างจากหมู่บ้านหรือเขตชุมชน ในพระวินัยมีการอนุญาตให้สมมุติเขตสีมาขึ้นมา เฉพาะชั่วคราวสำหรับเวลาประชุมสงฆ์แต่ละครั้ง กรณีนี้การกำหนดเขตไม่ได้ทำด้วยถาวรวัตถุใดๆ แต่ถือรัศมี ๙๘ เมตร รอบที่กลางประชุมสงฆ์เป็นหลัก แต่สังฆกรรมบางประเภท เช่นการอุปสมบท ในสีมาป่านั้นทำไม่ได้

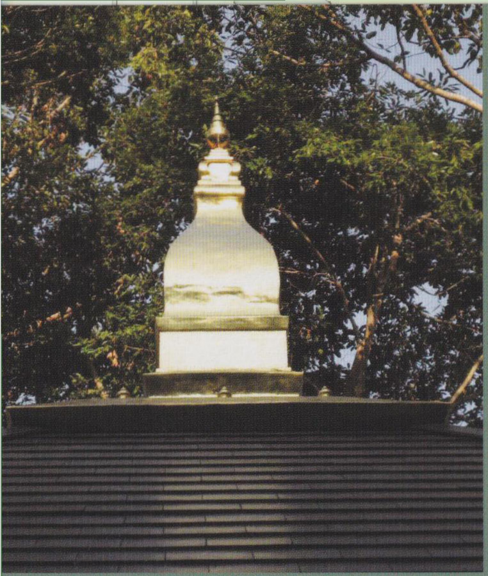

The old Bot of Wat Pah Nanachat was built in 1988 during the time when Luang Por Pasanno was abbot. It is located where the remaining bricks of an old monastery known as "Wat Nong Pla Keng" were found. The respective sima stones though were dislocated and not complete. Furthermore, with the site being located within the public land of the charnel ground of Bung Wai Village, the old sima could not be restored and a temporary forest sima was assumed.

โบสถ์เก่าของวัดป่านานาชาติ สร้างมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ ในช่วงที่หลวงพ่อปสนฺโนเป็นเจ้าอาวาส สถานที่เป็นที่เจอซากสิมเก่าของวัดหนองปลาเข็ง ปรากฏว่าเขตสีมานั้นไม่สามารถรื้อฟื้นได้ เพราะใบสีมากระจายไว้ ไม่ครบ และพื้นที่ตกอยู่ในที่สาธารณะป่าช้าบุ่งหวาย คณะสงฆ์จึงได้ใช้เป็นสีมาป่าไว้ก่อน

Chedi

... a monument of worship in the shape of a pagoda housing relics or items of use by the Buddha or his noble enlightened disciples. “Chedi” (Thai) is derived from Pali: “cetiya”, monument. Also referred to as “stupa” from the “thupa” in Pali.

เจดีย์

... สถานที่เคารพบูชา ซึ่งบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อรหันตธาตุ หรือบริขารของท่านไว้ รากศัพท์ มาจากบาลี เจติย คืออนุสรณ์ คล้ายๆ คำว่า สถูป หรือ บาลี ถูป

In 2006 Luang Por Nyanadhammo renovated the old bot and added a peaked roof topped by a small traditional chedi modelled after Luang Por Chah's chedi in Wat Nong Pah Pong. It contains Buddha relics and the remainders of highly revered Forest Tradition Teachers (Krooba Ajahns).

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ท่านอาจารย์ญาณธมฺโม ได้ซ่อมแซมโบสถ์เก่า และเสริมหลังคาเป็นยอดสี่เหลี่ยม และสร้างเจดีย์เล็กขึ้นตามรูปทรงเจดีย์ พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา)ที่วัดหนองป่าพง ซึ่งบรรจุไว้มีพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุพ่อแม่ครูบาอาจารย์ เป็นต้น

The Buddha image in the old bot shows the Buddha giving his first sermon in the Deer Park of Sarnath/Varanasi. It was cast modelled after the historic Indian Dhammacakka Sandstone image from the Gupta-Period in Sarnath Museum.

พระพุทธรูปที่โบสถ์เก่าเป็นปางแสดงปฐมเทศนา ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองพาราณสี เป็นรูปหล่อทองเหลืองตามแบบพระพุทธรูปธรรมจักรหินทรายจากอินเดียโบราณ สมัยคุปตะ อยู่ที่พิพิธภัณฑ์เมืองสารนาถ

Bot/Uposatha Hall

... the meeting hall built within a sima. It is considered the most important structure in a monastery, as it hosts outstanding functions such as ordinations. "Bot" (Thai) is stems from "uposatha" (Pali), the fortnightly lunar observance days on which the monks meet to recite the training rules.

โบสถ์ หรือโรงอุโบสถ

...ตึกอาคารสำหรับการประชุมสงฆ์ในสีมา ถือว่าเป็นเสนาสนะซึ่งสำคัญที่สุดภายในวัด เพราะเป็นที่ลงสังฆกรรมต่างๆ เช่น การบวชพระ คำว่าโบสถ์มาจากบาลี อุโปสถ ซึ่งหมายถึงวันที่สงฆ์สาธยาย สิกขาบททุกครึ่งเดือน

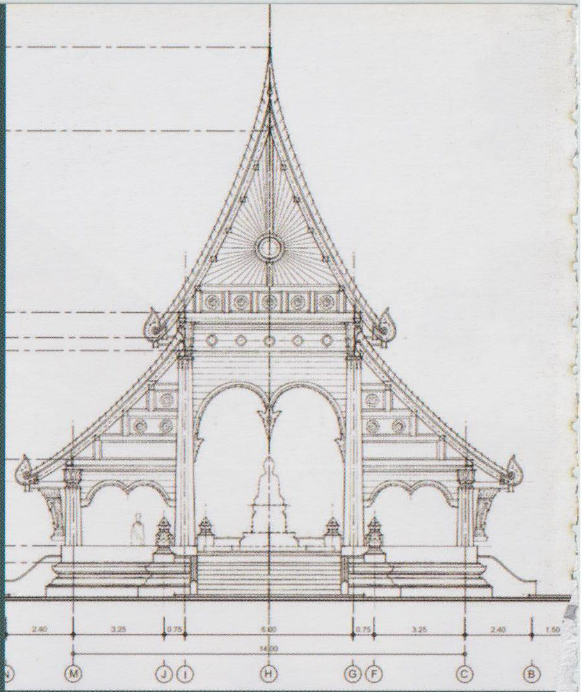

The new Bot was built in the traditional Northeastern Thai/Laotion style between April 2019 and October 2022. Established in the Visunggamasima area on monastery grounds, a fully determined smaller Baddhasima around it will enable the international sangha of Wat Pah Nanachat to carry out the complete range of community transactions including ordination for a long-lasting prosperous future of monastic life within the Thai Forest Tradition.

โบสถ์ใหม่ของวัดป่านานาชาติสร้างเมื่อเมษายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ถึงตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งตั้งอยู่ภายในเขตวิสุงคามสีมาบนที่ดินวัด โดยมีพัทธสีมารอบอย่างครบถ้วน โบสถ์ใหม่จะเปิดโอกาสให้คณะสงฆ์จากหลายประเทศ ทำสังฆกรรมทุกประเภท รวมทั้งอุปสมบท เป็นระยะยาวนาน อย่างเจริญรุ่งเรือง ภายในสายวัดป่าในประเทศไทยต่อไปอย่างสมบูรณ์แบบ

The new Bot of Wat Pah Nanachat is modelled after the historic "Sim Wat Luang", the uposatha hall of the first monastery established in Ubon Rachathani in 1794. Being mainly built out of wood the Bot of Wat Luang needed to be demolished around the year 1949.

สิมหรือโบสถ์หลังใหม่ของวัดป่านานาชาติ มีแนวคิดในการก่อสร้างอ้างอิงต้นเค้ารูปแบบสถาปัตยกรรมของ "สิมวัดหลวง" ที่เริ่มสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๔ ซึ่งเป็นวัดแรกของเมืองอุบลราชธานี เป็นสิมปูน โครงหลังคาเครื่องไม้ ซึ่งเก่าแก่ผุพังและได้ถูกรื้อถอนไปเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒

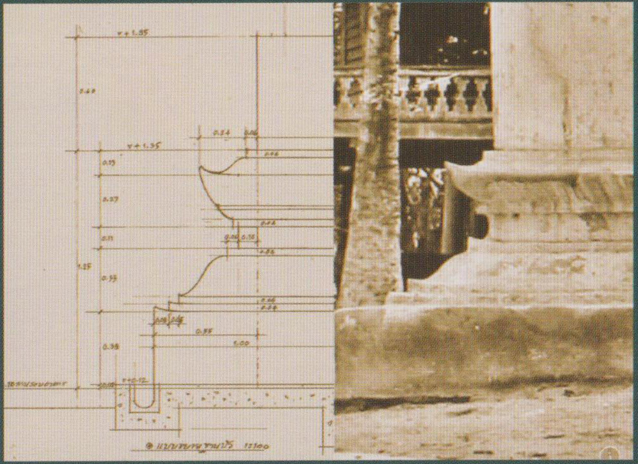
The design of Wat Pah Nanachat's new Bot was offered by Mr. Narongrit Tongsaeng, an architect from Ubon Rachathani skilled in classic Isan architecture.

แบบของโบสถ์หลังใหม่วัดป่านานาชาติ ได้เขียนถวายโดย นายณรงค์ฤทธิ์ ทองแสง สถาปนิกชาวอุบลฯ ผู้เชี่ยวชาญทางสถาปัตยกรรมอีสาน

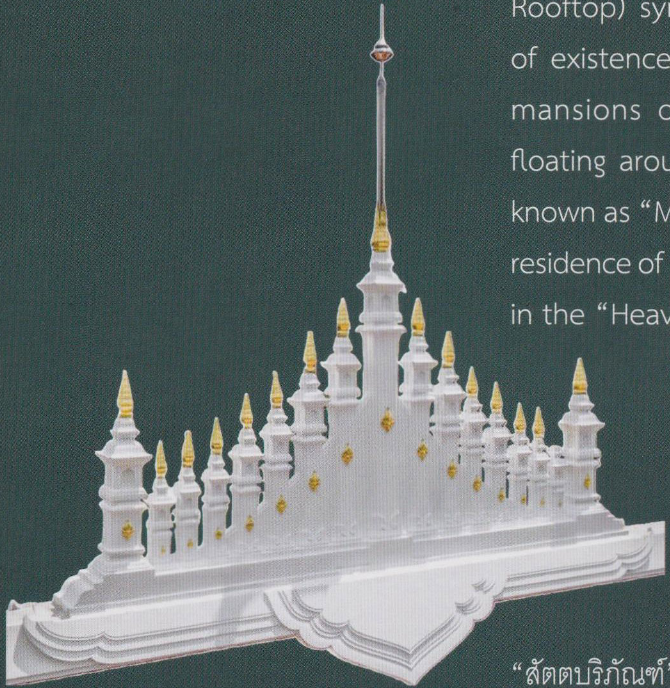

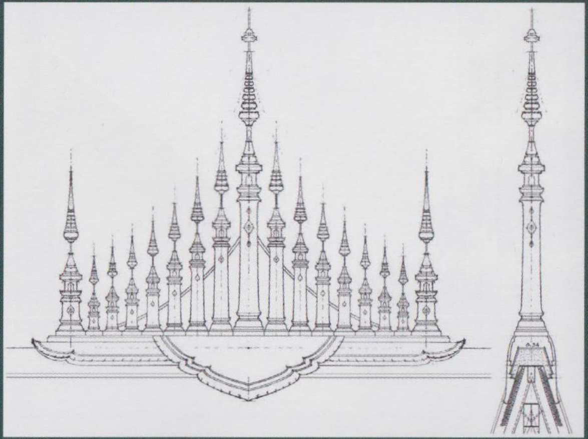
Amongst the various adaptations of the original model are a slight expansion of size, the sole use of concrete as building material, and the open facades with no walls (called "Open Sima" or "Sim Prong"). The rooftop holds a symbolic model of the Buddhist cosmos called "Sattaboripan", a common feature of classic Lahn Chang architecture.

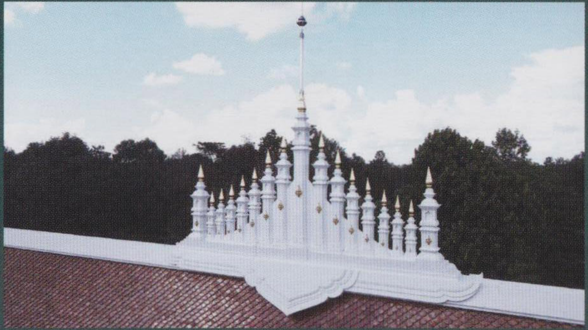
มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบและองค์ประกอบหลายส่วน เช่น โบสถ์ใหม่มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อเพิ่มพื้นที่ใช้สอย ใช้โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็ก โครงหลังคาเหล็กตามยุคสมัย เป็นโบสถ์โล่งไม่มีผนัง (สิมโปร่ง) เพื่อต้องการใกล้ชิดธรรมชาติ บนยอดกลางสันหลังคา ติดตั้ง "สัตตบริภัณฑ์" ที่เป็นองค์ประกอบงานสถาปัตยกรรมล้านช้างดั้งเดิม

The “Sattaboriphan” (Seven-Pinnacled-Rooftop) symbolizes the various planes of existence depicted by little heavenly mansions on the seven “continents” floating around the center of the world, known as “Mount Sumeru”, said to be the residence of Sakka, King of the divine beings in the “Heavens of the 33”.

“สัตตบริภัณฑ์” เป็นสัญญลักษณ์สื่อความหมายถึงคติภพภูมิจักรวาลอันสอดคล้องกับเรื่องภพชาติวัฏจักร “สัตตบริภัณฑ์” หมายความว่า “เขาล้อมทั้งเจ็ด” คือหมู่ภูเขา ๗ เทือกรอบเขาพระสุเมรุ ซึ่งเป็นที่ประทับของท้าวสักกะเทวราชในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ณ ที่กลางของโลก แต่ละยอดเป็นวิมานของเทวดา

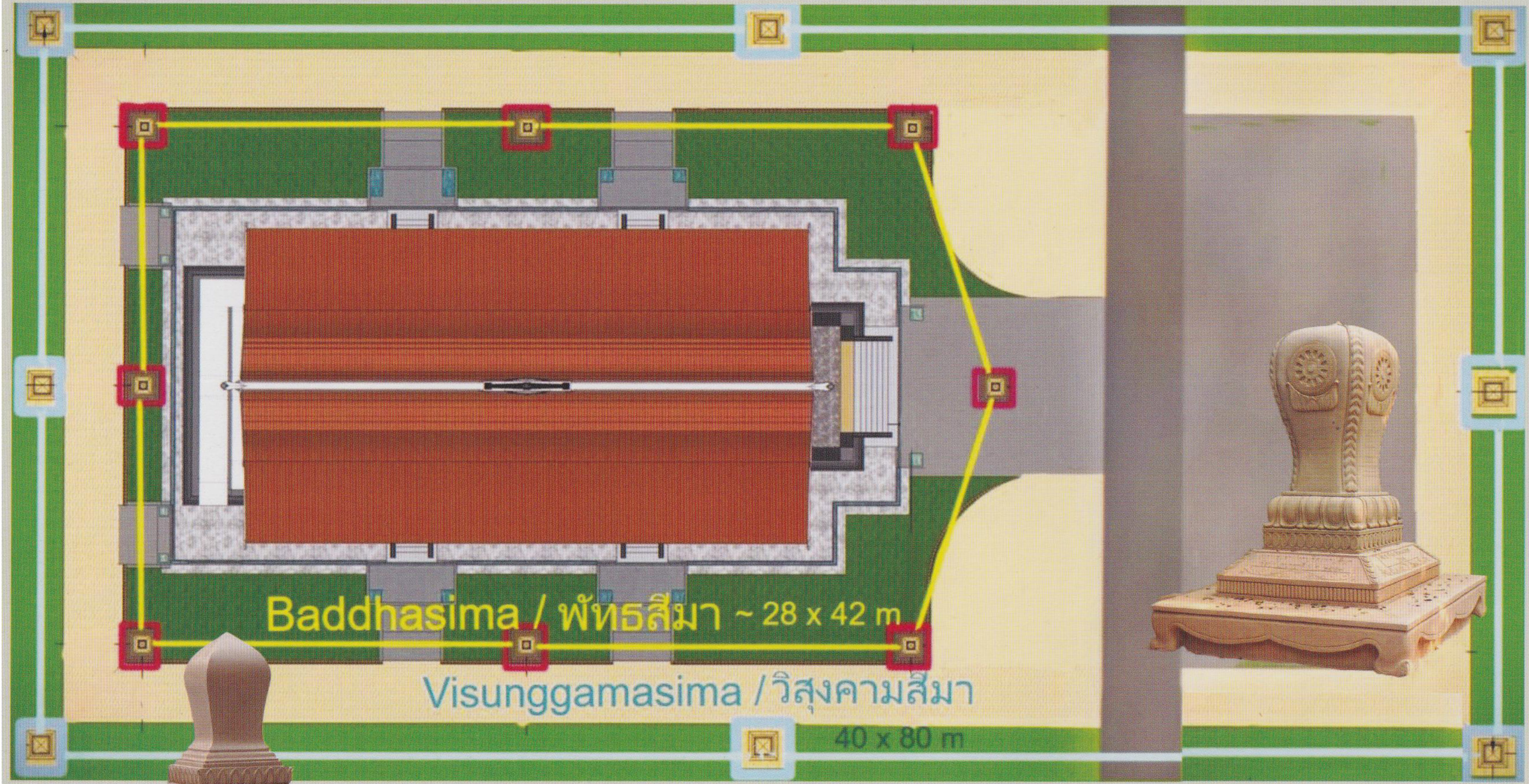

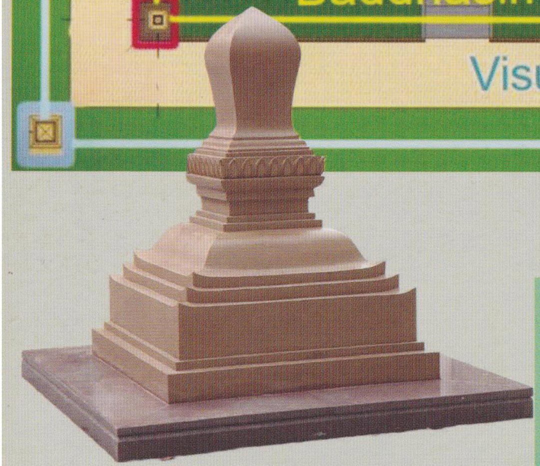
The Buddha image in the new Bot shows the Buddha in the night of his awakening, touching the earth as a witness to his virtues. The image is made from of a single piece of yellow sandstone, crafted in Chiang Rai in the style of the Gupta period of Indian art. The typical backdrop and halo have been simplified so the Buddha appears sitting in a more natural setting.

Luang Por Liem gave the Buddhaimage the name: “Phra Buddha Sumedhaguna” - the Buddha with the virtue of good wisdom - as a recollection of Wat Pah Nanachat’s first abbot, Luang Por Sumedho.

พระพุทธรูปที่โบสถ์ใหม่ พระพุทธเจ้าวางพระหัตถ์ขวาลงดิน เพื่อเป็นพยานในความดีของท่านในคืนแห่งการตรัสรู้ เป็นรูปแกะสลักหินทรายเหลืองอ่อนโดยช่างเชียงราย ลักษณะศิลปะอินเดีย ยุคคุปตะ ดัดแปลงด้วยการตัดฉากหลังและรัศมีลงเพื่อจะให้พระนั่งกลางธรรมชาติมากที่สุด

พระเทพวชิรญาณ (เลี่ยม จิตธมฺโม) เป็นผู้ถวายนาม “พระพุทธสุเมธคุณ”(พระพุทธเจ้าผู้มีปัญญาดีเป็นพระคุณ) เพื่อเป็นการระลึกถึงคุณความดีพระพรหมวชิรญาณ (โรเบิร์ต สุเมโธ) เจ้าอาวาสรูปแรกของวัดป่านานาชาติ

BADDHASIMA-PILLARS

เสาพัทธสีมา

The small sima stones around the Bot mark the “Baddhasima”

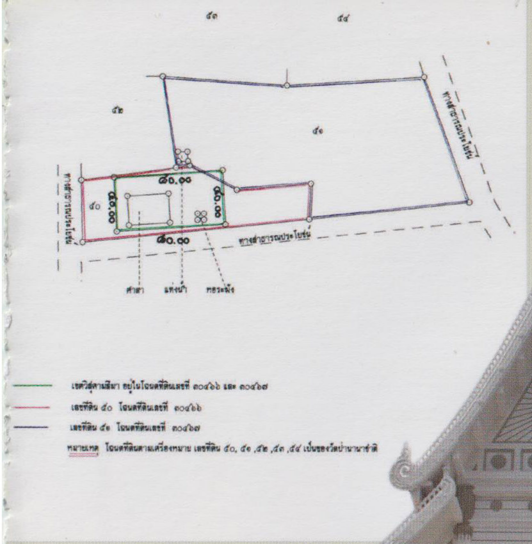
หลักสีมาเล็กรอบโรงอุโบสถกำหนดเขตพัทธสีมา

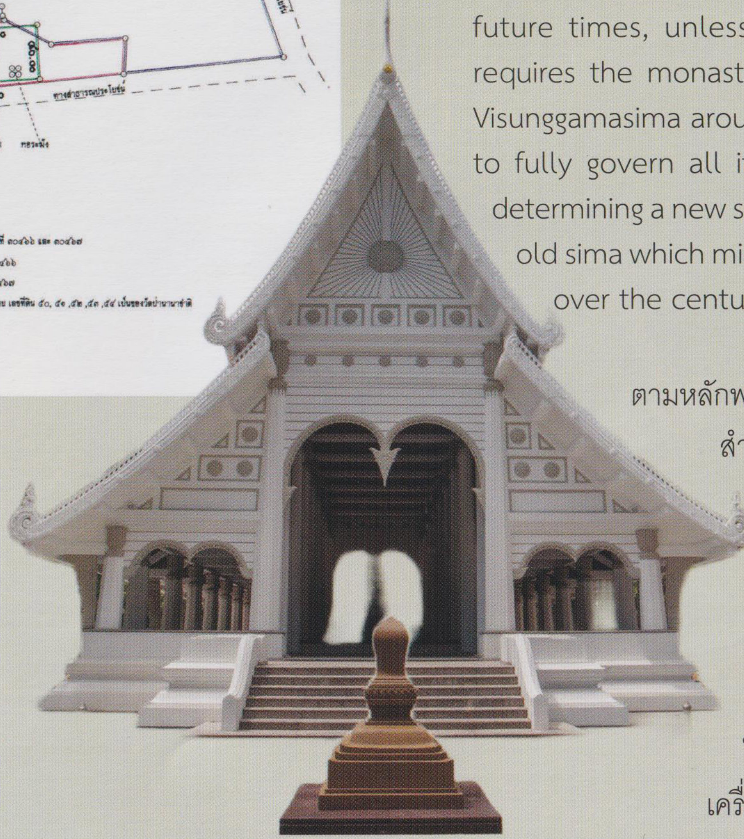
VISUNGGAMASIMA-PILLARS

เสาวิสุงคามสีมา

The big sima stones around the whole area mark the “Visunggamasima”

หลักสีมาใหญ่รอบบริเวณทั้งหมดกำหนดเขตวิสุงคามสีมา

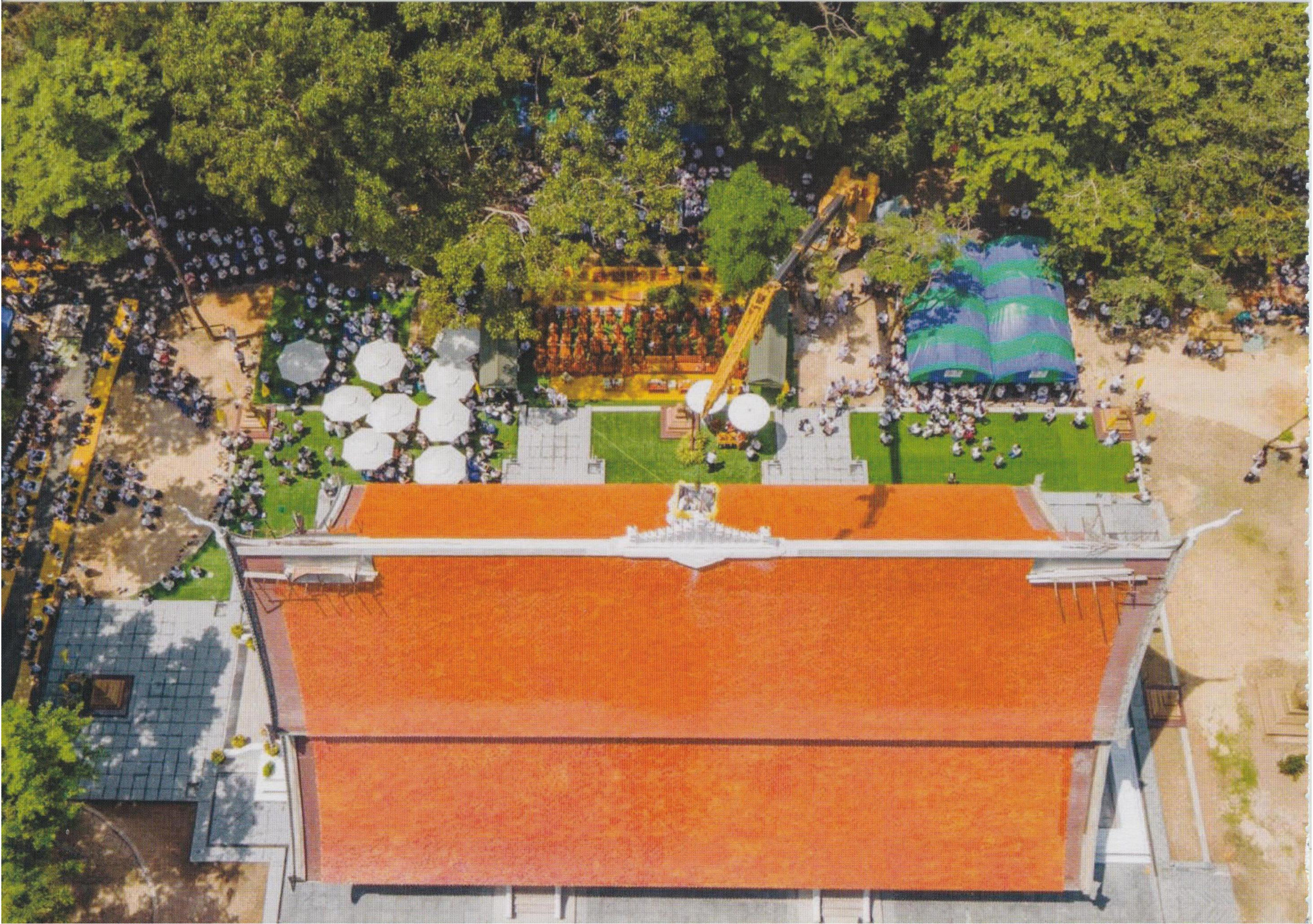

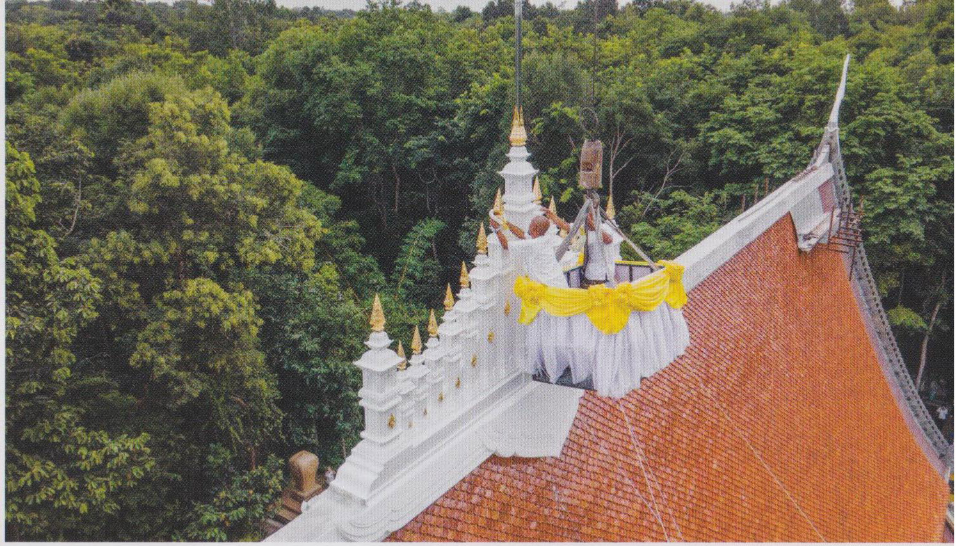
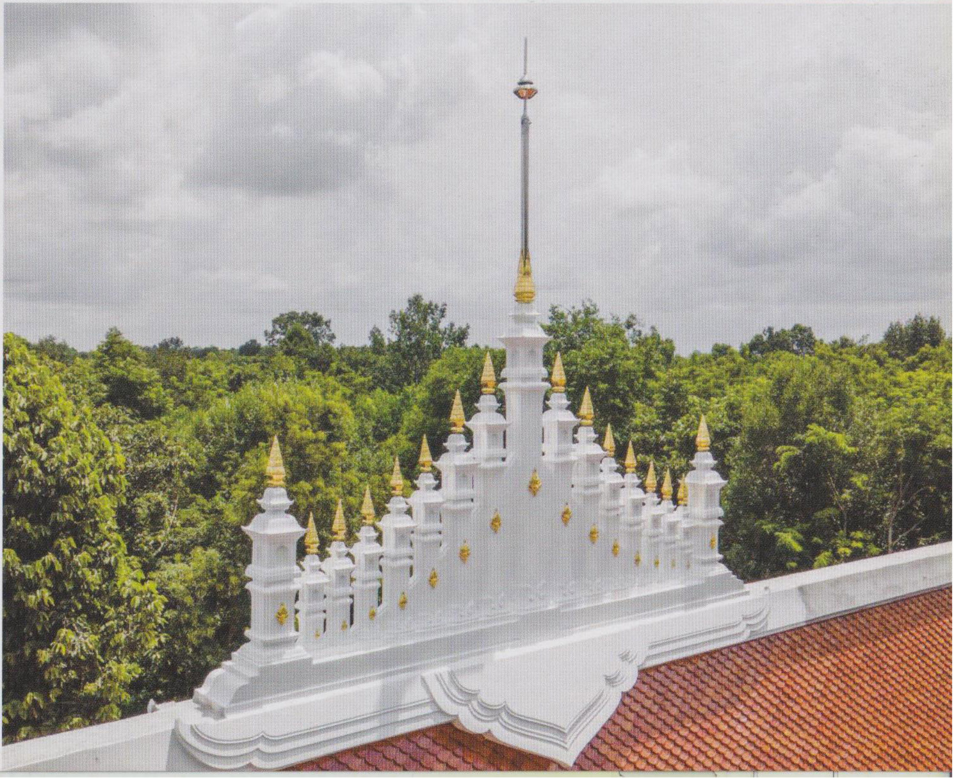
According to the Vinaya, the law governing the Buddhist monastic community (Sangha), a sima, once properly established, will be fully valid and functional for all future times, unless the sangha formally revokes it again. Therefore, Thai law requires the monastery to fully own the sima land and to have been granted a Visunggamasima around the area, by which HM King guarantees the sangha the rights to fully govern all its Vinaya matters on its own. For the sake of clarity, before determining a new sima, the Vinaya further requires revoking any possible overlapping old sima which might have been forgotten, as boundary markers decay or disappear over the centuries.

ตามหลักพระวินัยการติดตั้งสีมา เมื่อทำเรียบร้อยแล้วจะมีความถูกต้องและพร้อมใช้งานสำหรับสงฆ์ตลอดไป นอกจากจะมีคณะสงฆ์ทำสังฆกรรมสวดถอนสีมานั้นให้เป็นโมฆะ เพราะฉะนั้นตามกฎหมายไทย วัดที่จะกำหนดสีมาขึ้นมาต้องเป็นเจ้าของที่ดินของเขตที่จะทำและได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาในเขตนั้น ซึ่งเป็นการประกันไว้โดยพระเจ้าแผ่นดินว่าในเขตนั้นคณะสงฆ์จะสามารถบริหารเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสงฆ์ ตามหลักพระวินัยโดยลำพัง นอกจากนั้นเพื่อความชัดเจนของเขตมีพระวินัยบัญญัติว่าก่อนกำหนดสีมาใหม่ สงฆ์ต้องทำสังฆกรรมสวดถอนสีมาเก่าที่มักจะทับซ้อนสีมาใหม่ เพราะเครื่องหมายกำหนดเขตที่เคยมีอาจจะหายไปหรือถูกรื้อไปตามเวลาที่ผ่านมา

After the new sima is "tied off", if the sangha wishes, an Uposatha Hall (Bot) can be built on its ground. The common practice is, though, to finish building the Bot and then determine the sima around it, using this opportunity to inargurate the hall at the same time.

เมื่อการผูกสีมาใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้วคณะสงฆ์สามารถสร้างโรงอุโบสถขึ้นได้ในเขตนั้น แต่โดยทั่วไปมักนิยมที่จะสร้างโรงอุโบสถให้เสร็จก่อนเพื่อจะผูกสีมารอบตึกอาคารนั้น และใช้โอกาสนั้นเพื่อจัดงานฉลองในทีเดียว

สำเร็จแล้วด้วยใจ

พระเทพวชิรญาณ (หลวงพ่อเลี่ยม)

แสดงธรรมงานยกฉัตรสัตตบริภัณฑ์ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕

ปฏิบัติธรรม เรียนธรรมเป็นธรรมะ
เรียนเพื่อละทุกข์ใจไม่ท้อถอย
ยิ่งเรียนลงที่ความทุกข์ ยิ่งเข้ารอย
แต่ต้องมีสติไม่เลื่อนลอย มองให้เห็นเป็นความจริง

เป็นมนุษย์สุดแสนดี มีโอกาส
มีปัญญาเฉลียวฉลาดกว่าสัตว์ทั้งผอง
ขอวิงวอนพวกเราทั้งหลาย จงไตร่ตรอง
ยึดครรลองความเป็นธรรม นำจิตใจ

ยากอะไรไม่ยากเท่าปฏิสังขรณ์
ถอนอะไรไม่ยากเท่าถอนมานะ
ละอะไรไม่ละยากเท่ากามคุณ
บุญที่ยิ่งใหญ่ คือบุญบรรพชา

ขอเจริญพรเจริญธรรมเจริญสุขแด่ทุกท่าน วันนี้เราได้มีส่วนมาร่วมในด้านศาสนวัตถุ ที่เป็นสัญลักษณ์ของพุทธศาสนาที่เรียกว่า สีมา สีมานั้นถือว่าเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้าแล้วก็เป็นที่เข้าเฝ้าของพระสาวก เป็นสถานที่ที่ยกเอาหลักที่เป็นธรรมเป็นวินัยมาชี้แจง แนะนำบอกกล่าว เพราะว่าสิมหรือสีมา เป็นพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมของพระสงฆ์ เช่นการอุปสมบทตามที่บรรพบุรุษเล่าให้ข้อมูล การเจริญจิตตภาวนา การสาธยายเจริญพุทธคุณธรรมคุณก็ต้องอาศัยสิม ฉะนั้นสีมาเป็นส่วนหนึ่งของศาสนวัตถุในหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

เราทั้งหลายควรที่จะหวนระลึกว่าเมื่อเราเดินตามรอยของพระยุคลบาท เราจะต้องรู้จักปรับตัวอยู่ตลอด การปรับตัวนั้นก็ต้องมีกติกา มีวาทะในการปรับปรุงแก้ไข เช่นในช่วงเทศกาลที่เราเรียกว่าเทศกาลฤดูฝน บุพพาจารย์บรรพบุรุษผู้หวังดีเจตนาดีอยากให้กุลบุตรกุลธิดาหรือเราทั้งหลายได้มีส่วนจรรโลงรักษาเช่นให้งดเลิกในสิ่งที่จะทำให้สุขภาพเสื่อมโทรม ในสิ่งที่ทำให้ร่างกายไม่ปกติ เราคงรู้จักกันว่าเครื่องมึนเมาทั้งหลายเหล่านี้แลควรที่จะงดเว้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาด้านสติ

ปกติคนเรานั้นมีส่วนประกอบอยู่ที่ท่านเรียกว่าสัญชาตญาณ สัญชาตญาณเป็นสิ่งที่ธรรมชาติเขาให้มา เมื่อเรามีส่วนนี้อยู่เราก็ต้องสนับสนุนส่งเสริมสติ เหมือนกับทรัพยากรที่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ที่มันจะให้เป็นประโยชน์ได้ ต้องอาศัยการปรับปรุง เราก็เรียกว่าการพัฒนา ฝ่ายวัดเราเรียกการปรับปรุงพัฒนาว่า การภาวนา การภาวนาก็คือทำให้มันมีส่วนที่เป็นประโยชน์มากขึ้น ทั้งในส่วนตัวเองด้วย ในส่วนสังคมด้วย ถ้าเรานึกได้อย่างนี้ เราควรที่จะให้ความสำคัญแก่การเรียนรู้ในหลักที่องค์สมเด็จพระพุทธเจ้า หรือบุพพาจารย์ของเราชี้แนะ เพราะคนเรามีกายกับใจ กายเป็นส่วนหนึ่งของด้านวัตถุ ใจเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึก เราถือว่าใจเป็นผู้บังคับบัญชา หรือผู้เป็นประธาน ผู้บังคับบัญชามันต้องมีธรรม ผู้เป็นประธานมันต้องประกอบด้วยธรรม ท่านจึงให้ข้อมูลในรูปแบบหลักการว่า *มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา* ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ

ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์เราต้องมีส่วนที่เขาเรียกว่า เป็นสัตว์ประเสริฐ ต้องรู้จักปรับปรุงให้เข้าสู่ครรลอง อย่างน้อยต้องให้เกิดความรู้สึกในทางที่ปลอดภัย หรือที่เราเรียกว่าสะอาด ความสะอาดนั้นถือว่ามีส่วนที่เป็นคุณปราศจากทุกข์โทษ เราคงเคยได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับการพัฒนาปรับปรุงของพระพุทธเจ้า ในการต่อสู้เมื่อท่านปลดเปลื้องสิ่งที่มีส่วนหน่วงเหนี่ยวออกจากใจ ออกจากความรู้สึกของท่าน ท่านเอาผืนแผ่นดินเป็นเครื่องรองรับ ตามที่เขาเล่าท่านเอาพระแม่ธรณีเป็นพยาน จิตใจของเราก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจมันมีเมตตาธรรม มันก็เป็นที่มาของมิตรภาพ เป็นที่มาของความเป็นผู้มีญาติทุกหนทุกแห่ง โดยที่อาศัยความมีน้ำใจดังนี้

ในการอยู่รวมกันในสังคมเราถือว่าจะต้องมีน้ำใจ ไม่ใช่ว่าเราอยู่คนเดียว เราเป็นสัตว์สังคม มันก็เป็นธรรมดาอยู่แล้ว คนจะให้เสมอเหมือนกันทั้งหมดไม่ได้ คนมีกำลังมากก็มี คนมีกำลังน้อยก็มี แต่เรามีน้ำใจในการอยู่รวมกัน ว่าคนมีกำลังน้อยเขาก็ช่วยได้ในระดับหนึ่ง คนมีกำลังมาก ก็ช่วยได้อีกระดับหนึ่ง ถือว่ามันเป็นการเป็นอยู่ในรูปแบบของการมีมิตรภาพ ที่ทำให้เราอยู่ปราศจากภัยเวร เราก็อาศัยการเดินตามรอยของพระยุคลบาทหรือพระอริยเจ้า พระอริยเจ้านั้นได้พัฒนาตัวเองขึ้นมาอย่างนี่แหละ คือทำความสะอาดให้เกิดขึ้นเพราะรู้จักกำจัดสิ่งสกปรกออก ฉะนั้นในโอกาสนี้เราได้มาร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในหลักที่เราให้ความเคารพนับถือกัน การมีวัฒนธรรมนั้นเป็นเครื่องประดับอยู่แล้ว จึงถือว่าการรวมกันวันนี้ทำให้เราเกิดความรู้สึกเป็นประโยชน์ได้ทั้งโลกนี้และโลกหน้า เป็นประโยชน์ทั้งในส่วนตนและส่วนผู้อื่น ถือว่าเป็นคุณความดี เราก็มีส่วนมาจรรโลงดำรงรักษา ถือว่าเมื่อมีส่วนมีคุณค่าอย่างนี้ เราก็เอาไปปรับปรุงพัฒนาต่อสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เหลือวิสัย เป็นสิ่งที่มนุษย์เราทำได้ เพราะถือว่ามนุษย์เรานั้นเป็นสัตว์ประเสริฐอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าเราไม่สมบูรณ์ ทุกอย่างต้องรู้จักปรับปรุง

ในหลักการ ท่านจึงยังให้เป็นข้อคิดว่า ละความชั่ว ปฏิบัติความดี แล้วก็รู้จักทำจิตใจให้มีส่วนเรียกว่าสะอาดหมดจดผ่องแผ้ว ไร้ความรู้สึกวิตกกังวล ลดความร้อน ถอนความเมา อยู่ในธรรม ให้เป็นที่มาของมิตรภาพ มันก็เป็นความสุข วันนี้ก็ถือว่าเป็นโอกาสอันดี อาตมาก็ไม่มีอะไรมาก ขออนุโมทนา ต่อไปก็มีส่วนของการประกอบพิธีในการที่เราได้มาร่วม เรียกว่ายกฉัตร

การเจริญสติ

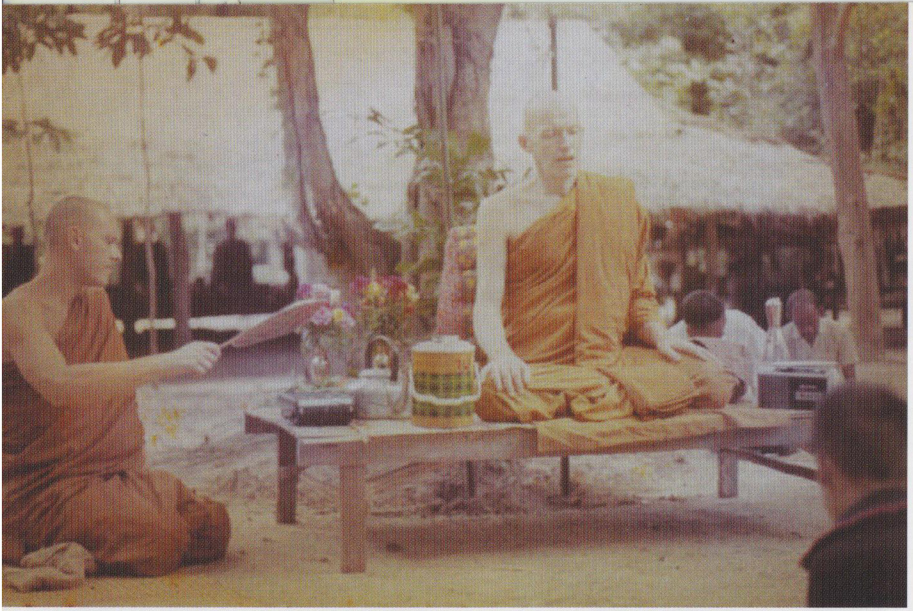
พระพรหมวชิรญาณ (หลวงพ่อสุเมโธ)

แสดงธรรมที่วัดป่านานาชาติ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๗

ขอปรารภข้อคิดเล็กๆ น้อยๆ ในโอกาสที่เราทั้งหลายมีส่วนร่วมในงานวิสุงคามสีมาที่วัดป่านานาชาตินี้ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ถึงใจจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับอาตมา เพราะทำให้ระลึกถึงช่วงแรกที่มาถึงสถานที่นี้เมื่อ ๔๐ กว่าปีก่อน

ในสมัยนั้น บาตรของพระเราที่วัดหนองป่าพงยังเป็นบาตรที่ทำด้วยเหล็ก บาตรที่เป็นสเตนเลสยังไม่เคยมี จึงจำเป็นที่จะต้องบ่มบาตรโดยการใช้ไฟเพื่อกันสนิม การบ่มบาตรนั้นต้องใช้ไม้ไผ่ที่แห้งจำนวนมาก แต่ไม้ไผ่แห้งที่วัดหนองป่าพงถูกใช้จนหมดแล้ว หลวงพ่อชาจึงบอกให้เราไปหาไม้ไผ่ที่บ้านบุ่งหวาย บ้านบุ่งหวายนี้เป็นที่ทราบกันดี ว่าเป็นหมู่บ้านที่ชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อชาที่มีศรัทธามาก เราจึงได้มาที่นี้ ทีหลังปรากฏว่าการไปหาสถานที่บ่มบาตรครั้งนั้นได้เป็นจุดเริ่มต้นของ

วัดป่านานาชาติ แต่แรกสถานที่นี้ไม่ได้มีอะไรเลย ไม่ได้มีกุฏิ ไม่ได้มีบ่อน้ำหรืออะไรอื่นๆ มีแต่ป่าทึบแบบดั้งเดิม บริเวณเขตที่ตั้งสีมาขึ้นที่เรากำลังอยู่ตอนนี้ แต่ก่อนก็ได้อยู่นอกเขตป่า พื้นที่ป่าไม้ของวัดป่านานาชาติเดิมทีเคยเป็นป่าช้าของหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านใช้สำหรับการเผาหรือฝังศพ ป่านี้จึงขึ้นชื่อว่ามีผีอยู่เยอะ พอดีอาตมาไม่เคยกลัวผีเท่าไร จึงไม่ต้องกังวลเรื่องผีอยู่ตลอด ในขณะเดียวกัน ก็ไม่อยากขัดที่เล่าเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับผี แต่อาตมาคิดว่าเมื่อเราไม่เชื่อว่าผีมีจริง มันจะหลีกเลี่ยงเรา แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่อาตมาคิดอยากเห็นจริงๆ จึงได้ลองเชิญผีทั้งหลายให้มาเยี่ยมอาตมาหน่อย อยากทราบว่าจะเกิดความรู้สึกอย่างไร แต่เสียดาย เท่าที่อาตมาสังเกตไม่มีผีมาปรากฏสักตัว

ปัจจุบันเราก็ถือว่าวัดป่านานาชาติมีความเจริญอย่างปรากฏชัด มีเขตวิสุงคามสีมาตามระบบระเบียบ โดยมีหลักฐานตามที่หลวงพ่อเอนกเมตตาทำให้ตามขนบธรรมเนียม เป็นเสาหินที่มีความน่าประทับใจที่สุดที่เคยเห็นมา เมื่อนึกย้อนกลับไปถึงอดีต มีความรู้สึกว่าไม่นานเท่าไรนัก เพราะเห็นป่าไม้ก็เหมือนเดิม ซึ่งทำให้บางสิ่งบางอย่างที่ผุดขึ้นมาในความทรงจำ นับจากเวลาที่ได้บุกเบิกวัดป่านานาชาติ จนได้เห็นชายชาวต่างชาติจำนวนมากมายหลายคนมาบวชในพระพุทธศาสนา อย่างนี้ต้องยอมรับว่าแรกเริ่มเราไม่เคยคาดคิดว่าจะมีคนมาขอบวชมากถึงขนาดนี้

ปัจจุบันมีความสนใจในพุทธศาสนาเพิ่มขึ้นมากในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ที่ไม่ใช่ประเทศที่นับถือพุทธศาสนามาแต่เดิม ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสังเกตเป็นอย่างยิ่ง อาตมาบวชเป็นสามเณรเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ ก่อนนั้นอาตมาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเบอร์คเลย์ แคลิฟอร์เนีย ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยแห่งนั้น จะเป็นแหล่งของผู้ที่ความคิดสร้างสรรค์และกล้าหาญในเรื่องใหม่ๆ อยู่ตลอด แต่ในช่วงนั้นแวดวงเพื่อนนักศึกษาที่รู้จักกัน แทบจะ

ไม่มีใครที่มีความรู้หรือความสนใจอะไรในพุทธศาสนาเลย เมื่อจบปริญญาโท ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ แล้ว อาตมาได้พยายามหาครูบาอาจารย์ที่สอนวิธีนั่งสมาธิภาวนาให้อาตมา แต่ก็หาไม่เจอในทั่วแถบอ่าวซานฟรานซิสโกทั้งหมด ปัจจุบันที่เมืองเบอร์คเลย์นั้น มีศูนย์อบรมสมาธิภาวนาเกือบจะทั่วทุกมุมตามริมถนน

ปัจจุบันคำว่า "สติ" หรือ "mindfulness" ตามที่เห็นในประเทศอังกฤษเป็นต้น นับได้ว่าเป็นคำศัพท์ใหม่ประจำยุคที่เด่นที่สุด แต่เมื่อแรกที่อาตมาไปอยู่ประเทศอังกฤษ เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ คำนี้แทบจะไม่ได้มีใครรู้จักเลย ไม่มีใครใช้ ไม่เคยมีใครให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติให้มีสติในชีวิตประจำวัน หรือในการดำเนินชีวิตของตนเหมือนทุกวันนี้เลย

เราเห็นความคืบหน้าในการเผยแผ่พุทธศาสนาได้ชัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคนี้ ที่เราเริ่มเข้าใจว่าปัญหาที่มนุษย์เราจะต้องเผชิญเป็นปัญหาระดับโลกจริงๆ เราเห็นได้ว่าปัญหานั้นต้องเกิดขึ้นเพราะธรรมชาติของความเปลี่ยนแปลงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เห็นได้ชัดว่ามนุษย์เรามีบทบาทแค่เพียงส่วนเล็กน้อยในระบบสุริยจักรวาลทั้งหมด และความสามารถของเราที่จะพัฒนาความรู้ตัวตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงสอนไว้ ทำให้เราต้องมีความรู้สึกอ่อนน้อมถ่อมตัว เพราะเห็นได้ว่าความพยายามของเราที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดทั้งสิ้น คงสำเร็จอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ได้ แต่สิ่งที่เราสามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ คือส่วนที่อยู่ในชีวิตที่เรียบง่ายในปัจจุบันกาลเฉพาะหน้าเรา

ในแง่ของภาษาเราต้องยอมรับว่าภาษาทั้งหลายก็เกี่ยวข้องกับเรื่องทางโลก แม้แต่ภาษาบาลีเราต้องนับว่าไม่ใช่ภาษาที่จะจำกัดความหมายได้อย่างชัดเจนเท่าไร แต่ว่าเป็นภาษาที่จะช่วยชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เราประสบพบเจอในสภาพชีวิตในปัจจุบันมากกว่าซึ่งก็คือการเห็นสภาวะตามที่เป็นจริงของสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ไม่ได้หมายถึงว่าสิ่งเหล่านั้นควรจะเป็นอย่างไร ในชีวิตของอาตมาได้ผ่านเรื่องของการมีความคิดตามอุดมการณ์ที่สูงส่ง และนโยบายทางการเมืองและสังคมศาสตร์ ที่ล้วนแล้วแต่เป็นทฤษฎีที่คาดหวังผลสูงสุดทางสังคม ที่บอกเราว่าสิ่งต่างๆ ควรจะเป็นอย่างไร ซึ่งชาวอเมริกันก็เก่งเป็นพิเศษในเรื่องนี้ คนอเมริกันทุกคนสำคัญตัวว่าเป็นผู้รู้ว่าสิ่งต่างๆ ควรจะเป็นอย่างไร และเขาจะต้องบอกคนอื่นอย่างตรงไปตรงมาด้วย และนิสัยอย่างนี้ ก็ยังติดตัวเราจนถึงกระทั่งบวชพระแล้ว เช่นการเป็นผู้รู้ว่าวัดป่านานาชาติควรจะเป็นอย่างนี้ ไม่ควรเป็นอย่างนั้น หรือวัดหนองป่าพงหรือที่ไหน

ก็ตามที่เรากำลังอยู่ คนเราก็สามารถจินตนาการหรือคาดคะเนได้อยู่ประจำว่า มันควรจะเป็นอย่างไร โดยเราอาศัยอุดมการณ์สูงส่งต่างๆ ที่เราได้สร้างขึ้น ผ่านคำพูดต่างๆ ที่มุ่งถึงสิ่งที่ดีที่สุดตลอด เช่นการใช้คำว่า the best คือดีสุด เราจึงอยู่ในความคิดแบบอุดมคติได้อยู่ตลอดเวลา และพูดถึงเสมอว่าสิ่งต่างๆ ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้ชี้ถึงลักษณะที่สิ่งทั้งหลายควรจะเป็น แต่ท่านบอกเพียงแค่ว่าแต่ละสิ่งแต่ละอย่างกำลังเป็นของมันอย่างนั้นเองในปัจจุบันอยู่แล้ว และนี้ก็เป็นสิ่งที่พวกเราทั้งหลายรู้ได้จริง รู้ได้ตรง เรารู้ได้ว่าในปัจจุบันนี้ สภาพของเรามันเป็นเช่นนั้นเอง

เมื่อเราบอกว่า It's like this คือมันเป็นเช่นนั้นเอง มันไม่ได้มีลักษณะของการท้อแท้เลย แต่มันเป็นการเปิดตัวให้กว้างขวางขึ้น ให้ลุถึงประสบการณ์ในเวลาเดี๋ยวนี้โดยตรง เพราะเวลาเดี๋ยวนี้สิ่งต่างๆ ต้องปรากฏในลักษณะเช่นนี้เอง มันจะเสริมความมั่นใจไปด้วยว่าสิ่งนี้เป็นสภาวะตามที่เป็นจริงโดยตรง โดยไม่มีใครต้องบอกว่ามันดีหรือไม่ดี ถูกหรือผิด เพียงแต่มันบอกให้ทราบว่าเวลาเดี๋ยวนี้มันเป็นอย่างนั้น

ขอเอาหลักนี้ไปใช้ในด้านอารมณ์ของเราด้วย ในด้านสภาวะจิตหรือความรู้สึกด้านจิตใจของเรา ขอให้บอกตัวเองว่ามันเป็นอย่างนี้ ไม่ว่าเรารู้สึกดีใจ เสียใจ มั่นใจหรือลังเลสงสัย พอใจหรือกังวล เราไม่ได้กำหนดว่ามีคุณค่าหรือไม่ เพียงแต่กำหนดรู้ว่ามันเป็นสภาพอย่างนี้ การมีสติทำให้เราเกิดโอกาสที่จะรู้จักสภาพนั้นๆ ตามที่มันเกิดในปัจจุบัน และเห็นลักษณะของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไปด้วย นี้ไม่ได้เป็นการตัดสินใจหรือการพิพากษาอะไร ในแง่ที่ว่าถูกหรือผิด ดีหรือชั่ว แต่เป็นการแจงให้ทราบถึงลักษณะที่เสมอกันต่อสรรพสิ่งทั้งหลายที่เกิดตามเหตุปัจจัย ไม่ว่าพระอาทิตย์หรือพระจันทร์ ดวงดาวหรือท้องฟ้า จักรวาล เหนือจักรวาล ไม่ว่าสุขเวทนาหรือทุกขเวทนาของเรา ความสุขและทุกข์จะสำคัญหรือไร้สาระ ถูกหรือผิด บ้าหรือฉลาด สิ่งทั้งหลายทั้งปวงก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง

ในชีวิตที่วัดเรามีโอกาสที่จะบำเพ็ญปฏิบัติดังนี้จริงๆ แต่การสร้างความเข้าใจในด้านคำพูดภาษาหรือความคิดเห็นต่างๆ ก็ไม่ยากเท่าไร รวมทั้งความเห็นด้วยตามนั้น แต่การที่จะบรรลุถึงความรู้ตัวในปัจจุบันจริงๆ ต้องอาศัยความเพียรพยายามอย่างหนักมากกว่านั้น ต้องทำอยู่ตลอด ไม่ว่าปัจจุบันเราอยู่ที่ไหน

วัดป่านานาชาติ
สาขาที่ ๑๙ ของวัดหนองป่าพง บ้านบุ่งหวาย
ต.บุ่งหวาย อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี
WAT PAH NANACHAT
BUNG WAI FOREST MONASTERY

วัดไหนก็ตาม หรืออยู่ในสถานการณ์เช่นใด มีสภาพจิตใจหรือสภาพทางร่างกายแบบไหนก็ตาม

หากเราปฏิบัติให้มีสติอยู่อย่างนี้ ที่จริงชีวิตของเราจะง่ายขึ้น เพราะเราไม่ต้องหลงทางไปในความจุกจิกต่างๆ ว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ควรหรือไม่ควร เพียงแต่เรายกตัวเองขึ้นอยู่ในบทบาทของผู้เป็นประจักษ์พยานหรือเป็นผู้รู้อยู่เท่านั้น ระเบียบปฏิบัติในชีวิตพระเป็นรูปแบบตามธรรมเนียมประเพณี ที่พระพุทธองค์ได้ทรงกำหนดไว้เองสำหรับพระภิกษุสงฆ์ เพราะฉะนั้น เราไม่ต้องเถียงกันว่าเอาหรือไม่เอา ประเด็นไม่ใช่ว่าเราชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ความคิดเห็นส่วนตัวของเรา แต่เราใช้รูปแบบที่พระพุทธองค์ได้ทรงกำหนดไว้ ในลักษณะที่เป็นแต่เพียงการสมมุติ ซึ่งทำให้เรามีการกระทำทางกายวาจาและเกิดการเลี้ยงชีวิตที่ชอบอยู่เป็นประจำ การสมมุตินั้นไม่อนุญาตให้มีการกระทำที่เลวร้ายก็จริง แต่การสมมุติขึ้นมานั้นก็เป็นไปตามที่สมควรแก่มนุษย์ทั้งหลาย และตามความเหมาะสมแก่ยุคสมัยอยู่ดี ไม่ว่าสมัยพุทธกาลหรือยุคปัจจุบัน ประเทศไทยหรือประเทศอังกฤษ ที่จริงระเบียบในการเป็นอยู่ของเราก็คล้ายๆ กัน

ในการถือรูปแบบตามสมมุติเป็นหลักนั้น เราสามารถตัดความสำคัญตัวว่าเราเป็นผู้พิเศษออกเสียได้ ความรู้สึกว่าตัวเองพิเศษจะเกิดได้ยาก เมื่อเราปฏิบัติตัวตามรูปแบบเสมอกันกับทุกๆ คน แต่บางทีที่วัด พระเราชอบถือตัวว่าเป็นผู้อาวุโส ซึ่งนับว่าเป็นการเอาระเบียบมาใช้เพื่อเน้นตำแหน่งตัวเอง แต่ที่จริงทุกคนต้องปฏิบัติตามลักษณะที่พระพุทธองค์ทรงเรียกว่า สุปฏิปันโน อุชุปฏิปันโน ญายะปฏิปันโน สามีจิปฏิปันโน คือต้องมีลักษณะของผู้ปฏิบัติธรรมอยู่ในการกระทำของตนด้วย กฎระเบียบสงฆ์ไม่ได้ถือเอาความเป็นเลิศด้านคุณธรรม หรือการบรรลุธรรมของพระแต่ละองค์เป็นหลัก แต่ระบบอาวุโสในสงฆ์ขึ้นอยู่กับอายุในผ้าเหลืองเท่านั้น ซึ่งเป็นระเบียบที่ใช้ได้ง่ายในชีวิตประจำวัน มันเป็นแค่เรื่องวิธีจัดการตามระบบ ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถของแต่ละคน

น่าสังเกตที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นเรื่องการลดลงของอัตตาตัวตนหรือสักกายทิฐิ คือความรู้สึกว่าตัวตนมีจุดเด่นทางร่างกายหรือรูปลักษณ์ภายนอก เช่น เพศ ความสูง อายุ สีผิว เป็นต้น อัตตาตัวตนนี้ เราชอบสร้างให้มีขึ้นตามองค์ประกอบของชีวิต

ของเราและตามสิ่งต่างๆ ที่เราสำคัญเราเองว่าเป็นอย่างนั้น แต่การเจริญสติเปิดโอกาสที่จะให้เราได้เห็นตัวเอง ในรูปลักษณ์ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นแค่สัญญาอารมณ์ของเรา ไม่ใช่ว่าเราไม่ควรจะมีสัญญาอารมณ์ต่างๆ ต่อตัวเอง แต่ควรจะเข้าใจว่ามันเกิดขึ้นดับไปตามเหตุปัจจัยเท่านั้น และไม่ใช่ว่าเป็นตัวตนจริงที่คงทนถาวรตลอดไป อัตตาตัวตนมันขึ้นอยู่กับสัญญา ภาษา ความยึดมั่นถือมั่น และการคิดว่าตัวเองมีลักษณะพิเศษอะไร ในด้านร่างกาย เวทนา หรือขันธ์ทั้งห้า

ขอให้เข้าใจว่าการที่ชีวิตของเราในวัดถูกปรับปรุงให้เรียบง่ายขึ้น ทำให้ชีวิตของเราในฐานะเป็นมนุษย์ง่ายขึ้นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงนี้ ขอให้เห็นว่าที่จริงเราก็โชคดีที่เราอยู่อย่างนี้ได้ เช่นในประเทศไทยในปัจจุบัน คณะสงฆ์ไทยได้แสดงออกถึงความเอื้อเฟื้อและใจกว้างอย่างยิ่ง ในการต้อนรับชาวต่างชาติให้ปฏิบัติธรรมในประเทศไทยได้ และการอนุญาตให้มาบวชเป็นพระภิกษุในคณะสงฆ์ไทย และปฏิบัติตามรูปแบบนั้นได้โดยตลอด การที่เราได้รับโอกาสเช่นนี้อาตมารู้สึกเกิดจิตกตัญญูเป็นอย่างยิ่ง ในฐานะที่อาตมาได้อยู่มาประมาณ ๕๐ กว่าพรรษาในชีวิตผ้าเหลืองแล้ว และได้ใช้โอกาสนี้ซึ่งเป็นเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตตนเอง ในการบำเพ็ญภาวนาปฏิบัติธรรมอย่างนี้ ที่จริงเมื่อเราทั้งหลายมีความตั้งใจและมีวิริยะ เราก็สามารถเข้าถึงธรรมได้ เพราะคำสอนของพระพุทธองค์ที่เป็นหลักเช่นอริยสัจ ๔ เป็นธรรมที่จะเอาไปใช้ในวิธีการต่างๆ ได้ดี เป็นธรรมที่เรียบง่าย เพียงแต่เราต้องเอาใจใส่ในการปฏิบัติ จึงจะเป็นประโยชน์จริง

เพราะฉะนั้น ลักษณะของการมีสตินั้น เป็นสิ่งที่มีความสม่ำเสมอ มันครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อเราเริ่มที่จะเห็นคุณค่าในการเจริญสติ และให้ความสำคัญในความสามารถของเราที่จะรู้ตัว มันไม่ใช่ว่ามันจะได้ออกผลเฉพาะเพียงในชั่วพริบตา การมีสติมีความยิ่งใหญ่กว่านั้น มีความกว้างขวางอย่างหาประมาณมิได้ ซึ่งเปิดโอกาสให้เราเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดตามเหตุปัจจัย ตามที่เราต้องประสบในชั่วชีวิตของเรา ในลักษณะที่เป็นความจริงของมันโดยตรง

ความจริงของมันคือมันเป็นสังขารนั่นเอง ที่จริงทั้งภพภูมิที่เราอยู่อาศัยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ก็ประกอบด้วยสังขารเท่านั้น สรรพสิ่งทั้งหลายก็เป็นสังขาร แต่ผู้กำลังสังเกตดูสังขารนั้น เราไม่ได้นับว่าเป็นสังขาร โดยการเจริญสติเรามีโอกาสที่จะเปิดตัวเองให้กว้างขวางที่จะรับสิ่งที่ไม่ประกอบด้วยเหตุปัจจัย ที่เรียกว่า

วิสังขาร คือสิ่งที่ไม่ใช่สังขาร แต่เราไม่สามารถจำกัดความได้ว่า สิ่งที่ไม่ใช่สังขารคืออะไรหรือชี้ให้ถึง เพราะตัวของเราเองเป็น เช่นนั้นเดียวกัน เราเข้าใจสิ่งที่ไม่ใช่สังขารได้ ก็ด้วยการสละ ปลดปล่อยซึ่งสังขารนั่นเอง ไม่ใช่โดยการเอาสังขารมาเพิ่มเพราะ เราถือว่าสังขารเหล่านั้นจะดีกว่าเหล่าเดิม

สุดท้ายขอให้ท่านทั้งหลายได้มีกำลังใจ ให้เห็นชัดเจนสิ่งที่ บ่งบอกถึงสิ่งที่ท่านอาจารย์เกวลี และอาจารย์สิริปญฺโญกำลัง อุตส่าห์ทำอยู่ ณ ที่นี้ ท่านอยากให้มีสถานที่ที่เป็นไปตามรูปแบบ เก่าแก่ของสายวัดป่าบังเกิดขึ้น เพื่อจะให้ท่านทั้งหลายได้มีโอกาส ตรวจสอบซึ่งอริยสัจสี่ว่าเป็นความจริงหรือไม่ด้วยตัวเอง และมอง ทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบว่าเป็นสังขาร และได้เจริญปัญญาโดย ความเห็นและความเข้าใจโดยตรง โดยไม่ต้องโน้มน้าวตัวเองให้ เชื่อความคิดเห็นหรือความรู้สึกของตัวเองอีกต่อไป

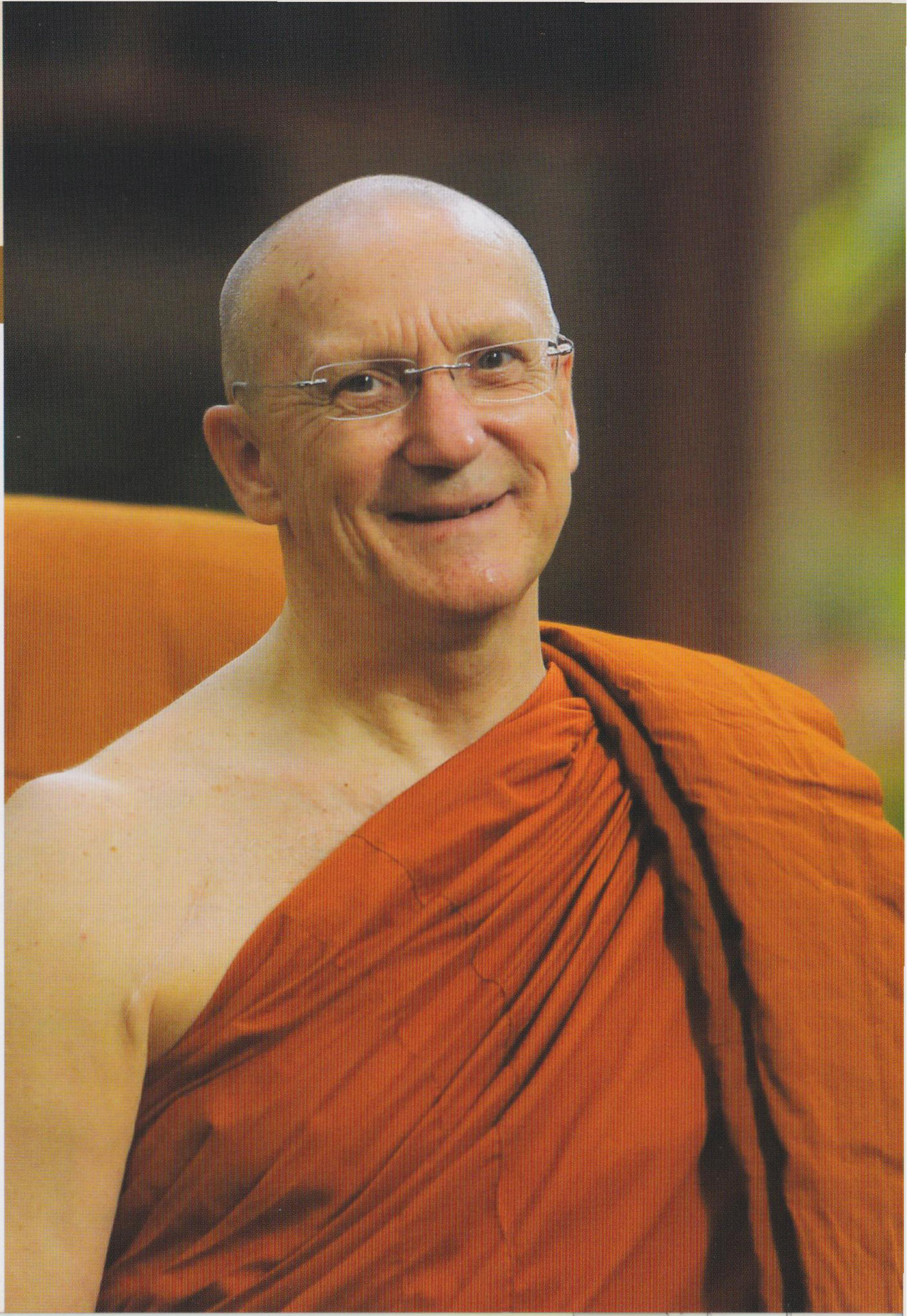
ทุ่มเทเสียสละ

พระราชโพธิวิเทศ (หลวงพ่อปสนฺโน)

วัดป่านานาชาติ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗

งานฉลองเขตพระราชทานวิสุงคามสีมานี้นับว่าเป็นการประสานงานที่ทำได้อย่างเหมาะสม การที่ได้เห็นการเตรียมงานทั้งหมด ตั้งแต่การเตรียมสถานที่ แล้วยังมีแขกที่มาร่วมงาน ทั้งพระอาคันตุกะ และก็พระผู้ใหญ่ ทำให้ตระหนักได้ว่าทุกคนทำงานหนักเพื่อให้งานสำเร็จลงได้ ทั้งนี้ครอบคลุมถึงการดูแลผู้คนที่มาร่วมงานก็ดี ซึ่งก็รวมถึงอาตมาด้วย ในโอกาสนี้อาตมาจึงขอขอบคุณและแสดงความชื่นชมทุกคนที่ได้ช่วยกัน เพราะว่านี่ไม่ใช่เรื่องง่าย ในการที่จะมีญาติโยมและพระเณรเข้ามามากมายขนาดนี้

เมื่ออาตมามาพิจารณาดูเรื่องแบบนี้ คงจะเกิดขึ้นไม่ได้แน่ที่วัดอภัยคีรีในประเทศอเมริกา ทั้งจำนวนคนที่ศรัทธาอันล้นหลามรวมทั้งจำนวนพระเณรและญาติโยมที่เกี่ยวข้องและที่มาร่วมงานอีกทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ต้องมี เพื่อให้งานสำเร็จ

ลุล่วงไปได้ มันเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก อาตมาจึงขอแสดงความยินดีด้วยกับงานที่เกิดขึ้น

บางครั้งการที่เราเป็นพระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระป่า เรามักจะให้ความสำคัญกับเรื่องการปลีกวิเวกและความเรียบง่าย ซึ่งก็แน่นอนว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก อย่างไรก็ตามการที่มีโอกาสที่ผู้คนจำนวนมากจะมาร่วมกันเช่นนี้ ก็เป็นเหมือนการฝึกในเรื่องของความเสียสละ เรามีโอกาสที่จะปลีกวิเวก มีเวลาที่จะอยู่สงบเงียบก็จริง แต่การที่ได้มีโอกาสแสดงออกซึ่งความเสียสละเช่นนี้ มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เหมือนกับจิตของคนเราที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง

อย่างในครั้งที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงเรื่องของอินทรีย์ ๕ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา นั่นเป็นหมวดธรรมของคุณธรรมของวิถีทางที่เราจะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ต่างๆ อย่างเช่นเวลาเราเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ต่างๆ ด้วยศรัทธา มันจะเป็นคนละวิถีทางกับเวลาที่เราเกี่ยวข้องด้วยปัญญา ซึ่งเป็นคนละแบบคนละอย่างกัน การพิจารณาเรื่องของอินทรีย์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อที่จะทำให้เราได้สัมผัสกับการรู้แจ้งแทงตลอดซึ่งคำสอนของพระพุทธเจ้า เราต้องสามารถน้อมนำคุณธรรมเหล่านั้นเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ด้วยศรัทธาก็ดี ด้วยความทุ่มเทเสียสละก็ดี ด้วยความเชื่อมั่นก็ดี เราจะดูแล จะเกื้อหนุนคุณธรรมเหล่านี้ได้อย่างไร เราจะดูแลในเรื่องของปัญญา เรื่องการพินิจพิเคราะห์การพิจารณาปรากฏการณ์ต่างๆ ได้อย่างไร เราจะตั้งความเพียรโดยที่ยังมีความมั่นคงภายใน มีวิริยะควบคู่กับสมาธิได้อย่างไร ในแง่หนึ่ง คุณธรรมทั้งสองนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกัน ด้านหนึ่งเป็นเรื่องของความหยุดนิ่ง ความสงบ ส่วนวิริยะเป็นเรื่องที่ต้องบอกตัวเองว่า “เอาล่ะ มีเรื่องต้องทำแล้ว ตั้งความเพียรขึ้นมา” แต่สิ่งเหล่านี้ต้องทำให้เกิดความสมดุล ต้องให้ทำงานร่วมกัน

พูดถึงการมีโอกาสอย่างนี้ ที่เราได้มาร่วมกันแสดงออกซึ่งความทุ่มเทเสียสละ แสดงออกซึ่งสายสัมพันธ์ที่มีต่อวัด อาตมาคิดว่านี่เป็นสิ่งที่พิเศษมาก ถ้าจะพูดถึงประสบการณ์ของอาตมาที่ได้พบอาจารย์ชา อาตมาไม่ได้บวชกับอาจารย์ชา อาตมาบวชที่วัดอื่นแถบชานเมืองกรุงเทพฯ แล้วก็ได้ยินเรื่องเกี่ยวกับวัดป่าเกี่ยวกับอาจารย์ชา จากนั้นอาตมาก็ได้รับการสนับสนุนให้มาพบ (อาจารย์ชา)

จุดเริ่มต้นการทำสมาธิของอาตมาคือการเข้ากรรมฐานแบบของท่านมหาสีสยาดอ เป็นเวลา ๓๐ วัน นั่นเป็นครั้งแรกที่

อาตมาได้ศึกษาการทำสมาธิ ก็ลงมือทำโดยที่ไม่ได้มีพื้นฐานอะไรเลย ซึ่งอาตมาก็ชอบ เป็นประสบการณ์การทำสมาธิที่ได้ผลมาก อาตมาสนุกกับการทำสมาธิ และคิดว่านี่มันเหมาะกับตัวเองมาก แล้วอาตมาก็ได้มาอยู่ที่วัดแถวชานเมืองกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นทั้งสำนักปฏิบัติกรรมฐาน แล้วก็ยังมีห้องสมุดหนังสือภาษาอังกฤษที่ดีมากด้วย ก็เลยได้ศึกษา ได้ทำสมาธิ ก็ขยันมาก

หลังจากนั้นอาตมาได้มาที่วัดของอาจารย์ชา และ ณ ที่นั้น อาตมารู้สึกว่า (พระพุทธศาสนา) ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เรื่องของวิธีการทำสมาธิ ไม่ใช่แค่เรื่องของปรัชญา ไม่ใช่แค่ข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับหนทางทางจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นแค่เรื่องของตัวอาตมาเอง แต่ยังมีคณะสงฆ์ที่ทุ่มเทเอาจริงเอาจัง และอาตมาคิดว่าสิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ การที่ได้เห็นสายสัมพันธ์ที่อาจารย์ชาและวัดป่าพงมีต่อชุมชนโดยรอบ วิถีของพระพุทธศาสนาในภาคอีสานของประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของผู้คนที่นี่ นี่เป็นเรื่องที่เป็นแรงบันดาลใจและน่าซาบซึ้งใจมาก สมัยก่อนที่วัดป่าพงคณะสงฆ์จะรวมตัวกันในวันมาฆบูชา ซึ่งอาตมาก็อยู่ด้วยในตอนนั้น หลังจากที่ได้มาพำนักที่วัดป่าพงแล้วประมาณสองสัปดาห์ วันมาฆบูชาเป็นการรวมตัวกันครั้งใหญ่ทั้งในส่วนญาติโยมและสำนักสาขา ซึ่งมีประมาณ ๑๕ สาขาในตอนนั้น มีพระเณรและญาติโยมจำนวนมากมารวมกัน โดยมีจุดสนใจมุ่งไปที่ธรรมะ ไม่ว่าจะเป็นการทำวัตรสวดมนต์ การเจริญสมาธิภาวนา การแสดงพระธรรมเทศนา นับเป็นเรื่องที่เป็นกุศลมาก จึงทำให้อาตมาเกิดแรงบันดาลใจเป็นอย่างมากว่า นี่คือสิ่งที่สามารถเป็นส่วนหนึ่งในสังคมในวัฒนธรรมของมนุษย์ได้ มันไม่ใช่แค่เรื่องของพระที่จะออกไปทำรูปเดียวอยู่ที่ไหนสักแห่ง ซึ่งอาตมาเองก็เคยมีจินตนาการว่าจะได้เป็นนักพรตฤๅษี เช่นตอนที่อาตมามีโอกาสที่จะได้ออกธุดงค์เป็นเวลาประมาณปีหนึ่ง อาตมาอยู่ตามลำพังตลอดเวลาในพื้นที่อันห่างไกล ได้ทำสมาธิ ปฏิบัติภาวนา เพราะอาตมาชอบที่จะทำอย่างนั้น แต่ถ้าพูดถึงเรื่องการเป็นนักบวชในระยะยาวแล้ว ยังมีเรื่องของการสร้างประโยชน์ในชีวิตทั้งของตัวอาตมาเองและของผู้อื่นด้วย มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคมโดยรอบ

การที่วัดนานาชาติได้ก่อตั้งขึ้นที่นี่ก็เช่นเดียวกัน อย่าง (ช่วงนี้) อาตมาได้มาถึงที่นี่ในวันอาทิตย์ ซึ่งก็เป็นวันพระ อาตมาได้แสดงพระธรรมเทศนาสำหรับวันพระ ก็มีผู้คนมากันมาก อยู่ค้างคืนฟังธรรมกันที่วัด แล้วทุกๆ วันหลังกลับมาจากบิณฑบาตไม่มีทางที่จะได้เห็นศาลานั้นโล่งเลย สำหรับเวลาฉัน ก็มีอาหาร

ให้เลือกหลากหลาย ผู้คนที่ศรัทธานั้นมีมากและพวกเขาก็ได้มีส่วนร่วมกับวัดด้วย ซึ่งบางที โดยเฉพาะกับชาวต่างชาติ กับคนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ อาจจะสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น การไม่รู้ภาษายากที่จะรู้แน่ว่าเกิดอะไรขึ้น นี่เลยเป็นเรื่องของการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเวลาที่พวกท่านอยู่กันที่นี่ มันไม่ใช่เป็นโอเอซิสของคนต่างชาติที่ติดค้างอยู่ที่ไหนสักแห่ง ซึ่งไม่อยากจะยุ่งเกี่ยว (กับภายนอก) ถ้าใครได้ไปกรุงเทพฯ มันจะมีโอเอซิสของคนต่างชาติที่บรรดาฝรั่งจะอยู่ด้วยกันโดยไม่ต้องยุ่งกับเมืองไทย (คนไทย) มันเป็นคนละโลกกันเลย การที่มีโอกาสได้เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่นับว่าเป็นเรื่องที่พิเศษมาก

พิธีนี้เป็นผลของสิ่งที่ได้กระทำมาในช่วงเวลาที่วัดตั้งอยู่ที่นี่เป็นเวลาหลายปี ในพระธรรมเทศนาของอาจารย์ญาณธมฺโมก็ได้อธิบายในเรื่องนี้ให้แก่ญาติโยมว่า เจ้าอาวาสแต่ละองค์ก็ได้พยายามเพื่อให้ได้สถานะ (เป็นวัด) อย่างเป็นทางการ ซึ่งต้องประสานงานกับทั้งทางฝ่ายปกครองคณะสงฆ์และทางราชการเพื่อให้สถานะของวัดซึ่งตั้งอยู่ ณ ที่นี่มั่นคง

ในเดือนมีนาคมนี้ก็จะครบรอบ ๔๐ ปีของวัดนานาชาติ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ถึงแม้ว่าครั้งนี้จะเป็นเพียงแค่การฉลองเขตพระราชทานวิสุงคามสีมา ก็ยังต้องทำพิธีอื่นต่อไปอีกในอนาคต การที่รับพระราชทานวิสุงคามสีมานี้ก็ถือว่าเป็นการได้รับสถานะอย่างเป็นทางการ เพราะว่าเขตสีมานี้ได้รับพระราชทานมาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพื่อใช้ในกิจทางพระศาสนา ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์มาก และก็เป็นเรื่องที่เป็นทางการด้วย

อาตมายังไม่ได้ออกไปเดินดูเลยว่ามีกุฏิดั้งเดิมหลังไหนที่ยังเหลืออยู่บ้าง ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ที่ได้เริ่มก่อตั้งและมีการก่อสร้างเพิ่มเติมเรื่อยมา การก่อตั้งที่ทำมาเป็นอย่างดีทำให้เรามีสถานที่อันสัปปายะสำหรับการปฏิบัติ ญาติโยมก็ได้สนับสนุนอย่างชนิดที่มากเกินพอ สถานที่ก็ใหญ่พอที่จะทำให้เกิดความวิเวก มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ พร้อมอยู่แล้ว ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของการก่อสร้างหรือการบูรณะซ่อมแซมทุกอย่างทำไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงทำให้มีเวลามากสำหรับการปฏิบัติ พวกท่านจะต้องเรียนรู้ว่าจะใช้เวลาเหล่านั้นอย่างไร ต้องเรียนรู้ว่าจะกระตุ้นตนเองอย่างไร จะทำให้มีความสม่ำเสมอในการปฏิบัติได้อย่างไร เพราะว่าจิตใจของคนเราชอบในสิ่งที่จะทำให้ไขว้เขว แต่ถ้าเราอยู่กับหมู่คณะ มันก็จะมีแรงผลักดันมาจากหมู่คณะ

หลังจากที่ได้อยู่ที่วัดนานาชาติมาหลายปี อาตมารู้สึกว่าคงจะเป็นเรื่องที่ดีที่จะมีสถานที่ที่เรียบง่าย ที่สงบวิเวกอย่างแท้จริง อาตมาก็เลยก่อตั้งภูจ้อมก้อมขึ้น ก็มีพระไปพำนักอยู่ในพรรษาแรกประมาณ ๕-๖ รูป กุฏิก็อยู่ค่อนข้างห่างจากกันมาก ทุกคนรู้แล้วว่าสภาพแวดล้อมที่ภูจ้อมก้อมนั้นสงบเงียบมาก อาตมาจำได้ว่าได้ถามพระรูปหนึ่งหลังจากผ่านมาได้ครึ่งพรรษา หรือประมาณ ๒ เดือนในพรรษา ว่าการปฏิบัติของท่านเป็นอย่างไรบ้าง ท่านบอกว่า "มันแย่มาก! ลำบากมาก ผมไม่มีใครจะให้เพ่งโทษแล้วตอนนี้" คือต้องอยู่กับตัวเอง เรื่องแย่ๆ เรื่องอะไรก็ตามที่เข้ามาในใจ ก็ไม่สามารถที่จะเอาไปโทษใส่คนอื่นได้ เราต้องคำนึงถึงตรงนี้ จุดนี้แหละที่เป็นเรื่องของการปฏิบัติ คือเรียนรู้ในการที่จะสนใจใส่ใจในเรื่องนี้ อาตมาจำได้ว่าตอนที่วรปญฺโญ (พอล ไบรเตอร์) ยังอยู่ เขาเป็นหนึ่งในพระรุ่นแรกๆ เขาเคยพูดว่าเมื่อคุณบวชเป็นพระแล้ว คุณจะเริ่มเกิดความเชื่อว่า อย่างน้อย ๗๕ เปอร์เซ็นต์ของความทุกข์ทั้งหมดในโลกนี้เป็นเพราะคนที่นั่งถัดจากคุณบนอาสนะ ซึ่งนี่ก็เป็นเรื่องการทำงานของจิตใจ จึงเป็นเรื่องของการเรียนรู้ที่จะเห็นในสิ่งเหล่านี้ และไม่หลงไปกับมัน มันจะคิดอย่างนั้นก็จริง แต่เราไม่หลงไปตามมัน นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก นี่เป็นเหตุผลที่เราใช้การทำกิจวัตรประจำวัน การทำสิ่งต่างๆ หน้าที่และความรับผิดชอบต่างๆ ที่เรามี ให้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกหัดปฏิบัติ มันไม่ใช่ว่าจะต้องทำงานให้เสร็จก่อนถึงจะปฏิบัติได้ แต่เป็นเรื่องของการสนใจใส่ใจว่าจิตของเรากำลังทำอะไร ความเคยชินเหล่านั้นคืออะไร เรื่องแย่ๆ อะไรที่จิตชอบสร้างขึ้นมา เรื่องอะไรที่เราชอบหลงไปกับมัน เรื่องอะไรที่เราชอบไปฝักใฝ่อยู่กับมัน เรื่องอะไรที่เรามีความเชื่อถืออยู่ ตรงนี้แหละเป็นที่ที่เราจะปฏิบัติ เพราะว่าถ้าเราเห็นตรงนี้และปล่อยวางได้ จิตใจในตอนนั้นก็จะสงบลง ความกระจ่างก็จะเกิดขึ้น เราเลยต้องตระหนักว่าการปฏิบัตินั้นเป็นเรื่องที่ต่อเนื่อง เราควรเรียนรู้ที่จะดูแล ช่วยเหลือ และเอาใจใส่ซึ่งกันและกันในฐานะหมู่คณะ และขอให้ภาคภูมิว่าพวกท่านทุกคนได้ช่วยเหลือให้เกิดงานนี้ขึ้นมา ซึ่งนำประโยชน์มาให้แก่คนเป็นจำนวนมาก อาตมาก็ได้แสดงธรรมมา เพื่อให้เป็นข้อคิดพิจารณาต่อไป

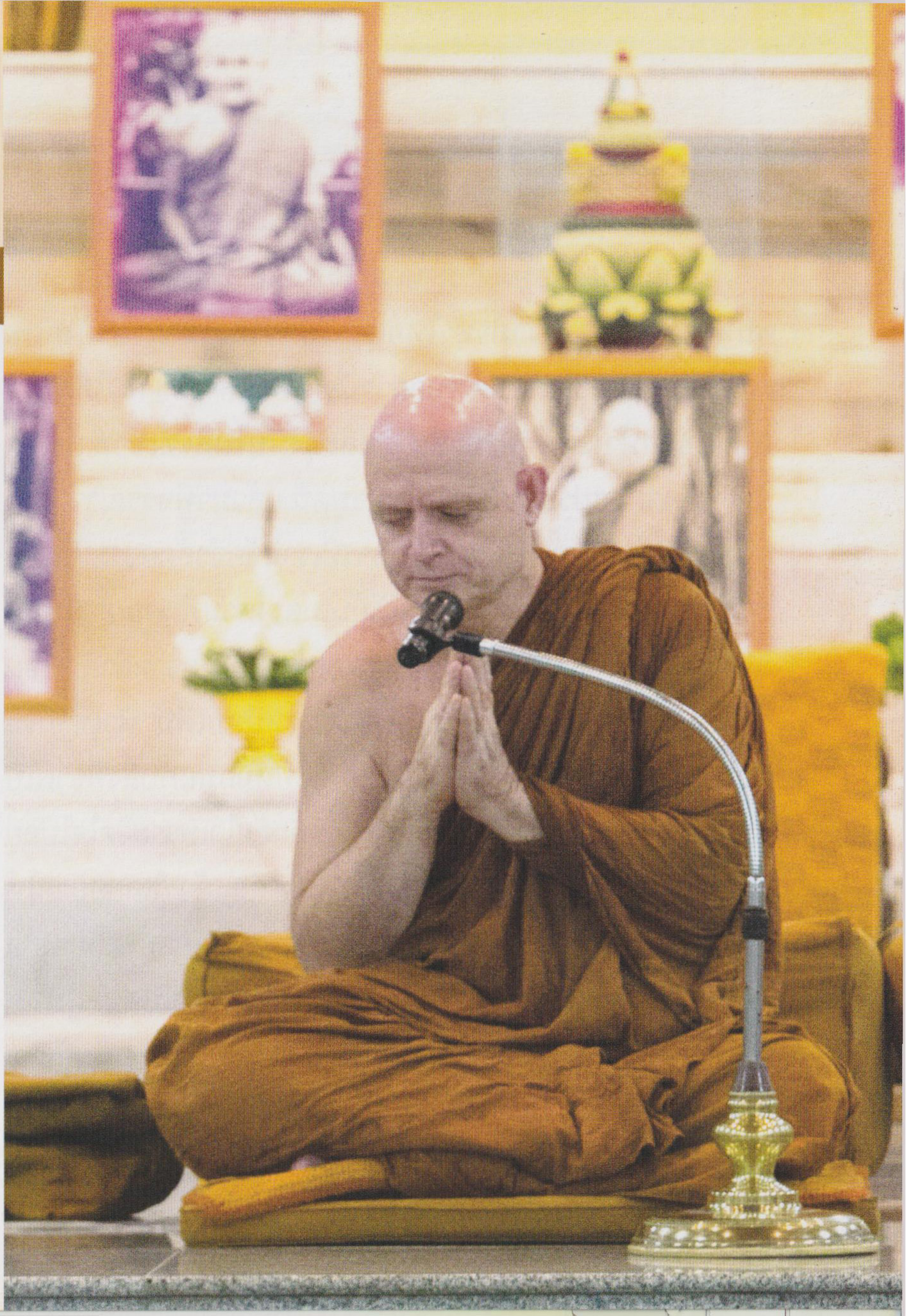

พิสูจน์ธรรม

พระธรรมพัชรญาณมุนี (พระอาจารย์ชยสาโร)

ในงานปักเขตวิสุงคามสีมา วัดป่านานาชาติ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗

วัดป่านานาชาติเป็นวัดที่ท่านสร้างไว้ เพราะหลวงพ่อท่านก็รู้ดีว่าธรรมะของพระพุทธเจ้านี่มันเป็นของสากลแท้ๆ ใครอ่าน ใครศึกษา ใครเข้าถึงแล้วต้องยอมรับ ไม่ว่าเป็นคนอังกฤษ คนอเมริกัน เป็นคนแอฟริกา เป็นคนเอสกิโม อยู่ที่ไหน ไม่ว่าเป็นคนชาติไหน ชั้นไหน วรรณะไหน มีทุกข์ก็คือขาดความสุขที่แท้จริง พุทธองค์ทรงยืนยันว่าการที่เราขาดความสุขที่แท้จริงนั้น ไม่ใช่ว่าเป็นกฎตายตัวของธรรมชาติ เป็นชะตากรรม เป็นความต้องการของพระผู้เป็นเจ้าที่ไหน เป็นเพราะมีเหตุ มีเหตุคือเราไม่เข้าใจชีวิตตามความเป็นจริง เรียกว่า มีอวิชชา มีอวิชชาที่ไหนตัณหาก็อยู่ที่นั่น ชีวิตเราบกพร่อง ชีวิตเราขาดความสุขที่แท้จริงเพราะอวิชชา เพราะตัณหา แล้วพระพุทธองค์ทรงยืนยันว่าความสุขที่แท้จริงมีอยู่ และมนุษย์มีศักยภาพสามารถเข้าถึงความสุขที่แท้จริงนั้นได้ ไม่ว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ชาวตะวันออก ชาวตะวันตก ไม่เกี่ยว

ขอให้เราตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์แปด ทุกคนมีหวัง ทุกคนมีโอกาส เพียงแต่ว่าเราจะฉวยโอกาสหรือไม่

วันก่อน อ่านบทสัมภาษณ์ผู้เป็นประธานกรรมการโอลิมปิกคนพิการ ไม่ทราบว่าภาษาไทยเขาเรียกว่าอะไร ภาษาอังกฤษเขาเรียกว่าพาราลิมปิก เขาบอกว่านักกีฬาเหล่านี้**เขาไม่ได้สนใจในสิ่งที่เขาทำไม่ได้ เขาจะสนใจและมุ่งมั่นในสิ่งที่เขาทำได้**

อาตมาประทับใจมากในคำพูดนี้ แล้วมาพิจารณาว่า เราทุกคนนี่พิการกันทั้งนั้น พิการในการที่เรามีข้อจำกัดความเป็นอยู่ของเรา เพราะมีบางสิ่งบางอย่างที่มันไม่ตรงตามที่เราอยากให้มันเป็น เรากำลังพลัดพรากจากสิ่งที่เราเคยรักเคยให้ความสำคัญ เช่น อายุมากขึ้น ตาก็ไม่เหมือนเดิม หูก็ไม่เหมือนเดิม หัวเข่าก็ไม่เหมือนเดิมแน่นอน ฉะนั้นบางทีจิตใจชอบหมกมุ่นกับสิ่งที่ขาดไปหรือสิ่งที่อยากมีแล้วไม่มี บางทีก็หดหู่กลัดกลุ้มใจเพราะจิตใจไปอยู่กับสิ่งที่ไม่มี สิ่งที่ทำไม่ได้ หรือสิ่งที่ทำไม่ได้อีกแล้ว ก็เลยอยากให้เราเปลี่ยนความคิดเอามาอยู่กับสิ่งที่เราทำได้ ซึ่งเยอะหลายอย่าง

พุทธองค์ตรัสไว้ว่า พระอรหันต์ คืออเสขบุคคลผู้ที่จบการศึกษาแล้ว นอกจากนั้นแล้ว มนุษย์ทั้งหลายทั้งปวงเป็นผู้ขาดการศึกษา ยังต้องการศึกษา ยังควรจะศึกษา ยังจำเป็นต้องศึกษา ฉะนั้น การศึกษาการฝึกปรือ การพัฒนาชีวิตของตนนั้น คืองานที่เราทุกคนต้องทำ และการทำงานนี้แหละที่ทำให้ชีวิตเรามีคุณค่า ชีวิตเรามีคุณค่ามีความหมาย แม้จนกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของชีวิตเราก็ยังมีโอกาส ยังมีหน้าที่ในการละบาป บำเพ็ญกุศล ชำระจิตของตนให้ขาวสะอาด ถึงแม้ว่าครอบครัวเราอบอุ่น คนรอบข้างให้ความรักให้ความเคารพ ให้ความเอาใจใส่ เรื่องการละบาปบำเพ็ญกุศล เรื่องการชำระจิตใจของตนให้ขาวสะอาดเขาช่วยไม่ได้ เรื่องนี้เราทำเอง และพุทธศาสนาจึงมีระบบการศึกษา ระบบการฝึกตน ระบบการพัฒนาที่ได้ผลจริง มีวิธี ไม่ใช่มีแค่อุดมการณ์สูงๆ อย่างเดียว แต่มีคำสั่งสอนทุกขั้นตอนพร้อม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้พร้อมมีแต่พวกเรา ที่ยังไม่พร้อมเท่านั้นเอง

ฉะนั้น วัดนี้เป็นวัดปฏิบัติ เป็นวัดที่ต้องการเป็นตัวอย่างให้เป็นวัดที่พิสูจน์ว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก เป็นสิ่งที่รักษาโรค คือกิเลสของคนได้ทุกประเภททุกชั้นวรรณะ เราขอให้พวกเราทั้งหลายผู้เป็นลูกศิษย์ลูกหา ก็ได้ตัวอย่างจากท่าน ได้แนวคิด ได้แนวทางเอาไปทำต่อ หลวงพ่อชาเคยบอกว่าในอนาคตพุทธศาสนาจะเจริญในตะวันตก แต่ยังไงก็ตามมันจะเจริญหรือจะเสื่อมมันไม่ได้อยู่กับว่าอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่เราทุกคนรับผิดชอบ หรือไม่รับผิดชอบ กาย วาจา ใจ ของตนเท่านั้น เอาล่ะวันนี้ก็ขอฝากข้อคิดไว้เพียงเท่านี้ เอวัง

ราชทานวิสุงคามสีมา
นาชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

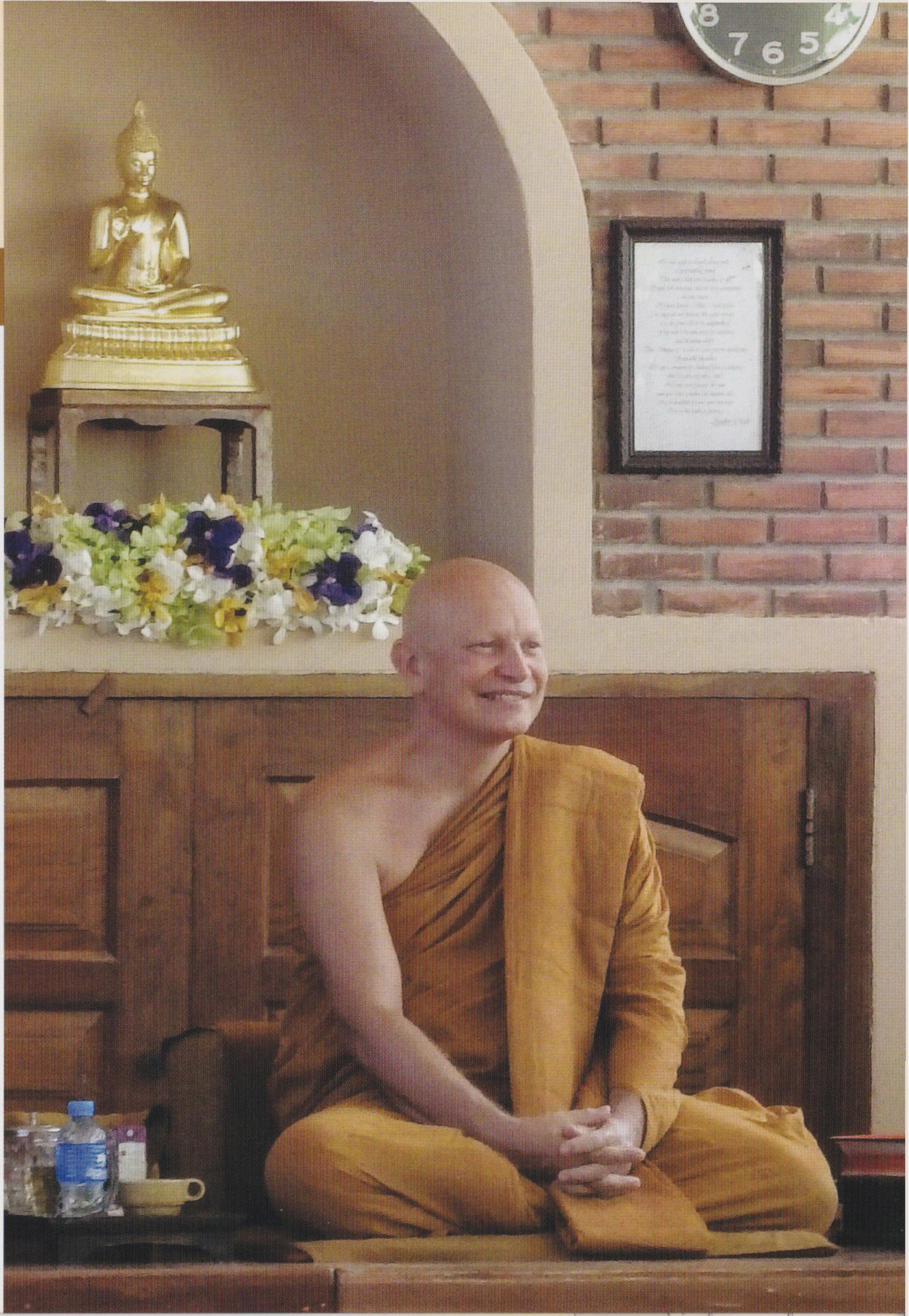
แดนเคารพ

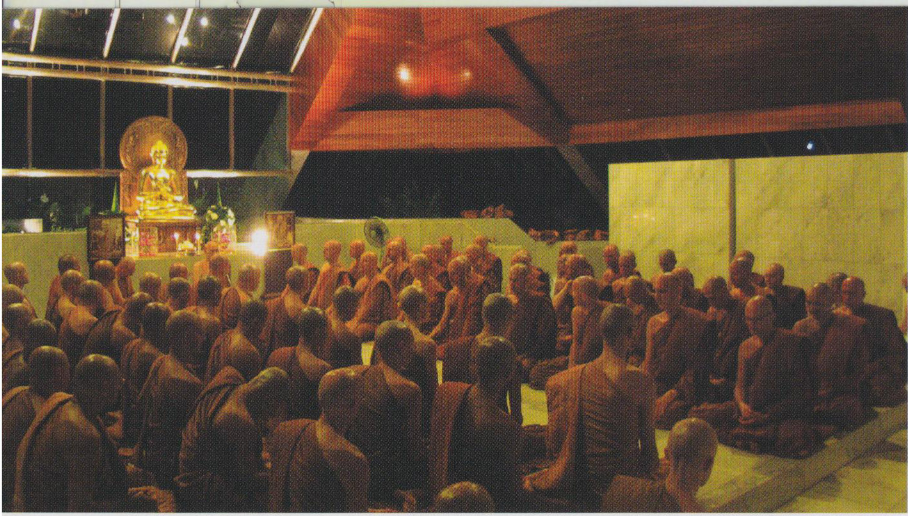
พระเทพวชิรญาณมุนี (พระอาจารย์ญาณธมฺโม)

ในงานปักเขตวิสุงคามสีมา วัดป่านานาชาติ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗

มีธรรมะอันหนึ่งที่พระพุทธเจ้าได้แสดง ท่านได้แสดงไว้ว่า *วินโย พุทฺสาสนสฺส อายุติ* คือวินัยของพระสงฆ์เป็นอายุของพระศาสนา วินัยที่ท่านตรัสไว้จะทำให้พระศาสนาอยู่ในโลกนี้อีกนานแสนนาน ถ้าพระสงฆ์ปล่อยหรือทิ้งหน้าที่ที่ดีที่งามต่อวินัยก็จะทำให้ธรรมะเสื่อมได้ เมื่อท่านได้ตรัสไว้ว่าวินัยจะเป็นอายุพระศาสนา พระสงฆ์และญาติโยมก็มีหน้าที่ที่จะศึกษา รักษา และปฏิบัติให้วินัยตั้งอยู่นานแสนนานในโลกนี้ เพื่อให้พระศาสนาพระธรรมอยู่ในโลกนี้นานแสนนานเช่นเดียวกัน

วันนี้เป็นวันที่พวกเราทุกคน จัดกิจกรรมอันหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวินัยพระ คือเราเริ่มต้นการผูกพัทธสีมา โดยการทำกิจ คือการปักเขตของสีมาที่วัดป่านานาชาติแห่งนี้ เพราะสีมานั้นก็เป็นเขตที่พระสงฆ์จะทำสังฆกรรมต่อไป ถ้าพระสงฆ์มาร่วมกันเราก็รู้กันอยู่ว่าต้องรวมในเขตสีมา คือต้องเป็นสถานที่ที่พระสงฆ์บัญญัติ

ขึ้นมาว่า เป็นแดนของความเคารพ เป็นแดนที่จะทำสังฆกรรมต่อไป เช่น การอุปสมบท การลงปาติโมกข์ และการทำสังฆกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระวินัยพระต่างๆ ต้องทำในเขตสีมา แดนที่พระสงฆ์ได้กำหนดหมายไว้

พวกเราทั้งหลายก็เลยได้เป็นพยานในการรับสถานที่นี้เพื่อทำวินัยของพระต่อไป เพื่อต่ออายุของพระศาสนาต่อไป เราก็เลยถือว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง ที่จริง พระ ครูบาอาจารย์ยิ่งพระที่เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ เช่น หลวงพ่อสุเมโธ หลวงพ่อปสนฺโน หลวงพ่อชยสาโร ท่านอาจารย์เกวลี และอาตมภาพเอง ก็รู้ดีว่าการตั้งสีมาในเขตวัดป่านานาชาติไม่ใช่ของง่าย ไม่ใช่ว่าไม่ได้พยายามทำ แต่ว่าสถานที่วัดนานาชาติที่ได้ตั้งวัดขึ้นมา ก็เป็นป่าช้าเก่าตามที่เราทราบกันอยู่ ก็มีบริเวณที่เคยมีโบสถ์เก่าตั้งอยู่ในป่าช้านั้น ตอนหลวงพ่อสุเมโธมาปักกลดใหม่ๆ ในปี ๒๕๑๘ ท่านได้มาปักกลดเพื่อบ่มบาตร ชาวบ้านก็ได้ชี้ให้ท่านได้เห็นว่ามีซากโบสถ์เก่า มีวัตถุโบราณในเขตป่าช้า เมื่อท่านได้ตั้งวัดขึ้นมาท่านก็ได้สร้างโบสถ์เล็กๆ ขึ้นมาไว้ทับโบสถ์เก่านั้น เพื่อทำสังฆกรรม เพื่อรวมกันลงปาติโมกข์ที่นั้น กับอย่างอื่น ทีหลังหลวงพ่อปสนฺโนก็คิดจะบูรณะโบสถ์เก่านั้น แล้วได้ขยายสร้างโบสถ์สี่เหลี่ยมที่เราใช้ทุกวันนี้ขึ้นมาเป็นสถานที่ทำสังฆกรรม โดยที่ได้ถือว่าเป็นสีมาป่า ตามวินัยสีมาป่าเป็นบริเวณกว้างประมาณ ๙๘ เมตร และคิดจะขอเป็นวิสุงคามสีมาในสถานที่นั้น แต่ปรากฏว่าในช่วงนั้นบ้านเมืองได้ประกาศ ป่าช้านี้เป็นที่สาธารณะ ถ้าเป็นที่สาธารณะแล้วขอวิสุงคามสีมาไม่ได้ ห้ามตั้งวิสุงคามสีมา ถ้าจะขอวิสุงคามสีมาก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงกฎหมาย ก็ต้องเข้าสภา เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องยาก เรื่องลำบาก ทำไม่ได้ ก็เลยเป็นเหตุที่ว่า เราก็ต้องหาสถานที่ที่มีโฉนดที่ดิน ก็เลยตัดสินใจใช้แปลงนี้ เป็นที่ขอเป็นวิสุงคามสีมา พอดีเขาก็ยกให้วิสุงคามสีมายาว ๘๐ เมตร กว้าง ๔๐ เมตร ในบริเวณที่นี้ แต่พระสงฆ์เรายังใช้บริเวณเก่าอยู่ เพราะเรามีโบสถ์แล้ว ก็ยังไม่ได้ประกาศเป็น

วิสุงคามสีมาเพราะได้ใช้ที่ถือว่าเป็นสีมาป่า ในบริเวณ ๙๘ เมตร ตามพระวินัยทำสังฆกรรมได้

ทีนี้มีวันหนึ่งเมื่ออาตมาเข้ามาอยู่เป็นเจ้าอาวาสที่นี่ หลังจากพระอาจารย์ชยสาโรไปอยู่ที่ปากช่องแล้ว ก็ไปกราบเจ้าคณะอำเภอองค์เก่าองค์เดิมที่อำเภอวาริน และท่านก็ทักว่ามีวิสุงคามสีมาแล้วหรือยัง เราบอกว่ามี ท่านว่ายังไม่เห็นปักเขต ท่านว่าควรจะทำ อาตมาก็เริ่มเอาเอกสารออกมาดู เมื่อเอาเอกสารออกมาดู ว่าจะนิมนต์เจ้าคณะอำเภอ และนายอำเภอมาทำการปักเขตเหมือนที่เราทำในวันนี้ ปรากฏว่าแผนที่เขตที่กำหนดต้องแก้ไข ที่ก็เลยใช้เวลาอีกนาน อาตมาก็ได้ไปอยู่ที่วังน้ำเขียว ก็ยกให้อาจารย์เกวลี บอกว่างานนี้ได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อสุเมโธ ถึงหลวงพ่อปสนฺโน ถึงหลวงพ่อชยสาโร ถึงหลวงพ่อญาณธมฺโม เดี๋ยวนี้ถึงพระอาจารย์เกวลีแล้ว เพราะถ้าทำสำเร็จได้ ก็คงจะเป็นหลวงพ่อแล้ว จะใช้เวลาอีกนาน

เมื่อรู้ว่าวันนี้จะมีการร่วมกันปักเขตวิสุงคามสีมาที่วัดป่านานาชาติ เราจึงดีใจ เมื่อเราทำได้สำเร็จ เราก็มีความซาบซึ้งปลื้มใจจริงๆ เพราะว่าทุกองค์ที่ทำและตั้งใจทำถวายพระพุทธศาสนา เพราะทำเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ทำโดยความบริสุทธิ์ใจ จะทำสถานที่นี้ ให้เป็นที่ทำสังฆกรรมของพระสงฆ์ต่อไป เมื่อเราทำอะไรอยู่ ไม่ว่ามันเหน็ดมันเหนื่อย มันมีอุปสรรค มันลำบาก ถ้าเราทำเพื่อบูชาคุณพระพุทธเจ้า บูชาคุณพระธรรม บูชาคุณพระสงฆ์ อาจจะมีอุปสรรคมีความเหนื่อยอยู่ แต่ใจสู้ ใจกล้า ยินดีที่จะรับภาระหน้าที่อันนั้นต่อไปและทำหน้าที่อันนั้นสมบูรณ์ด้วย เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อตน ไม่ได้ไปทำเพื่อครอบครัว ลูกหลานวงศ์ตระกูลเรา แต่เราทำเพราะเป็นสิ่งที่ควร คือเป็นการบูชาสิ่งที่สูงสุด คือพระคุณพระพุทธ พระคุณพระธรรม และพระคุณพระสงฆ์ ก็เลยจะมีความรู้สึกมีกำลังใจ อันนั้นเป็นเหตุที่เมื่อกี้หลวงพ่อเอนกได้ทักอาจารย์เกวลีว่า วันนี้คงจะมีความปลื้มใจปีติสุขมาก อาตมาคิดว่าก็คงจะเป็นอย่างนั้นทุกองค์นะ ทุกองค์

จากหลวงพ่อสุเมโธที่ท่านเริ่มต้นวัดที่นี้ และศรัทธาญาติโยมทั้งหลายยิ่งรุ่นเก่าที่เคยเห็นว่า วัดไม่มีอะไร เป็นป่าเฉยๆ ก็จะว่าเป็นป่าศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ใช่ เป็นป่าน่ากลัว ยิ่งสมัยก่อนเด็กในเขตนี้เมื่อมืดแล้ววิ่งเลยนะ กลัว แต่ว่าทีนี้มันเปลี่ยนเป็นแดนเคารพ จากที่น่ากลัวเป็นแดนเขตน่าเคารพ เป็นแดนเขตของศาสนา เป็นแดนเขตของสงฆ์ เป็นเขตของพุทธบริษัท เป็นที่ปฏิบัติธรรม เป็นที่บูชาคุณ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็เลย

ความรู้สึกเปลี่ยนไปหมด จากสิ่งที่ชาวบ้านไม่ยินดีไม่พอใจ เป็นสิ่งที่ชาวบ้าน ชาวโลกยินดีพอใจ และไม่ใช่เฉพาะชาวบ้านในเขตบ้านบุ่งหวาย ตำบลบุ่งหวาย หรือในเขตอำเภอวารินชำราบนี้ หรือในเขตอุบลราชธานี มันก็เป็นแดนเคารพที่มีชื่อเสียงทั่วโลก เป็นที่ยอมรับของชาวพุทธทั้งหลายทั่วโลก เรามีความรู้สึกภูมิใจอยู่ที่พวกเราทุกคนได้มีการทำให้สำเร็จตามกุศลเจตนาของพระคุณหลวงพ่อชาของเรา ท่านเจ้าคุณโพธิญาณเถร ที่มันติดปากเราว่า หลวงพ่อ หรือหลวงปู่ชา ท่านตั้งใจหรืออนุญาตให้หลวงพ่อสุเมโธตั้งวัดนี้ขึ้นมาเพราะท่านมองทางไกล มองไกลมาก ไม่มีที่อื่นในประเทศไทย แม้แต่ต่างประเทศ ไม่มีที่อื่นที่มีครูบาอาจารย์ตั้งวัดที่มีเจตนาจะประกาศพระศาสนาเช่นนี้ คือให้เป็นวัดที่จะสร้างพระขึ้นมา แต่การจะสร้างพระขึ้นมาก็ต้องมีสีมา เพราะพระต้องบวชในสีมา หลวงพ่ออยากจะให้สถานนี้เป็นสถานที่สร้างพระสงฆ์เพื่อเป็นพระที่จะประกาศศาสนาต่อไป ฝึกตนเองดีแล้ว และทำประโยชน์แก่ตนและทำประโยชน์แก่ชาวโลกด้วย ผู้อื่นด้วย แต่ก่อนจะทำอย่างนั้นได้ ให้สมบูรณ์ บริบูรณ์ ต้องมีสีมา ทุกวันนี้เราก็อาศัยสีมาของวัดหนองป่าพง หรือวัดอื่นๆ เป็นสถานที่ที่จะต้องไปอุปสมบท บวชที่นั่น แต่เมื่อเรามีสีมาสมบูรณ์บริบูรณ์แล้ว เราจะทำกิจของสงฆ์ที่นี้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ได้

ต่อไปต้องจัดการถอนสีมาเก่าและก็ปลูกสีมาใหม่ ณ ที่นี้ที่จะทำวันต่อไป ก็จะทำให้มีโอกาสอุปสมบทที่นี้ได้ให้สมบูรณ์บริบูรณ์โดยไม่มีความสงสัย และจะทำให้สำเร็จสมบูรณ์บริบูรณ์ตามกุศลเจตนาของหลวงพ่อชา สมบูรณ์ทุกอย่าง ก็เลยเป็นที่มาที่เรามาทำในวันนี้ ไม่ใช่เรื่องเล็ก เป็นเรื่องใหญ่เป็นการต่อกุศลเจตนาของครูของอาจารย์ของเรา ให้สืบทอดกันว่าเราจะรักษาสถานที่นี้ และไม่ใช่รักษาอย่างเดียว เราจะบูรณะให้เจริญ ถูกต้องตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เมื่อเราจะทำอะไรถ้าเราทำด้วยเจตนาอย่างนี้ ให้เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา จะมีกำลังมีพลัง สิ่งเหล่านี้ทำให้เห็นว่าการจะทำอะไรในสิ่งทางโลกภายนอกถ้าเราน้อมอันนั้น ทำให้เป็นการบูชาคุณพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งสำคัญเป็นสิ่งที่ควร เป็นบุญเป็นวาสนาของพวกเรา เป็นบารมีอันดีอันงาม วัดวาอารามพระศาสนาเกิดขึ้น เพราะบารมีของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เมื่อเราบูชาอย่างนี้ก็จะเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนาเพราะเรามีความเคารพวินัยสงฆ์ เราไม่ทอดทิ้งหน้าที่ต่อวินัยสงฆ์ เมื่อเรารักษาวินัยก็จะรักษาพระธรรม รักษาพระศาสนา ทำให้พระศาสนานั้นเจริญได้

ทุกวันนี้สิ่งทั้งหลาย กำลังเปลี่ยนเรามาก จนถึงพระก็ต้องเทศน์บ่อยเหมือนกัน เช่น อะไรกำลังเปลี่ยน วิธีการกราบไหว้ของโยมกำลังเปลี่ยนนะ เช่น พระต่างชาติที่โยมนั่งเห็นอยู่เมื่อมาถึงประเทศไทยบางองค์ก็ไม่รู้เรื่องพระพุทธศาสนา มาเป็นฆราวาสอยู่ มาเที่ยวบ้าง มาศึกษาบ้าง เมื่อมาแล้ว คนไทยก็แนะนำสอนครูบาอาจารย์ก็แนะนำสอน ทุกสิ่งทุกอย่าง อาจารย์เกวลีก็ต้องแนะนำสอน เวลาเข้ามาในศาลาก็ต้องถอดรองเท้า วิธีการนั่ง วิธีการกราบ วิธียกมือไหว้กับครูบาอาจารย์ วิธีการแสดงกิริยามารยาท สอนทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เราได้ถูกการฝึกมา แต่เดี๋ยวนี้มันเริ่มยากแล้วเพราะอะไร เพราะคนไทยเรากำลังเปลี่ยน

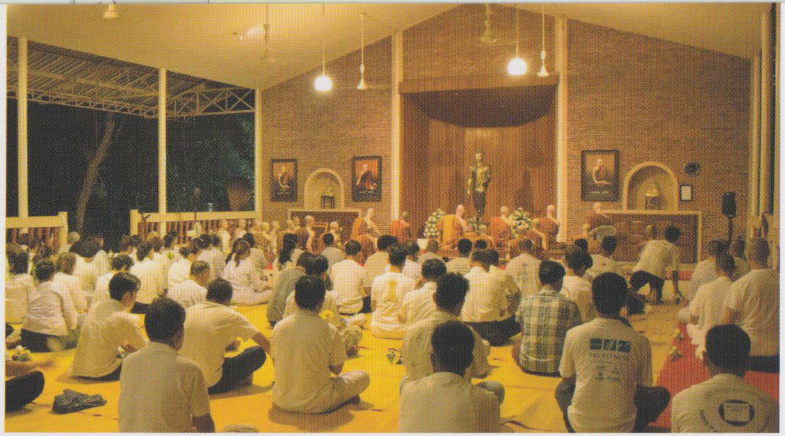
ขอว่าหน่อยนะ ขอโอกาสนะ คนไทยกำลังเปลี่ยนนิสัยแต่ก่อนเจอครูบาอาจารย์ คนไทยเราก็จะนั่งลงยกมือไหว้ บางคนยิ่งทางอีสานนี้น่ะบุ่งหวายกราบในดินก็มี ถึงขนาดนั้น ยกตัวอย่างมีลูกศิษย์ครั้งนึงอาตมาตอนอยู่วัดป่านานาชาติบินจากกรุงเทพมากลับถึงวัด มีลูกศิษย์ไปรับที่สนามบินแล้วก็มาส่งที่วัด พอดีก็มีแม่ออก (ไม่เอ่ยชื่อนะ) อยู่หน้าวัดเรา แล้วก็โยมเป็นโยมผู้ชายที่ไปรับ อวดดีว่าได้กราบอาจารย์ก่อนโยมนะ แม่ออกคนนั้นบอกว่าไม่ใช่ เราได้กราบอาจารย์ก่อน อ้าวกราบได้ยังไงยังไม่ได้เจอท่าน บอกว่าเรารู้เวลาเครื่องบินมา พอดีออกจากบ้านอยู่ในสวนกำลังเก็บผักเครื่องบินบินมา ก็รู้ว่าอาจารย์อยู่บนเครื่องบินก็นั่งลงดินแล้วก็กราบเลย นั่นถึงขนาดนั้นนะ นี่ล่ะเป็นการแสดงถึงจิตใจของคน คนโบราณมีจิตใจงาม อาตมาก็ไม่เคยกราบเครื่องบินเหมือนกันนะ ฟังอย่างนี้เราก็ถึงใจ แต่มันแสดงถึงความเคารพของคนเฒ่าคนแก่ที่เรียกว่าแก่ในธรรม ไม่ใช่แก่ในอายุ แก่ในธรรมเป็นคนที่มีความรู้สึกที่เรารู้สึกว่างาม แต่ทุกวันนี้ไม่ใช่แล้ว เวลาญาติโยมเจอพระทำอะไร ยกมือแชะ ยกกล้องแชะ แทนที่จะยกมือไหว้ยกมืออย่างนี้แชะ ถ่ายรูปก่อน เสียนิสัยหมดเลย ขอพูดด้วยเพราะเจอบ่อยมากเลยมารยาทที่ดีที่งามเสื่อมหมดเลยพระฝรั่งก็ต้องสอนให้อย่าไปทิ้งของเก่า เรื่องรักษาของโบราณรักษาให้มันดี ให้มันงาม มีเวลาที่จะถ่ายรูปก็ให้มี แต่อย่าให้มันเกินพอดี ให้ยกมือไหว้ก่อน ให้กราบก่อน ถ้ามีเหตุ มีปัจจัยอันสมควร ที่จะถ่ายรูปก็มีเวลา ให้มีมารยาทอย่าไปหลงในวัตถุอันนี้มากไป เพราะมันเป็นอย่างนั้น

มีหลายคนนะที่พูดกับเราว่า มาที่นานาชาติก็ได้ยินว่าพระสงฆ์ออกบิณฑบาต เขาถือว่าเป็นการขอทาน แต่เมื่อเห็นญาติโยมมาใส่บาตรทุกวันด้วยความเคารพ ด้วยความศรัทธา

นั่งในดินยกมือไหว้ เขาน้ำตาไหลซาบซึ้ง การบิณฑบาตตามพระทุกวันเป็นสิ่งที่งาม เป็นสิ่งที่กินใจเขา เขาไม่เคยเห็นเขาเข้าใจว่าพระขอทานเหมือนคนแขกขอทานที่อินเดีย เพราะไม่มี พระก็ไม่มีเหมือนกัน แต่ว่ามี ไม่มีอะไร ไม่มีอาหาร ไม่มีปัจจัยสี่ แต่มีศีลธรรม มีข้อวัตรปฏิปทา เมื่อท่านออกไปโปรดสัตว์ ศรัทธาญาติโยมทั้งหลายได้ใส่บาตรท่านด้วยความอ่อนน้อมเคารพในศีล สมาธิ ปัญญา ที่ท่านมีอยู่ เมื่อเราให้ด้วยความเคารพนั่นเป็นมหาบุญ มหากุศลหาประมาณไม่ได้ เมื่อเราให้สิ่งที่ดีที่งามด้วยความเคารพเป็นการแสดงออกที่ดี ที่งาม เป็นการประกาศพระศาสนาว่า จะทำให้ผู้ที่ได้เห็นได้สัมผัสอยู่ก็เกิดความเลื่อมใส ทำให้เขารู้รูปแบบ เราก็เป็น พ่อพิมพ์ แม่พิมพ์

ก่อนนี้สองวันก่อนจะมามีโยมเขารอใส่บาตรภรรยาถือข้าว สามีก็ถือกล้องไอแพด ทีนี้ภรรยาก็เรียกสามีว่า พระมาแล้วรีบมาใส่บาตร สามีตอบว่าเราจะถ่ายรูปคนใส่บาตร ภรรยาก็ใส่บาตร สามีก็ถ่ายรูปคนใส่บาตร พอดีเสร็จแล้วเขาก็ขึ้นศาลา อาตมาถามว่าถ้าหากว่า สมมุติว่าตายแล้วทั้งสองคนขึ้นสวรรค์ ภรรยาเคยใส่บาตรพระประจำ และคุณก็มีแต่ถ่ายรูปภรรยาใส่บาตรประจำ เขาจะให้ทำหน้าที่อะไรในสวรรค์ ภรรยาก็จะมีของกินเต็มอยู่ คุณก็มีหน้าที่ถ่ายรูปในสวรรค์นั้น ไม่มีวิมาน ไม่มีที่กิน ไม่มีอะไรเพราะพระพุทธเจ้าสรรเสริญคนถ่ายรูปใส่บาตรไหม ไม่เห็นท่านชมเลย มันเป็นอย่างนี้ ขอพูดเรื่องนี้เพราะว่ามันเริ่มระบาดมากในวัดป่าต่างๆ ในวัดต่างๆ ในที่ต่างๆ ในวัดในศาสนา

แดนนี้ เป็นแดนที่พระสงฆ์ครูบาอาจารย์ที่มีความตั้งใจในธรรมวินัย ตั้งใจทำเป็นแดนเคารพ แดนเคารพเป็นแดนที่เราควรมีกิริยามารยาท มีความเคารพ ที่แสดงออกด้วยกาย วาจา และจิตใจด้วย ก็เลยเป็นแดนที่ เมื่อเข้าใกล้เขต เราควรจะเปลี่ยน เปลี่ยนการแต่งกาย เปลี่ยนวิธีการเดินให้สำรวม สงบเรียบร้อย ให้ดี ให้งาม ให้ละเอียดขึ้น นิสัยที่หยาบเราก็วางข้างนอกแดนเคารพ พยายามปรับปรุงให้เตือนตนเองว่า กำลังจะเข้าเขตสงฆ์ กำลังจะเข้าเขตของพระพุทธเจ้า ให้เรามีความสำรวมสงบมากขึ้น เรื่องทางโลกเราพยายามเปลี่ยน เราเคารพสถานที่ เราเคารพบุคคล เราเคารพสิ่งของ เราก็เคารพธรรม เราเคารพสถานที่ เช่น มีต้นโพธิ์ ในสถานที่นั้น มีโบสถ์ มีเจดีย์ มีวิหาร สิ่งของเราก็เคารพบุคคล ครูบาอาจารย์ ที่มีพระคุณ เราก็เคารพ และสอนลูกหลานให้เคารพ เราก็ต้องเปลี่ยนกิริยามารยาท ที่เป็นมารยาท มารยาทของโลกที่จะทำ เราก็ชินกับการถ่ายรูปแบบโลก เมื่อเราเจอผู้ที่เคารพเราก็ทำเหมือนโลกๆ ภายนอกก็จะเสีย เราก็ต้องเตือนตัวเองไว้ อย่างน้อยก็รู้กาลเทศะ รู้สถานที่ รู้ความเหมาะสม รู้สิ่งที่ควร และเมื่อเราแสดงออกมันก็เป็นสิ่งที่งาม และเป็นการประกาศพระศาสนา ต่ออายุพระศาสนา เพราะเราต้องเข้าใจว่าพ่อออกแม่ออกเราเป็นผู้ประกาศพระศาสนา ไม่ใช่ท่านอาจารย์เกวลีหรือครูบาอาจารย์ หรือพระสงฆ์ที่นี่เป็นผู้ประกาศพระศาสนาแต่อย่างเดียวนะ อย่างชาวต่างชาติบางครั้งเขาก็มาที่นี่เขายังไม่รู้อะไร แต่เขามาแล้วเขาจะเห็นพวกพ่อออกแม่ออกพวกเรานั่งด้วยกิริยามารยาท นั่งด้วยความเคารพ แต่งตัวด้วยความเรียบร้อย ยกมือไหว้กราบเป็น สวดมนต์เป็น ถวายกฐินเป็น ถวายสังฆทานเป็น สมาทานศีลได้ ก็เป็นการประกาศพระศาสนาของฝ่ายฆราวาส แต่ก่อนพ่อออกแม่ออกเห็นพระ ยกแชะถ่ายรูป มันจะประกาศอะไร เราก็ต้องจำไว้ว่า เราเป็นผู้มีหน้าที่เช่นเดียวกัน กับพ่อแม่ครูบาอาจารย์ พระสงฆ์ สามเณร แม่ชี ที่จะประกาศศาสนาดีงาม ซึ่งเราก็เคยทำเริ่มทำมานานแล้วด้วย ชาวต่างชาติที่ได้มาที่นี่ก็ประทับใจ พวกเราทั้งหลายก็มีหน้าที่เหมือนกันที่จะรักษา

ประเพณีวัฒนธรรมที่ดี ที่งามของชาวพุทธเรา ไม่หลง ไม่ลืม ไม่ประมาท ทีนี้เรามีหน้าที่ที่จะไม่ประมาทเรื่องเล็ก เรื่องน้อย เพื่อจะทำให้พระศาสนาเจริญ ก็เลยในวันนี้ที่มาร่วมกัน เพื่ออนุโมทนาในการรักษาพระศาสนา ต่ออายุพระศาสนาที่เราทำกิจกรรมในวันนี้เป็นกิจกรรมที่เราหวังว่า เราจะต่ออายุพระศาสนาและบูชาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้เจริญงอกงาม และรักษาไว้ให้อยู่ในโลกนี้นานแสนนาน เพื่อเป็นเครื่องที่จะพาเราไปสู่สุคติ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ ตามกำลังของเรา ก็เลยขออนุโมทนา

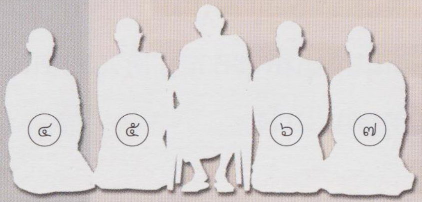
และขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ อดีตเจ้าอาวาสทุกองค์ที่เคยมีส่วนร่วม และทุกองค์ที่มาร่วมในวันนี้ในการตั้งสีมานี้ขึ้นมาให้สมบูรณ์ในวัดป่านานาชาติ เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นแดนเคารพของพระศาสนาต่อไป เพื่อจะได้ประกาศพระศาสนาให้เจริญงอกงามไพบูลย์ในเขตแดนนี้ และบ้านบุ่งหวาย และแดนอื่นๆ ต่อไป ก็ขออนุโมทนาในกุศลเจตนาต่อศรัทธาญาติโยม ทายกทายิกาทั้งหลาย ที่เป็นกำลังในการสนับสนุนพระศาสนาด้วยทุกคน เจริญงอกงามไพบูลย์ สุขสบายทุกคน เอวัง

ลำดับเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

๑. **พระพรหมวชิรญาณ (โรเบิร์ต สุเมโธ)** ชาวอเมริกัน (พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๒๐)
๒. **พระอาจารย์ปภากโร** ชาวอเมริกัน (พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๑)
๓. **พระอาจารย์ชาคโร** ชาวออสเตรเลีย (พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๒๔)
๔. **พระราชโพธิวิเทศ (รีด แพรี ปสนฺโน)** ชาวแคนาดา (พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๓๙)
๕. **พระธรรมพัชรญาณมุนี (ฌอน ชิเวอร์ตัน ชยสาโร)** ชาวอังกฤษ (พ.ศ. ๒๕๓๙-๒๕๔๕)
๖. **พระเทพพัชรญาณมุนี (ฟิลลิป ญาณธมฺโม)** ชาวออสเตรเลีย (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๐)
๗. **พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (เฮ็นนิ่ง เกวลี)** ชาวเยอรมัน (พ.ศ. ๒๕๕๑-ปัจจุบัน)

ในพื้นดินไม่มีน้ำ
แล้วไม่ยอมขุดบ่อ ...
หลวงปู่ชา

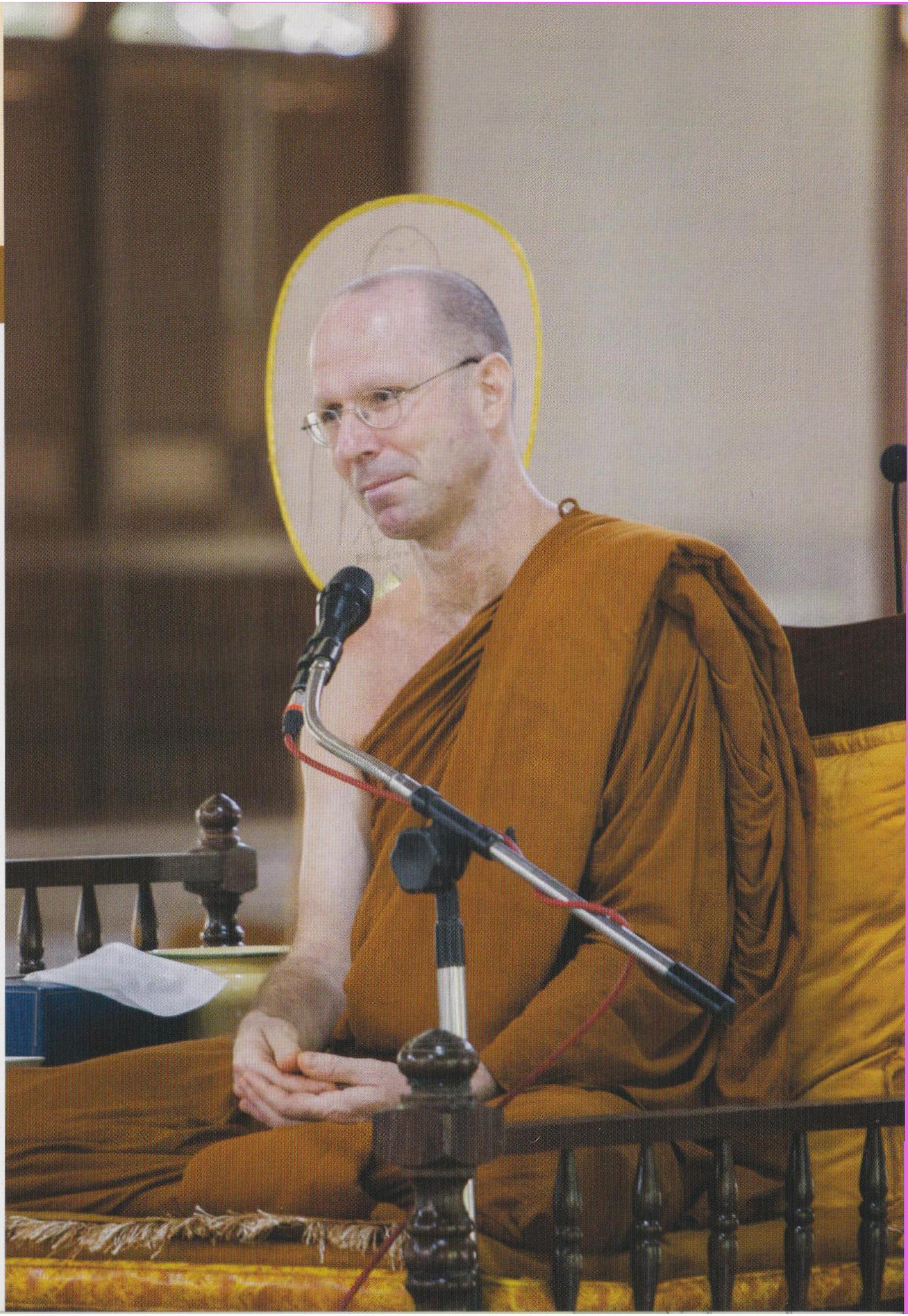

ธรรมจารึก ที่วัดป่านานาชาติ

พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (พระอาจารย์เกวลี)

แสดงธรรมที่วัดป่านานาชาติ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๗

กระผมขอโอกาสพระเถระ อนุเถระ พระภิกษุสามเณร และเจริญพรพ่อออกแม่ออก ตอนนี้ขอเทศน์เรื่องการทบทวนการเป็นอยู่ของเรา ในฐานะที่เรามาปฏิบัติในระยะยาว เพราะไม่ใช่ว่าเราเข้างานอบรมกรรมฐานเพียงแค่เวลาสั้นๆ เช่นวันเสาร์อาทิตย์เป็นระยะ แต่เราปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เราคงจะได้เลือกว่าปฏิบัติที่วัดป่านานาชาติเพราะบางสิ่งบางอย่างเอื้ออำนวยต่อจริตนิสัยของเรา พระเณรก็เช่นกัน สำนักปฏิบัติหรือวัดต่างๆ มีมากพอสมควร กว่าจะได้บวชเป็นพระภิกษุที่นี่ ต้องผ่านเวลานานเป็นผ้าขาวครึ่งปี เป็นเณรเป็นปี ต้องปฏิบัติต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นอาจารย์ได้คิดทบทวนว่าในการปฏิบัติของเราที่นี่มีอะไรที่เราอาศัยเป็นเอกลักษณ์หรือประเด็นในคำสอนหรือในการปฏิบัติธรรม

พอดีเมื่อกี้ช่วงที่พระเณรเรามานั่งลงสังฆกรรมที่เขตวิสุงคามสีมาใหม่ ได้นึกอยู่ว่า ธรรมะที่เราได้จารึกลงในหินเสาวิสุงคามสีมานั้น ที่จริงถือว่าเป็นหลักการในการสอนธรรมที่นี้ได้หรือเป็นเอกลักษณ์ของเราที่วัดป่านานาชาติก็ว่าได้

เมื่อเราได้รวบรวมบทที่จะจารึกลงในเสาหิน มีธรรมหลายบทหลายมุมมอง แต่ในที่สุดมันลงตัวพอดี อย่างตรงกับคำสอนของครูบาอาจารย์ด้วย จึงอยากเล่าให้ฟังว่าบทเขียนที่จารึกในเสาสีมามีที่มา มีความสำคัญอย่างไรจึงได้นำมาจารึกในหินเพื่อให้อยู่ได้นานๆ ได้คิดว่าอยากจะให้มันเป็นการสรุปหลักของการเป็นอยู่ในวัดของเราสำหรับผู้ที่ปฏิบัติ ผู้ที่บวชที่นี้ ชาวต่างชาติก็ตามชาวไทยก็ตาม

เรื่องทิศทางการปักหมายเขตตามธรรมเนียมจะเริ่มในทิศบูรพา เสาสีมาอันแรกที่เราเจอจากถนนทางเข้า คือทิศตะวันตกเฉียงใต้ สิ่งที่จารึกไว้ในหลักแรกคือ อริยสัจ ๔ เป็นหลักที่ชัดเจนมีความเชื่อมโยงกันทั้งปริยัติและปฏิบัติ เป็นการสรุปในแง่ของกิจในอริยสัจ ๔ ที่เราสวดกันในธัมมจักกัปปวัตนสูตรคือ

ทุกฺขํ ปริญฺเญยฺยํ ความทุกข์เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้

ทุกฺขสมุทโย ปหาตพฺโพ เหตุให้เกิดทุกข์เป็นสิ่งที่ควรละ

ทุกฺขนิโรโธ สจฺฉิกาตพฺโพ ความดับทุกข์เป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้ง

ทุกฺขนิโรธคามินีปฏิปทา ภาเวตพฺพา ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ เป็นสิ่งที่ควรบำเพ็ญ ความทุกข์เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้หมายความว่า เจอความทุกข์ไม่ควรจะหนีไป ต้องยอมรับ รับทราบและเข้าใจว่านี่คือทุกข์ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเราไม่ได้เป็นไปตามปรารถนาแต่ว่าเกิดขึ้นตามธรรมชาติตามเหตุปัจจัย ทำให้เกิดปัญญา ได้สรุปว่าเป็นเอกลักษณ์ของสายวัดป่าในการถือข้อวัตรปฏิบัติต่างๆที่เราต้องเจอความลำบาก เราใช้อริยสัจ ๔ เป็นแก่นสารที่จะเข้าถึงปฏิปทาทางปัญญาของพระพุทธศาสนาทั้งหมด

เสาสีมาที่ตั้งอยู่มุมทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือทางไปกุฏิหลวงพ่อสุเมโธ จารึกคำสอนหลักอีกบทหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้สอนและคนไทยรู้จักกันเป็นอย่างดี คือ โอวาทปาฏิโมกข์ ท่านตรัสไว้ ๓ ข้อคือ

สพฺพปาปสฺส อกรณํ การไม่ทำบาปทั้งปวง

กุสลสฺสูปสมฺปทา การทำกุศลให้ถึงพร้อม

สจิตฺตปริโยทปนํ การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ

Wat Pah Nanachat
2014

ทานวิสุงคามสีมา
พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นการสรุปเรื่องศีลธรรม จริยธรรม การปฏิบัติทางจิตใจที่เป็นหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า คือละบาป บำเพ็ญบุญหรือทำความดี ประพฤติทางกายวาจาใจในทางบุญกุศล แต่ต้องปฏิบัติทำจิตให้บริสุทธิ์หมดจดด้วย คือเอาเจตนาหรือจิตเป็นใหญ่ เรื่องการทำบุญละบาปเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ลึกในใจของคนไทยอยู่แล้ว คือในความรู้สึกของสามัญชนมักจะมีเพียงแค่นี้ ซึ่งสามารถนำชีวิตให้ปลอดภัยได้แล้ว ทางวัดป่าในแง่นี้เรามีการใช้หลักพระวินัยสิกขาบทที่กำหนดไว้ชัดเจนว่า อันนี้ขาวอันนี้ดำ อันนี้ควรอันนี้ไม่ควร แต่ในส่วนเอกลักษณ์จริงของสายวัดป่าเรามีการฝึกจิตไปด้วยในการกระทำต่างๆ การปฏิบัติด้านจิตใจเราถือว่าสำคัญที่สุด เมื่อเรามีการนั่งภาวนาทบทวนการกระทำของเรา ให้อยู่ในอารมณ์สงบเย็นไปด้วย เราถือว่าเป็นการปฏิบัติที่ครบถ้วน ที่ถ่ายทอดมาจากครูบาอาจารย์สายปฏิบัติ และตรงกับคำว่า *สจิตฺตปริโยทปนํ* การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ คือเรื่องจิตตภาวนา

เสาสีมาที่ตั้งอยู่ในมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือจารึกโอวาทปาฏิโมกข์วรรคที่ ๒ ต่อ คือ

ขนฺตี ปรมํ ตโป ตีติกฺขา ขันติเป็นเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง

ขันติคือความอดทน เป็นเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง มีหลายคนที่มาปฏิบัติที่นี่ตอนที่นั่งสมาธิก็หวังว่าอยากเจออะไรที่อัศจรรย์มีปีติสุข แต่มันก็ไม่เกิด ส่วนหนึ่งก็ได้ผ่อนคลายอยู่ แต่ถ้าจะหวังมรรคผลนิพพานก็เป็นไปได้ยาก ในการปฏิบัติจึงต้องอาศัยความอดทน ทำแล้วทำอีก อันนี้เป็นเอกลักษณ์ของวัดหนองป่าพงวัดป่านานาชาติ ตั้งแต่สมัยหลวงปู่ชาท่านจะพูดอยู่บ่อยๆ เรื่องความอดทน ไม่ใช่ว่าเป็นของที่ทำเปล่าประโยชน์ มันจะสะสมทีละเล็กทีละน้อยเป็นประสบการณ์ในการกระทำจนกว่าเราจะประสบความสำเร็จ เหมือนนักกีฬาที่มีความอดทนฝึกซ้อมกีฬา ทำให้มีวิธีเทคนิคและความแข็งแรงขึ้น หรือพระที่เพิ่งบวชถ้าใช้หมอนนิ่ม นอนที่นอนใหญ่เกินไปก็ไม่อดทน แต่ถ้าเอาเสื่อผืนเดียวนอนบนพื้น ไปไหนก็สบายก็ทนได้เพราะคุ้นเคย นี่เป็นเรื่องภายนอก เรื่องภาวนาก็เช่นเดียวกันอาศัยความอดทน เดินจงกรมจิตไม่สงบวุ่นวาย เราก็อดทนไว้ไม่เลิกก่อนกำหนด พยายามดึงจิตมาสู่การปฏิบัติ ให้กลับมาสู่อารมณ์กรรมฐาน ซึ่งขันติเป็นแม่แบบของการปฏิบัติ อีกอันหนึ่งที่มีในหลักสีมานี้คือ

น สมโณ โหติ ปรํ วิเหรยนฺโต

ผู้เบียดเบียนสัตว์อื่นไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย

น หิ ปพฺพชิโต ปรูปฆาตี

บรรพชิตเป็นผู้ไม่ทำร้ายคนอื่นสัตว์อื่น เป็นวิถีชีวิตของพวกเราที่รักษาศีล ๘ ก็ตามหรือศีล ๒๒๗ ก็ตาม ถือว่าเป็นเอกลักษณ์ที่เรามาอยู่ในป่า มีจิตที่เสมอภาคกับชีวิตอื่นๆ ไม่คิดจะเอาเปรียบใคร นอกจากนั้นในหลักนี้ก็มี

นิพฺพานํ ปรมํ วทนฺติ พุทฺธา พระพุทธเจ้าทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง อานิสงส์สูงสุดของการอดทนคือความสงบ การปล่อยวาง การหลุดพ้นจากความทุกข์ คือนิพพาน

เสาสีมาหลักที่ ๔ อยู่ที่มุมบริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ เป็นพุทธพจน์ที่เกี่ยวข้องกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิต คือ อนิจจัง ความไม่เที่ยงหรือในสำนวนหลวงพ่อชา ความไม่แน่ เป็นหลักของธรรมชาติที่คู่กับทุกขัง ความทุกข์ ถ้าพูดถึงสายวัดป่าต้องมีการปฏิบัติให้เห็นความไม่เที่ยงในหลายแง่ เช่นเมื่อมีการเผาศพตามวิธีธรรมชาติ ที่เราทำกันอยู่ที่วัดป่านานาชาติ ซึ่งเป็นป่าช้าเก่า ในหลักนี้จึงได้เขียนว่า

สพฺเพ สงฺขารา อนิจฺจา

สพฺเพ สงฺขารา ทุกฺขา

สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา

ซึ่งไตรลักษณ์นี้เป็นคำสอนหลักของพระพุทธองค์ แต่ถึงแม้ว่าพระพุทธองค์จะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ตาม ความไม่เที่ยงของสิ่งต่างๆ เป็นกฎของธรรมชาติ แล้วในเสาสีมานี้ก็ยังได้บันทึกเรื่องโอวาทสุดท้ายของพระพุทธองค์เกี่ยวกับความไม่เที่ยง คือ

วยธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ สังขารทั้งหลายมีความไม่เที่ยง จงประพฤติตนด้วยความไม่ประมาทเถิด

แม้พระพุทธองค์ผู้มีความรู้สูงสุดก็ยังเสียชีวิต ดังนั้นชีวิตไม่แน่ ชีวิตมันสั้น ขอให้มีความเพียรพยายาม มีสติอยู่ในความไม่ประมาท นอกจากนั้นในเสาสีมานี้ ก็ยังบันทึกว่า

อปฺปมาโท อมตํ ปทํ ความไม่ประมาทเป็นทางแห่งความไม่ตาย

หากว่าเราประมาทสาเหตุที่จะเสียชีวิตเปล่าก็มีเยอะ แต่ท่านยืนยันว่าความไม่ประมาท มีสติ เป็นทางแห่งอมตะคือการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด หลุดพ้นจากสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์

หรืออีกมุมมองหนึ่งคือเราเอาชนะความไม่เที่ยงโดยความไม่ประมาท อีกด้านหนึ่งของเสาสีมานี้ เขียนว่า

อปารุตา เตสํ อมตสฺส ทวารา ประตูแห่งความไม่ตายเราเปิดให้แล้ว เป็นคำอุทานในวาระแรกที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ เราเปิดทางแห่งความไม่ประมาทเป็นอมตธรรมให้ทุกคนแล้ว ท่านเป็นผู้บุกเบิกและเชิญให้ไปด้วย ไม่ใช่ว่าปฏิปทาเป็นแค่ทฤษฎี

พุทธพจน์มีอีก ๒ บทที่บันทึกไว้ที่เสาสีมาที่อยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก เป็นเสาที่อยู่ตรงกลาง เป็นสิ่งที่เรารู้จักกันดีคือ มงคลสูตรและเมตตาสูตร ซึ่งบทสวดที่พระเณรที่วัดป่านานาชาตินิยมที่สุดคือ กรณียเมตตาสูตร ส่วนมากพระชาวต่างชาติได้ท่องบทนี้ก่อนบทอื่น คำแปลภาษาอังกฤษไพเราะมากควรแผ่เมตตาจิต ไม่มีประมาณไปยังสรรพสัตว์ ดุจมารดาเฝ้าถนอมบุตรคนเดียวในครรภ์ฉันนั้น เป็นที่ประทับใจพระหลายรูปที่เคยอยู่ในสายคริสต์ที่เน้นเรื่องเมตตา และเป็นการสำนึกถึงพระคุณพ่อแม่ด้วย โดยการเอาความรักความเอ็นดูที่ได้รับจากพ่อแม่มานำสู่ใจและแผ่ออกไปถึงสัตว์มีชีวิตทั่วโลกทั้งปวง ในฐานะเราอยู่ด้วยกันหลายชาติที่วัดเรา ห่างจากถิ่นกำเนิด ปฏิปทาดังนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะจะทำให้เกิดมุมมองกว้างขวางขึ้นแทนที่จะได้เห็นแต่ชาติภูมิเดิมของตัวเอง

บทต่อไปมาจากมงคลสูตร เรื่องมงคล ๓๘ ข้อนั้น เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรมของชาวพุทธไทยอย่างดีมาก เช่นที่ยกความเคารพอ่อนน้อมถ่อมตัว ความยินดีในของที่มีอยู่ และการเป็นคนกตัญญูขึ้นว่าเป็นมงคลอันสูงสุด จนบทสุดท้ายในข้อที่ ๓๘ มีการพูดถึงสภาพจิตใจที่ไม่หวั่นไหวในโลกธรรมต่างๆ เป็นจิตใจอันเกษมศานต์ ซึ่งเป็นที่พัฒนาจิตอย่างสูงสุด มงคลสูตรจึงเป็นเหมือนขั้นบันไดไปสู่ปรมัตถธรรม การปฏิบัติในสายวัดป่าก็เกี่ยวข้องกับมงคล ๓๘ นี้มากทีเดียว เช่นการที่เราไปกราบครูบาอาจารย์เพื่อจะแสดงออกถึงความเคารพอยู่เป็นประจำ และการแสดงออกทางสังคมที่เป็นระเบียบเป็นต้น เป็นหลักการของวัดป่านานาชาติด้วย เพราะเรามาจากประเทศที่ส่วนมากชอบที่จะทิ้งรูปแบบของเก่าที่เป็นพื้นฐานของการเป็นอยู่ด้วยกันในสังคม และเปิดโอกาสให้แต่ละคนเป็นตัวของตัวเองแทนการเคารพอ่อนน้อมจึงหายไปทีละนิดทีละน้อย จิตอันเกษมศานต์ที่ไม่หวั่นไหวต่อกระแสโลกจึงไม่เกิด เมื่อเราเห็นการปฏิบัติของ

ชาวพุทธในประเทศไทยที่ยังรักษาสิ่งนี้อยู่ก็ซึ้งใจ จึงเห็นควรเอามาเป็นเอกลักษณ์ มาจารึกเป็นแม่แบบ

เหลืออีกหนึ่งอันเป็นเสาสีมาที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก เป็นบทที่อาจจะไม่เป็นที่รู้จักเท่าไหร่ คือมีอยู่นะ ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่ถูกสร้าง ไม่ถูกปรุงแต่ง หากว่าไม่เกิด ไม่เป็น ไม่ถูกสร้าง ไม่ถูกปรุงแต่ง จักไม่มีแล้วไซร้ การรอดพ้นภาวะเกิดแล้ว เป็นแล้ว ถูกสร้าง ถูกปรุงแต่งก็จะไม่พึงปรากฏในโลกนี้ได้เลย เป็นภาษาปรัชญาชั้นสูงของพระพุทธองค์ ท่านอธิบายว่าพระนิพพานต้องมีสิ่งไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่มีปัจจัยปรุงแต่ง ไม่มีอะไรบีบบังคับ ไม่มีอะไรที่สร้างขึ้นต้องมี หากว่าไม่มี การหลุดพ้นจากสิ่งต่างๆ ที่เกิดจากการปรุงแต่งจะมีไม่ได้ เป็นการยืนยันว่าพระนิพพานมี อันนี้เรียกว่านิพพานสูตร สำนวนของบทนี้จะเชื่อมกับปรัชญาตะวันตกได้ดี เพราะใช้ตรรกศาสตร์คำสอนของพระพุทธองค์แบบพื้นๆ ว่า ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วก็มี ส่วนเรื่องที่ใช้เหตุผลอย่างชัดเจนสู้กับปรัชญาตะวันตกก็มี ที่เอาบทนี้มาลงส่วนหนึ่งด้วยความเคารพนับถือหลวงพ่อสุเมโธ เพราะว่าท่านชอบนิพพานสูตรนี้เป็นพิเศษ และสอนเรื่องนี้บ่อยๆ ธรรมะของหลวงพ่อชา เช่นการว่าบทของหลวงพ่อชาสงสัยในการปฏิบัติซึ่งที่เขียนลงในร่างกายและส่วนธรรม

เสาที่เก้าเป็นธรรมะ classic ในสำนวนหลวงพ่อชาที่เป็นที่รู้จักดี เสาที่ ๙ ตั้งอยู่บริเวณโบสถ์เก่าไม่เกี่ยวข้องกับระบบสีมา เป็นเสาอาจริยบูชาหลวงพ่อชา มันสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นกับนักปฏิบัติโดยตรงอย่างกระชับ ถ้าใครขี้เกียจเดินชมบทธรรมะจารึกตั้งแต่หลักหนึ่งถึงแปด เอาแค่คำสอนของหลวงพ่อชาที่บันทึกไว้ในเสาที่เก้ามาพิจารณาก็ได้ เพราะถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของธรรมะของหลวงพ่อชาที่มันเป็นภาษาง่ายแต่ลึกซึ้งมาก ชวนให้ปฏิบัติตามตรงไปตรงมา สรุปว่าพยายามที่จะจับหลักคำสอนหลักปฏิบัติที่สำคัญของวัดป่าของเรามาจารึกในเสาสีมา ที่สำคัญคือเราเอามาปฏิบัติ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ที่เราได้รับมาโดยไม่ต้องเปิดตำราอ่านหนังสือมาก ก็ถือว่าคนอุบลฯ วารินฯ บุ่งหวายโชคดี ที่มีโอกาสอย่างนี้ ขออนุโมทนาด้วยในการจัดงาน ในการเสียสละด้วย ขอให้เป็นปัจจัยให้พวกเราได้เกิดสันติธรรม วิมุตติสุขในการปฏิบัติ การแสดงธรรมอย่างเป็นทางการก็ขอจบลงเพียงเท่านี้ เอวัง

Timeline / ช่วงเวลา

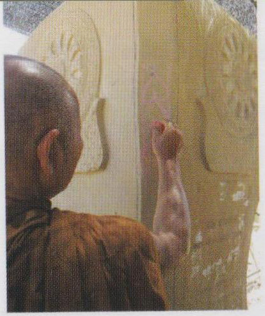
2012 - 2022

From Sima Stones to Uposatha Hall

๒๕๕๕ - ๒๕๖๕

จากเสาสีมาถึงโรงอุโบสถ

2012/09/19

Surveying the Area around the Outside Sala

สำรวจเขตรอบศาลานอก

2013/05/02

Sketching and Crafting Visugngama Sima Pillars by Luang Por Anek

การออกแบบและแกะสลักเสาวิสุงคามสีมา โดยหลวงพ่อเอนก

2014/02/25

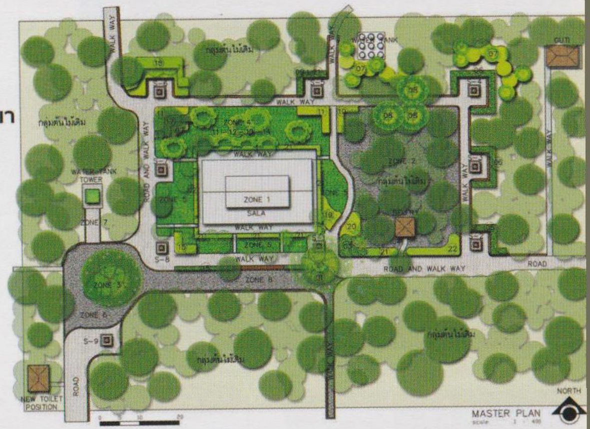
Installing Visunggama Sima Pillars

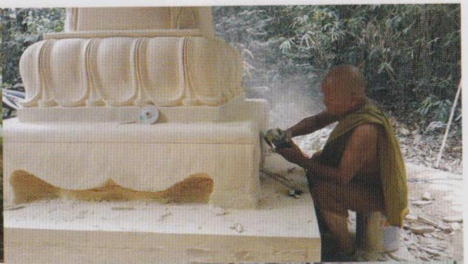
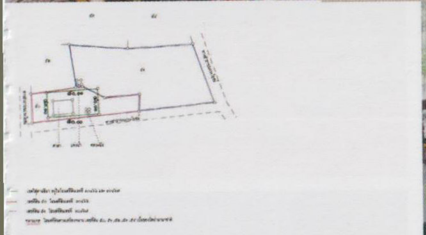
การติดตั้งเสาวิสุงคามสีมา

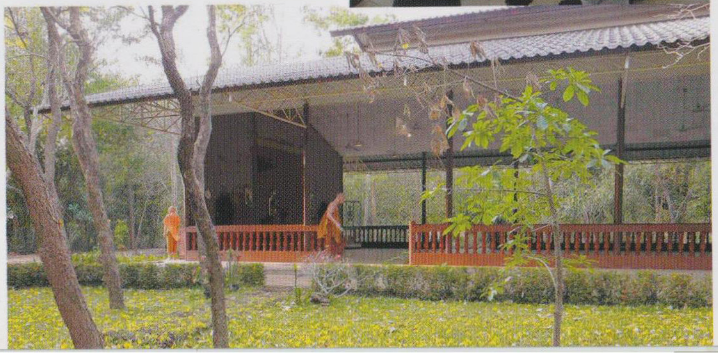
2014/07/01

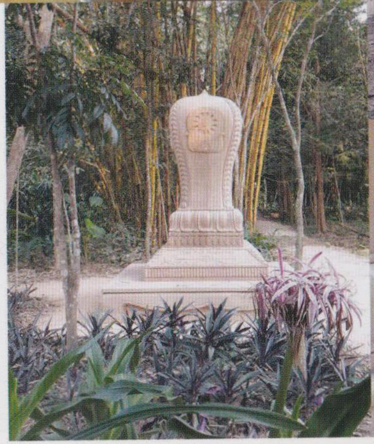
Landscaping Sima Area

ปรับภูมิทัศน์รอบเสาสีมา

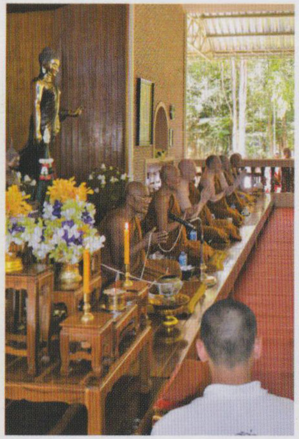

2014/12/15

Visunggama Sima Inauguration

ปักเขตพระราชทานวิสุงคามสีมา

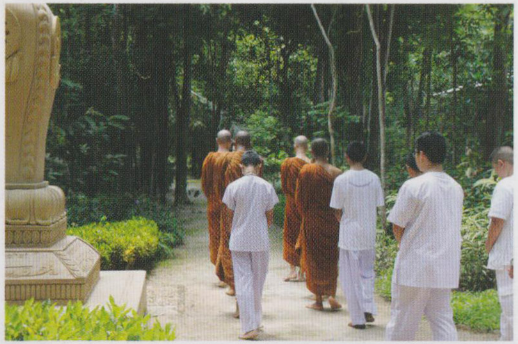

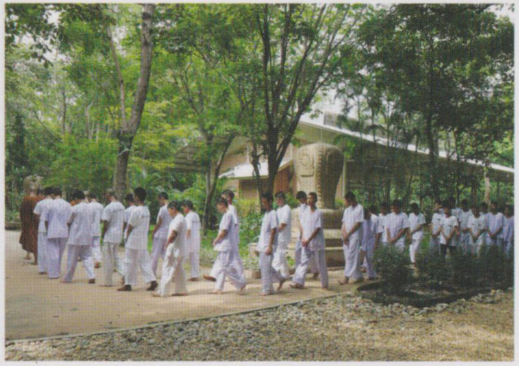
2014 -2018

Dhamma Teaching and Meditation in the Sima Area

การอบรมปฏิบัติธรรมในเขตสีมา

2018/03/01

Candle Procession on Magha Puja Day

เวียนเทียนวันมาฆบูชา

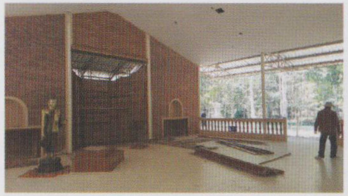

2018/03/12

Taking Down the Outside Sala

รื้อศาลานอก

2018/03/22

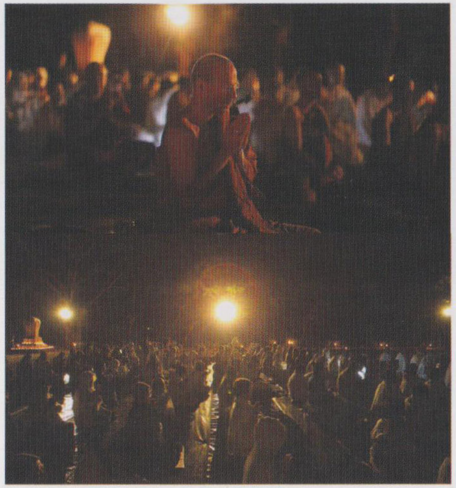
Moving the Buddha Image

ย้ายพระพุทธรูป

2018/12/31

Chanting into New Year

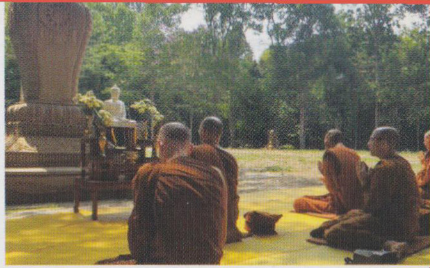
สวดมนต์ข้ามปีใหม่

2019/02/19

Magha Puja Day 2019

วันมาฆบูชา ๒๕๖๒

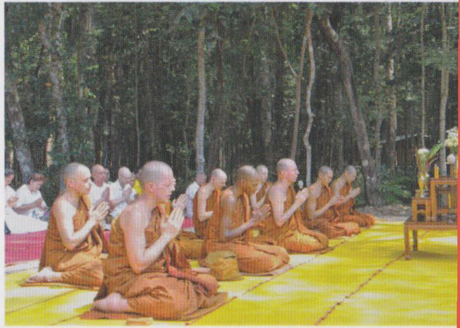
2019/04/13

Chanting Blessings on the Site of the New Bo

on Thai New Year

เจริญพุทธมนต์ วันสงกรานต์

ณ ที่ก่อสร้างโบสถ์ใหม่

2019/04/19

Starting the Construction of the New Bot
เริ่มการก่อสร้างโบสถ์ใหม่

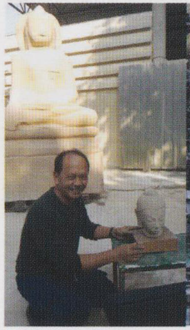

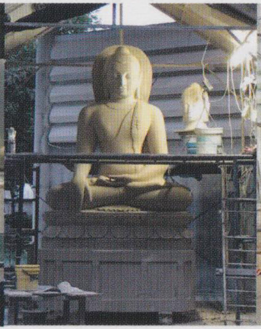

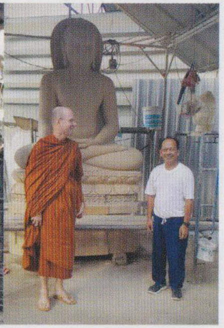

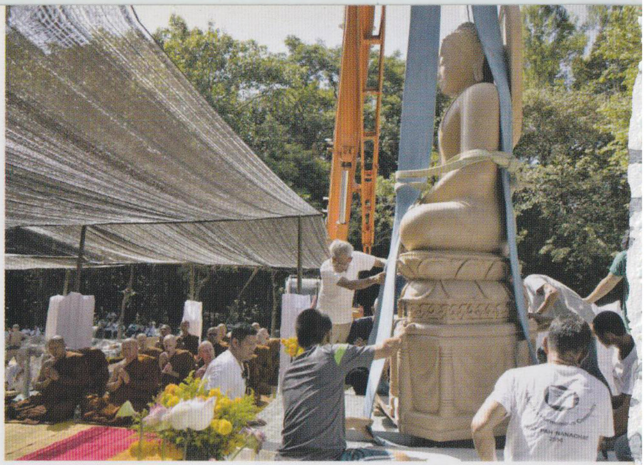
2019/10/28

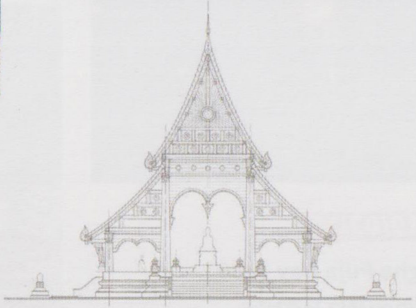
Installing the Sandstone Buddha Image
ติดตั้งพระพุทธรูปหินทราย

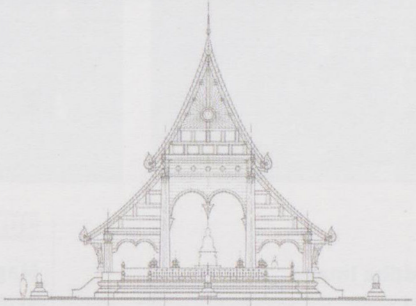

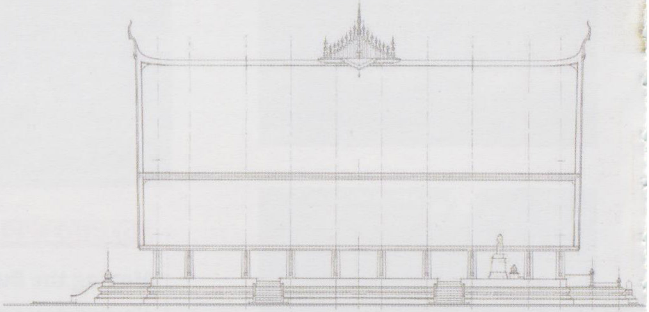

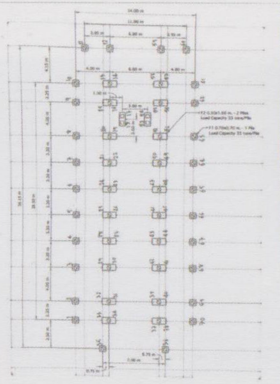

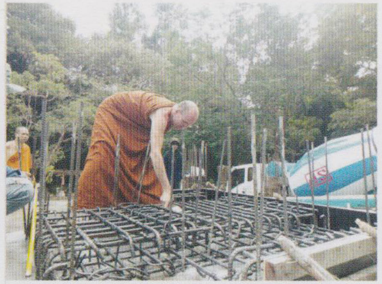

Foundation Plan

2020/01/01

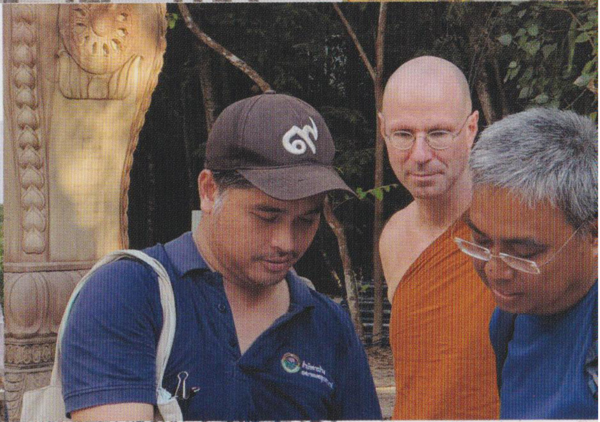
Construction Work / ดำเนินการก่อสร้าง

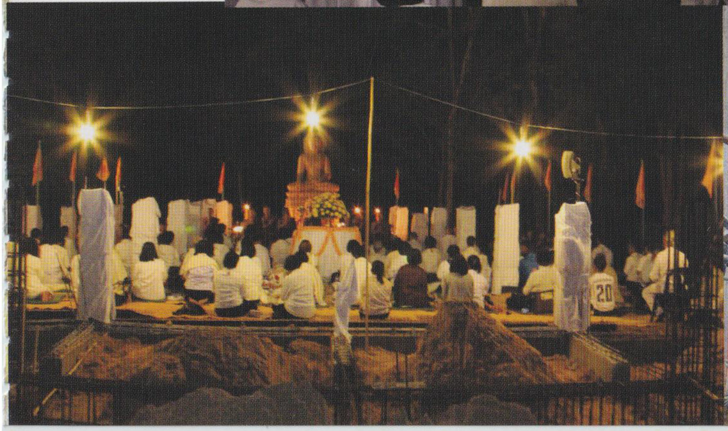
2019/12/31

Chanting into New Year
สวดมนต์ข้ามปีใหม่

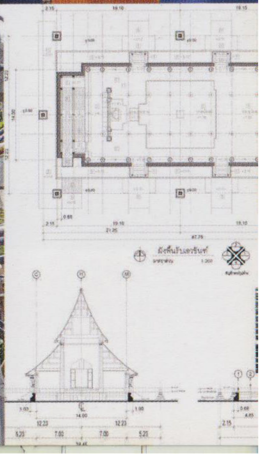

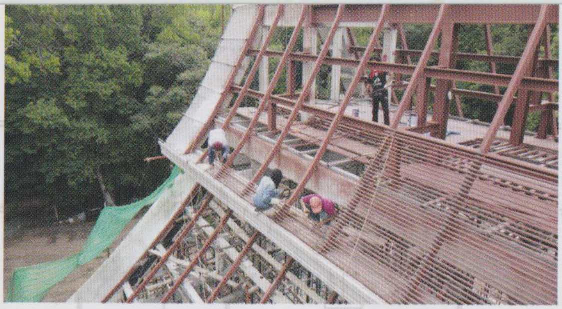

2021/05/29
Welding the Roofstructure
เชื่อมโครงหลังคา

2022/02/12
Painting
ทาสีภายใน

2020/11/13
Mounting the Roof
ติดตั้ง
โครงหลังคา

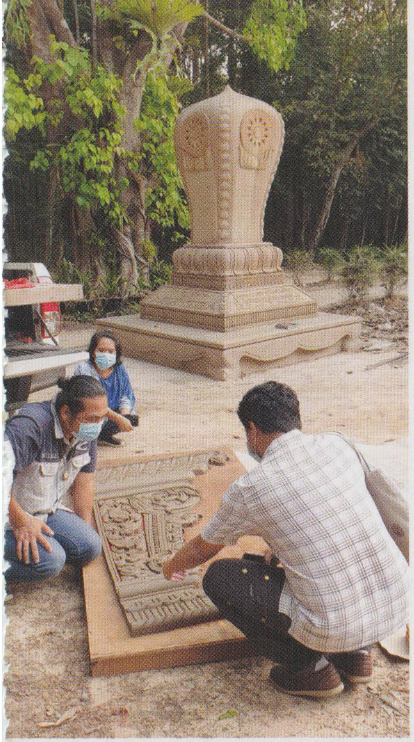

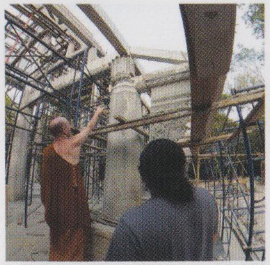
2021/07/21
Tiling the Roof
มุงกระเบื้อง
หลังคา

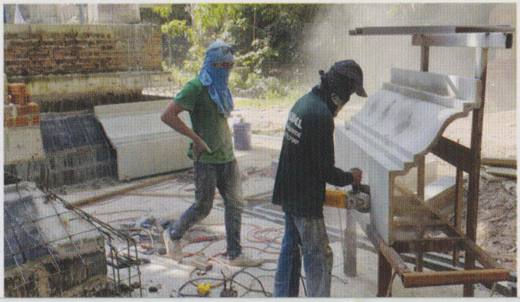

2021/08/24
Lotus Pillars and Inner Ceiling
บัวหัวเสาและเพดาน

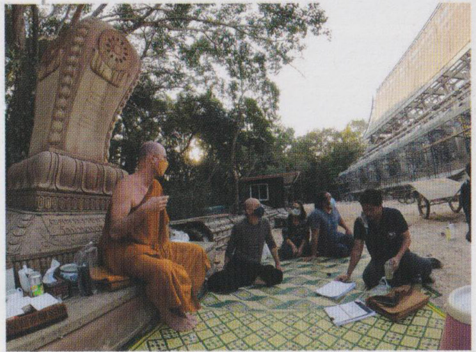

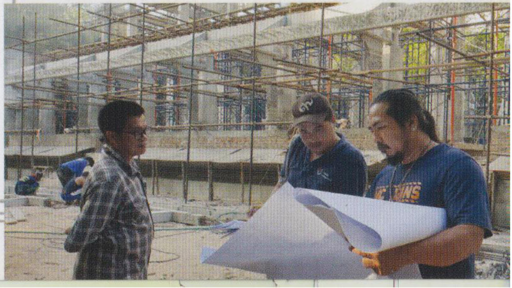

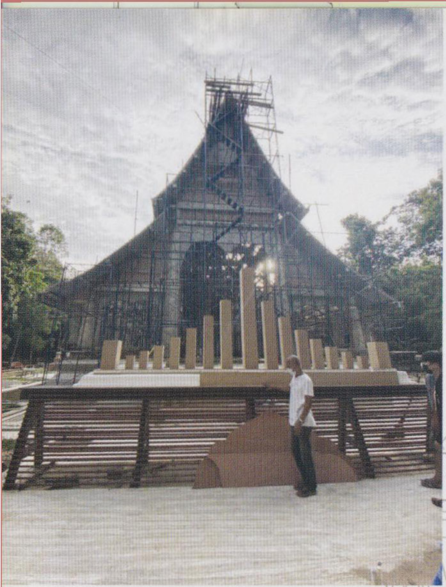

2020 - 2022

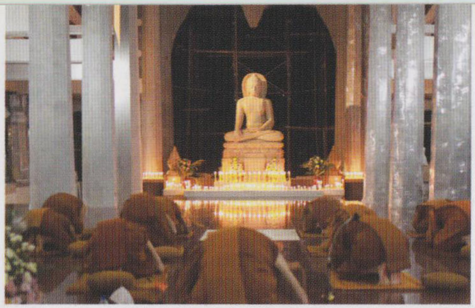
Artwork
งานศิลปะ

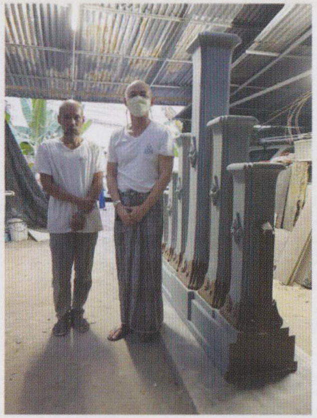

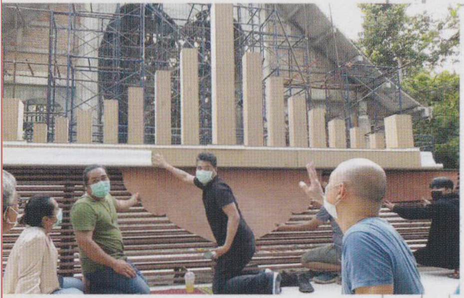

2021/07/16

Designing "Seven Pinnacles Rooftop"
ออกแบบสัตตบริภัณฑ์

2021/12/07

Stainless Steel Cutting
ตัดแผ่นสแตนเลส

2022/01/01

New Year 2022
ฉลองปีใหม่ ๒๕๖๕

2022/04/26

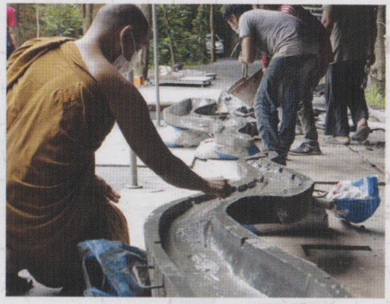
Crafting "Seven Pinnacles Rooftop"
งานสัตตบริภัณฑ์

2022/04/30

Landscaping
ปรับภูมิทัศน์

2022/07/14

Assembling
Gables & Rooftop
ติดตั้งปั้นลมและ
สัตตบริภัณฑ์

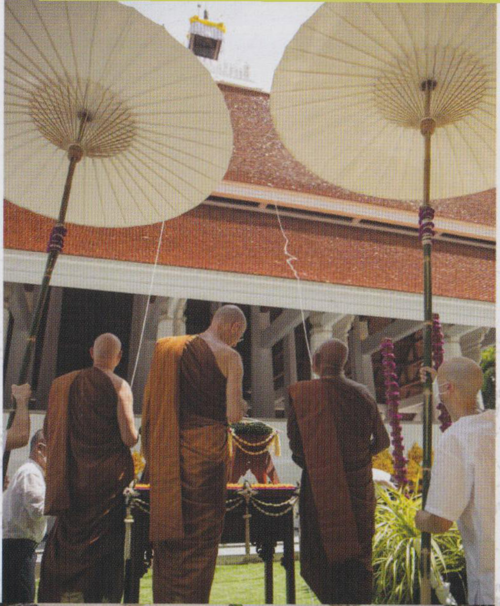
2022/07/17

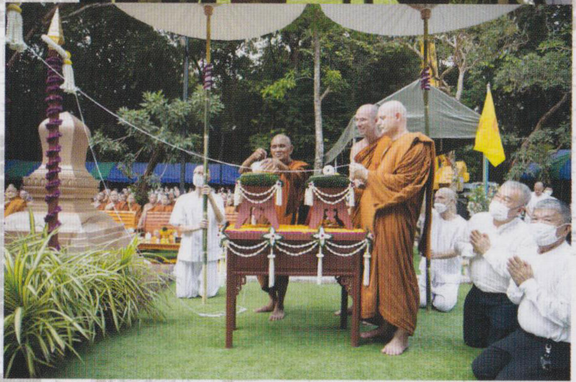
Installing
Gable Peaks
ติดตั้งช่อฟ้า

2022/05/14

Landscaping
ปรับภูมิทัศน์

2022/07/31

Ceremony
Installing Rooftop
งานยกยอดฉัตรสัตตบริภัณฑ์

2022/08/31

Somdet Phra Mahathirachahn
Visiting
สมเด็จพระมหาธีราจารย์
เยี่ยมชม

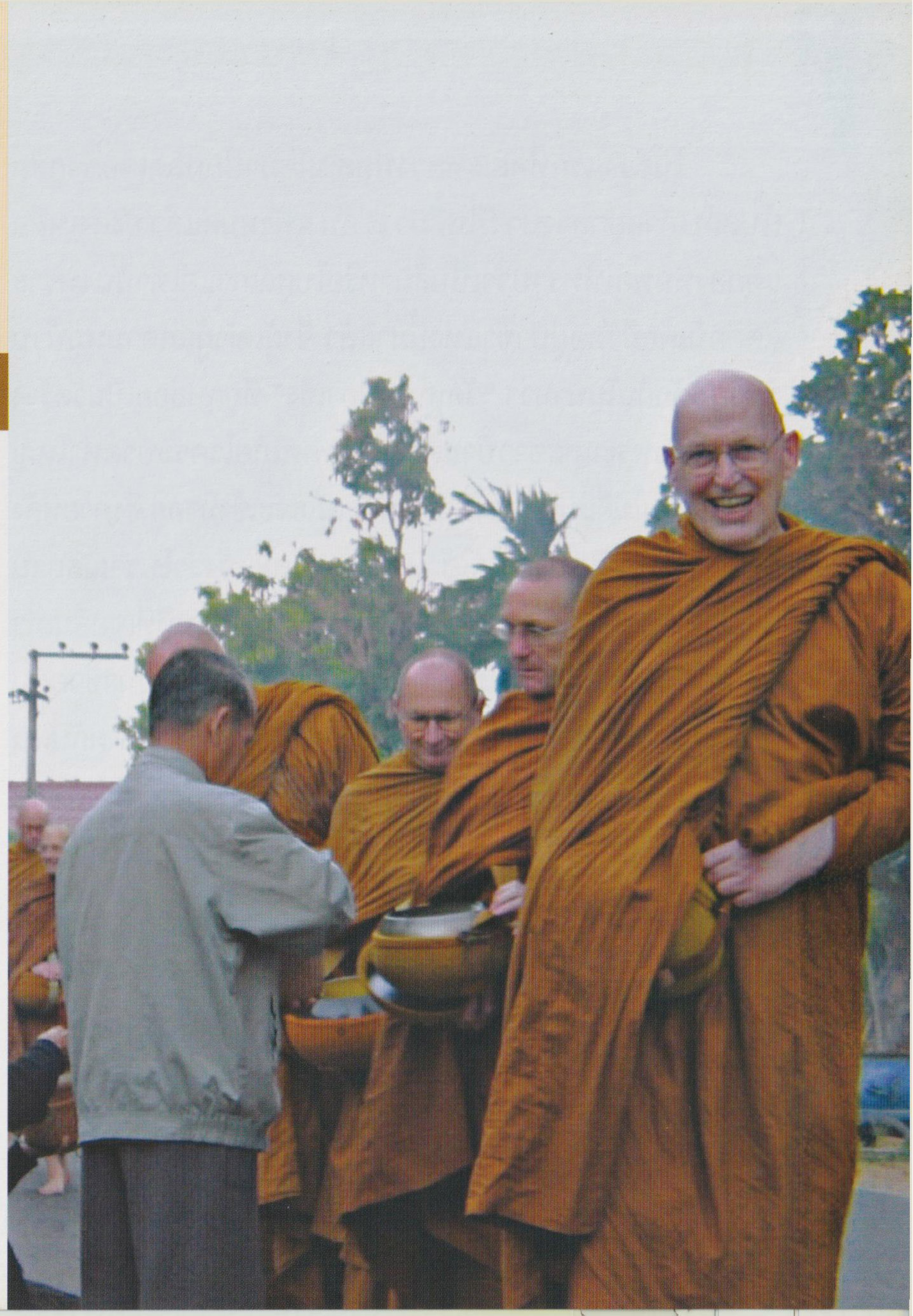

ความเป็นมาของอุโบสถ
วัดป่านานาชาติ

โดย พระครูอุบลภาวนาวิเทศ (เฮ็นนิ่ง เกวลี)

๑. โบสถ์เก่าของวัดป่านานาชาติ

หลวงพ่อสุเมโธเป็นพระรุ่นแรกที่มาบุกเบิกวัดป่านานาชาติ ท่านมาปักกลดในป่าช้าบ้านบุ่งหวาย ในช่วงนั้นที่นี่เป็นป่าทึบพอสมควร ท่านมีความเป็นอยู่อย่างสันโดษ เรียบง่าย พระเณรชาวต่างชาติได้อาศัยชาวบ้านบุ่งหวายมาดูแลทุกอย่าง เช่น การสร้างกระต๊อบไม้ไผ่มุงหญ้าคา การตัดเถาวัลย์ ปรับดิน สร้างถนนหนทางเป็นต้น ท่านอาศัยอยู่ตามธรรมชาติอย่างพระธุดงค์กรรมฐาน น้ำประปาและไฟฟ้ายังไม่ได้มีเหมือนในปัจจุบันนี้ อาจารย์ชยสาโรเล่าให้ฟังว่า แม้หลังจากนั้นหลายปี มีโยมจากในเมืองอุบลฯ ปวารณาว่าจะต่อไฟฟ้าเข้าวัดให้ คณะสงฆ์ได้ตกลงกันว่า จะไม่เอาไฟฟ้าเข้าวัด จนกว่าชาวบ้านบุ่งหวายจะมีไฟฟ้าได้ใช้ก่อน คือวัดเราไม่ต้องการพัฒนามากก็ได้ เราก็พออยู่อย่างดีแล้วตามธรรมชาติ

ในช่วงแรกที่คณะหลวงพ่อสุเมโธมาปักกลดเจอซากสิม (โบสถ์) เก่าอยู่กลางป่า มีใบสีมา ๘ อัน ผุพังหมดแล้ว ยังคงเหลือแต่กองหินพอให้ทราบว่าเป็นสีมาหรือโบสถ์เก่าแก่เท่านั้น เพราะแต่ก่อนเคยมีวัดอยู่ป่าช้าแห่งนี้มาแล้ว ซึ่งผู้เฒ่าผู้แก่ตามหมู่บ้านรอบๆ รู้จักกันในนามว่า “วัดหนองปลาเข็ง” ที่ถูกปล่อยเป็นวัดร้างในตอนนั้นพระและชาวบ้านต้องอพยพหนีภัยโรคระบาดห่าใหญ่ที่มาคุกคามไม่กี่สิบปีก่อนที่หลวงพ่อสุเมโธจะเข้ามาอยู่ ซึ่งภายหลังเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรได้เข้ามาสำรวจและแจ้งว่าโบราณสถานแห่งนี้มีอายุราว ๗๐๐ - ๑,๐๐๐ ปี จึงมีการใช้สถานที่ที่เจอสิมเก่านั้น สำหรับการลงปาติโมกข์ตั้งแต่ครั้งแรก ญาติโยมมาช่วยกันสร้างอาคารเล็กๆ ขึ้นให้พอใช้ได้แบบชั่วคราวพอกันแดดกันฝนได้ คือมีเสาไม้ ยกพื้นเทปูน หลังคามุงด้วยสังกะสี ฝ้าเพดานตีด้วยไม้ระแนง ฝาเปิดโล่ง พอใช้ ถ้านั่งชิดกันจริงๆ นั่งได้ไม่เกิน ๑๕-๑๖ รูป

ใน ๑๐ ปีแรกของวัดป่านานาชาติ ช่วงที่ท่านอาจารย์ปภากโร ท่านอาจารย์ชาคโรและหลวงพ่อปสนฺโนได้รับหน้าที่เป็นเจ้าอาวาสต่อจากหลวงพ่อสุเมโธ นอกจากศาลาหลังแรกที่หลวงพ่อสุเมโธได้สร้างมาโดยการชี้เขต ตีผังโดยหลวงปู่ชาเองยังมีการพัฒนาวัดขึ้นพอสมควร และมีชาวต่างชาติเข้ามาขอบวชเป็นพระภิกษุสามเณรอย่างไม่ขาดสาย หลวงพ่อปสนฺโนจึงเห็นว่าโบสถ์ชั่วคราวบนซากสิมเก่านั้นไม่สะดวกแล้ว สมควรที่จะสร้างโบสถ์อย่างถาวรขึ้นมา ณ ที่นั้น แต่อยากให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด ท่านยึดหลักว่าควรจะเป็นโบสถ์ที่เปิดโล่ง โปร่งเหมือนกัน ท่านได้เริ่มสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๘ และได้แล้วเสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ออกแบบโดยคุณอำนาจ คีตพรรณ ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะให้โรงอุโบสถหลังนี้กลมกลืนกับป่าไม้ มีความเยือกเย็น สงัดสงบ เรียบง่าย ประหยัด และง่ายต่อการดูแลรักษา

เมื่อถึงเวลาจัดงานฉลองโบสถ์วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๑ คณะสงฆ์วัดป่านานาชาติประชุมพิจารณาเรื่องการลงสังฆกรรม เราลงสังฆกรรมกันอยู่ในเขตสีมาของซากโบสถ์เก่าอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าตำแหน่งของใบสีมาเดิมจะหายไป แต่ในฐานะที่เราอยู่ป่าห่างจากหมู่บ้าน เราจึงสามารถอาศัยการกำหนดที่เรียกว่า “สีมาป่า” ได้ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงอนุญาตการสมมุติสีมาป่าขึ้นเป็นการชั่วคราว ดังนี้ก็เรียบง่ายดี เหมาะสมกับสายวัดป่าอย่างยิ่ง สำหรับโบสถ์หลังนี้จึงไม่ต้องมีพิธีกรรม กำหนดสีมาใหม่ในโรงอุโบสถที่ได้สร้างขึ้นมา โดยไม่ต้องผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิตเลย

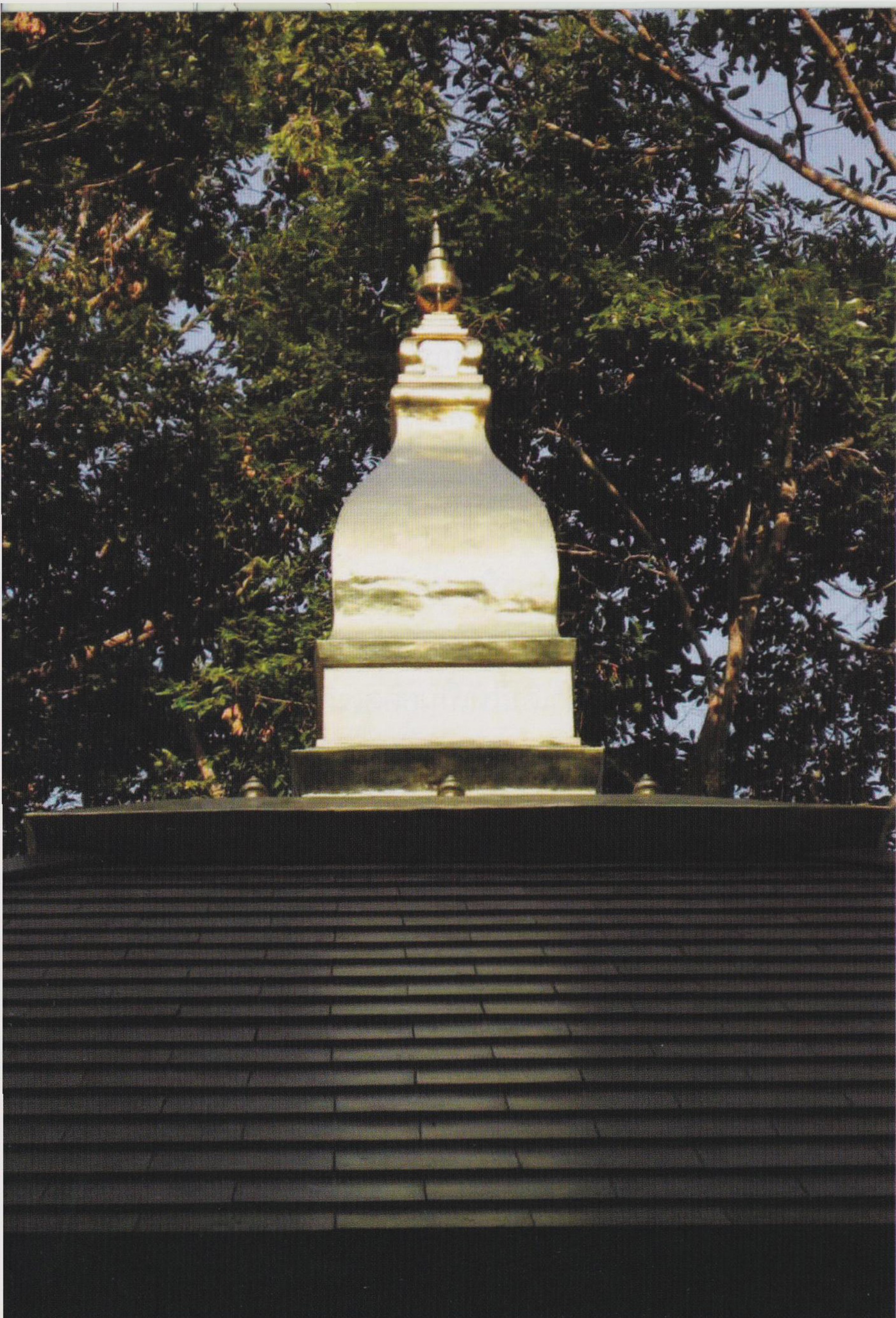
จากนั้นมาวัดป่านานาชาติมีความมั่นคงมากขึ้นในการทำกิจทางศาสนา จนมีการทำเอกสารขอตั้งวัดอย่างเป็นทางการและมีการขอวิสุงคามสีมา ปรากฏว่าหลักฐานของวัดเก่าในพื้นที่ป่าช้าบ้านบุ่งหวายนั้นมีไม่เพียงพอ และการขอวิสุงคามสีมาใหม่ในเขตป่าช้าซึ่งเป็นที่สาธารณะนั้นทำไม่ได้ เพราะตามกฎหมายจำเป็นที่จะต้องขอในพื้นที่ที่เป็นโฉนดของวัด นี่เป็นสาเหตุที่ได้เริ่มต้นขอวิสุงคามสีมาในเขตใหม่ บนที่ดินของวัดซึ่งอยู่นอกป่าช้าเก่าและไม่เกี่ยวข้องกับโบสถ์เก่าเลย

โครงการสร้างโบสถ์หลังใหม่ในปัจจุบันเราเห็นอยู่ในช่วงสุดท้าย ซึ่งใกล้จะสำเร็จเสร็จสิ้น โดยการผูกพัทธสีมาอย่างสมบูรณ์แบบ ที่จริงเกิดจากการที่ไม่สามารถทำโบสถ์หลังเก่าให้เป็นโบสถ์โดยสมบูรณ์ตามกฎหมายสงฆ์ของประเทศไทย เพราะไม่สามารถขอวิสุงคามสีมาในเขตป่าช้าสาธารณะได้

โบสถ์เก่าที่สร้างมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ปัจจุบันเราเรียกว่า วิหารหรืออนุสรณ์สถานระลึกถึงพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่ชา มีรูปหล่อของท่านประดิษฐานอยู่ภายใน และด้านนอกด้านทิศตะวันตก (ด้านหลัง) ได้ตั้งเสาหินทรายคล้ายๆ เสาวิสุงคามสีมามีการจารึกบทความธรรมะไว้ให้เป็นอนุสรณ์ระลึกถึงคำสอนของท่าน

ในช่วงที่ท่านอาจารย์ญาณธมฺโมเป็นเจ้าอาวาส เกิดความจำเป็นที่จะต้องบูรณะซ่อมแซมโบสถ์หลังนั้นใหม่หมด เพราะเวลาผ่านไปเกือบ ๒๐ ปี ทำให้ไม้เพดานเสื่อมสภาพ และโครงหน้าต่างเหล็กขึ้นสนิม กระเบื้องแผ่นเล็กๆ ที่ติดผนังก็หลุดร่อนออก ท่านอาจารย์จึงได้ซ่อมและเปลี่ยนวัสดุหลายอย่างให้เป็นรุ่นใหม่ ใช้สเตนเลสและหินแกรนิตแผ่นใหญ่ และได้ถือโอกาสปรับปรุงรูปทรงใหม่ให้ดูคลาสสิกขึ้น โยมลีลา เดชาวาศน์ สถาปนิกที่ออกแบบได้ต่อยอดหลังคาเดิมให้เป็นยอดเจดีย์เล็กๆ ปิดทองตามรูปทรงของเจดีย์พระโพธิญาณเถรที่วัดหนองป่าพง

วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๙ ครูบาอาจารย์หลายรูปมารวมกันที่วัดป่านานาชาติ เพื่อจะฉลองโบสถ์เก่า ซึ่งได้บูรณะเรียบร้อยแล้ว โดยการสร้างยอดเจดีย์ขึ้นมาใหม่ และมีการบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ในเจดีย์นั้นเพื่อความเป็นสิริมงคล โดยมีหลวงพ่อเลี่ยม หลวงพ่อสุเมโธ และพระเถระอาวุโสสายต่างประเทศมาเป็นประธาน

หลังจากนั้นในช่วงที่อาตมารับเป็นเจ้าอาวาสต่อจากพระอาจารย์ญาณธมฺโม อาคารโบสถ์หลังเดิมอยู่ในสภาพดี งดงามทุกอย่าง แต่หน้าที่ที่จะดำเนินการในเรื่องการปักเขต ขอวิสุงคามสีมานั้นยังคั่งค้างไว้อยู่

๒. เขตพระราชทานวิสุงคามสีมาวัดป่านานาชาติ

"วิสุงคามสีมา" ตามพจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ หมายความว่า แดนแผนกหนึ่งจากแดนบ้าน คือแยกต่างหากจากเขตบ้าน ในที่นี้หมายถึงเขตที่พระราชทานแก่สงฆ์ เพื่อใช้เป็นที่สร้างอุโบสถ หรือเขตที่พระสงฆ์ใช้ประกอบสังฆกรรม พระมหากษัตริย์ผู้เป็นอัครศาสนูปถัมภกมีพระราชประสงค์จะอำนวยความสะดวกแก่สงฆ์ จึงออกประกาศพระราชทานที่ตั้งวัดให้เป็นวิสุงคามสีมา

การที่ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมานั้น ถือว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งแก่คณะสงฆ์ชาวต่างชาติที่ได้บวชในบวรพระพุทธศาสนาที่วัดป่านานาชาติ ถึงแม้จะมาจากหลากหลายประเทศ ก็ยังได้รับพระบรมราชานุเคราะห์จากพระมหากษัตริย์ประเทศไทย ให้

เสมอเหมือนกับพระสงฆ์ชาวไทย ดังที่พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ได้เน้นอยู่เสมอว่า

"ธรรม ที่แท้จริงไม่ใช่ของใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ธรรมะเป็นธรรมชาติ เป็นสัจธรรม ไม่มีชาติ ชั้น วรรณะ เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้ด้วยตนเอง ....ความจริงของพุทธศาสนานั้น ดึงดูดจิตใจคนไทย จิตใจคนเมืองนอกให้มารวมกลุ่มอันเดียวกันได้..."

ในโอกาสที่คณะสงฆ์วัดป่านานาชาติได้รับพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นในการพระราชทานวิสุงคามสีมานี้ คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์วัดป่านานาชาติพร้อมทั้งพ่อแม่ครูบาอาจารย์สายวัดหนองป่าพงจึงได้สร้างหลักเสาหมายเขต ๘ หลักขึ้นมา เพื่อใช้เป็นถาวรวัตถุในการกำหนดเขตพระราชทานวิสุงคามสีมา

การรับพระราชทานวิสุงคามสีมาได้สำเร็จด้วยการปักหมายเขตตามเสาสีมาหินในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยนายอำเภอวารินชำราบเป็นผู้ดำเนินการ คณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์วัดป่านานาชาติรู้สึกปลื้มปีติเป็นอย่างมาก ที่ได้รับเมตตาจากพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลายรูปที่มาร่วมงานในวันนั้น ทางฝ่ายปกครอง มีพระเทพวราจารย์ (เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี) และพระศรีรัตโนบล (เจ้าคณะอำเภอวารินชำราบ) เป็นต้น และทางสายวัดหนองป่าพงมีพระเทพวชิรญาณ (หลวงพ่อเลี่ยม ฐิตธมฺโม) เจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง และพระพรหมวชิรญาณ (หลวงพ่อสุเมโธ) เจ้าอาวาสรูปแรกของวัดป่านานาชาติเป็นประธานสงฆ์

เสาสีมา ๘ หลักที่กำหนดเขตพระราชทานวิสุงคามสีมานั้น ได้สร้างขึ้นในลักษณะสูงใหญ่ตามคำแนะนำของหลวงพ่อเลี่ยมและหลวงพ่อเอนก เพราะการที่ได้รับพระราชทานเขตนั้นสำหรับคณะสงฆ์ชาวต่างชาติเรา เป็นสิ่งที่มีความหมายมาก ไม่ใช่เป็นเพียงแค่กระบวนการที่จำเป็นตามระบบกฎหมายเท่านั้น แต่เสมือนเป็นการรับโอกาสปฏิบัติศาสนากิจตามพระธรรมวินัยโดยเท่าเทียมกับคณะสงฆ์ไทยอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

เสาวิสุงคามสีมานั้นได้สร้างจากหินทรายเพื่อเป็นหลักฐานถาวรวัตถุ ซึ่งเสาแต่ละต้นนั้นมีการจารึกพุทธศาสนสุภาษิตและคำสอนของหลวงปู่ชาและหลวงพ่อสุเมโธ เป็นภาษาไทย ภาษาบาลี และภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักปฏิบัติและนักบวชจากทั่วโลกที่เข้ามาบำเพ็ญภาวนาที่วัดป่านานาชาติได้พิจารณาและระลึกถึงโดยไม่มีชาติ ชั้น วรรณะมาแบ่งกั้น

การออกแบบและควบคุม ดูแลการแกะสลักหิน ทางคณะสงฆ์วัดป่านานาชาติได้รับความเมตตาอย่างยิ่งจาก พระครูนิโครธธรรมาภรณ์ (หลวงพ่อเอนก ยสทินฺโน) วัดป่าไทรงาม โดยใช้ระยะเวลาประมาณสองปี ในช่วงนั้นได้ทำการตกแต่งสถานที่รอบข้างของเสาสีมาด้วย เป็นผลงานของการร่วมมือ ร่วมใจ และร่วมแรงกำลัง แรงศรัทธาจากหลายฝักหลายฝ่าย ในการปรับปรุงภูมิทัศน์แห่งนี้ ให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม หาความเงียบสงบตามธรรมชาติในรูปแบบของวัดป่า

โดยปกติทางวัดป่านานาชาติได้มีการจัดการอบรมนั่งสมาธิภาวนา สำหรับคณะต่างๆ เช่นเด็กนักเรียนจากบ้านบุ่งหวายหรือจากในเมือง จนถึงคณะจากต่างประเทศเป็นประจำ ทางเดินรอบเสาสีมาจึงออกแบบให้สามารถใช้เป็นทางเดินจงกรมหรือเป็นทางเวียนเทียนในวันสำคัญทางพุทธศาสนาได้อีกด้วย กลางเขตพระราชทานวิสุงคามสีมาในช่วงนั้นยังมีวัตถุสิ่งก่อสร้างใหญ่อยู่ คือศาลาอเนกประสงค์ ที่หลวงพ่อปสนฺโนและท่านอาจารย์ชยสาโรได้สร้างไว้ในช่วงที่ท่านเป็นเจ้าอาวาส ศาลานั้นมีชื่อว่า “outside sala” หรือศาลานอก เพราะอยู่นอกเขตป่าช้าเดิม มีพระพุทธรูปปางลีลาสร้างจากทองเหลืองเป็นพระประธาน (ปัจจุบันอยู่หน้าฐิตธรรมศาลา) และทางทิศใต้มีต้นโพธิ์ใหญ่ ซึ่งเคยอยู่ที่นั้นตั้งแต่ก่อนมีวัด ไม่มีใครทราบที่มา

ในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้มีการปักเขตพระราชทานวิสุงคามสีมา และฉลองเขตรอบเสาสีมาหินธรรมจารึกให้เหมาะกับสถานที่ปฏิบัติธรรม พ่อแม่ครูบาอาจารย์ได้ปรารภถึงการสร้างโบสถ์หลังใหม่ขึ้นในอนาคต ตามที่ได้รับอนุญาตเมื่อปักเขตวิสุงคามสีมาแล้ว เพราะการใช้โบสถ์เก่าในเขตป่าช้าสาธารณะใช้ได้เฉพาะในทางเป็นสีมาป่า ซึ่งไม่สมควรสำหรับการทำสังฆกรรมบางประเภท เช่นการอุปสมบท ต่อมาเมื่อวัดป่านานาชาติได้รับการแต่งตั้งเป็นสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด แห่งที่ ๒๓ ของจังหวัดอุบลราชธานี อาตมาได้รับเจตนารมณ์ของหลวงพ่อเลี่ยมและหลวงพ่อสุเมโธ ที่จะสอบเป็นพระอุปัชฌาย์ในฐานะเจ้าอาวาสสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด ซึ่งกว่าจะได้สำเร็จจริงก็ในช่วงมกราคม ๒๕๖๑

จากนั้นจึงได้เริ่มคิดที่จะดำเนินการออกแบบและก่อสร้างโบสถ์หลังใหม่ขึ้น ศาลานอกที่อยู่กลางเขตวิสุงคามสีมาจึงจำเป็นที่จะต้องมีการรื้อออกไปในช่วงเมษายน ๒๕๖๑ จากนั้นวันสงกรานต์ ๒๕๖๒ จึงได้เริ่มต้นการตอกเสาเข็ม สำหรับเริ่มการก่อสร้างโบสถ์หลังใหม่ของวัดป่านานาชาติ

๓. การก่อสร้างโบสถ์ใหม่

โรงอุโบสถหลังใหม่ของวัดป่านานาชาติสร้างขึ้นตามสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของภาคอีสาน เป็นสถาปัตยกรรมล้านช้างเดิมทีเดียวได้คิดในแง่ที่ว่าวัดป่าควรจะสร้างอะไรในทางที่เรียกว่า practical คือพอใช้ได้ง่ายในชีวิตประจำวัน ไม่ควรเน้นความวิจิตรสวยงาม ขอให้สามารถใช้ได้เกิดประโยชน์จริง ไม่ยุ่งยากในการดูแลรักษา หลังจากนั้นได้ลองคิดที่จะออกแบบโบสถ์ในลักษณะดังกล่าว เริ่มเขียนภาพคร่าวๆ และปรึกษาหารือกับสถาปนิกที่รู้จักกันทั้งพระและโยมผู้มีจิตศรัทธาถวายการออกแบบเบื้องต้นหลายฉบับ แต่อย่างไรก็ตาม ภาพที่ออกมารู้สึกว่าไม่ลงตัวเท่าไร ที่อาตมาได้บอกให้เน้นความเป็น practical ในการออกแบบ ทำให้เกิดความรู้สึกว่า ยังไม่อ่อนช้อย เหมือนยังไม่มีชีวิตชีวา เป็นเพียงสิ่งที่ใช้งานได้เท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่งได้สนทนากับโยมลูกศิษย์วัดที่มีความรู้ด้านศิลปะไทยอีสานอย่างดี เขาได้เสนอว่า ในความรู้สึกของคนไทย โบสถ์ควรเป็นอาคารที่ให้ความรู้สึกพิเศษอะไรสักอย่าง เนื่องจากเป็นสถานที่สำคัญที่สุดภายในวัด ด้วยว่าสงฆ์จะต้องทำสังฆกรรมทุกประเภทที่โบสถ์นี้

ในเวลาต่อมาอาตมาได้นึกถึงตัวเอง ครั้งแรกที่มาประเทศไทยกับคุณพ่อคุณแม่เมื่อยังเป็นเด็กอยู่ การได้ไปเที่ยววัดสำคัญๆ ต่างๆ ในกรุงเทพฯ ก็ตาม หรือในชนบทก็ตาม ทำให้เกิดความรู้สึกพิเศษซาบซึ้งกับบรรยากาศภายในวัดพอสมควร ถึงแม้ว่าความรู้สึกนั้นจะมาจากสิ่งภายนอกเช่น เสนาสนะถาวรวัตถุรูปทรงไทยแบบคลาสสิค หรือลวดลายประดับตกแต่งตามศิลปะเก่าแก่ก็ตาม แต่ก็ทำให้ตัวเองเกิดความสนใจ อยากรู้เบื้องหลังความสวยงามของวัตถุก่อสร้างอย่างน่าประทับใจนี้มีอะไรบ้างบรรยากาศอันสะอาดร่มรื่น สบายตา สงบเย็น ที่ได้สัมผัสมาตั้งแต่เป็นเด็กตอนที่ได้ไปเที่ยวชมวัดต่างๆ โดยยังไม่เข้าใจอะไรเลยเรื่องพระพุทธศาสนา ถูกเสริมอีกครั้งเมื่อมีโอกาสได้เห็นพระภิกษุในวัดนั้นๆ ซึ่งท่านกำลังทำกิจของท่านอยู่ สำรวมกายวาจาใจอย่างเงียบสงบตามปกติของพระ เรามาชมวัดจากภายนอกและแอบสังเกตดูพระเณรในวัดที่กำลังทำกิจวัตรอยู่นั้น ทำให้เกิดความอยากรู้ว่าชีวิตในวัดจริงๆ เป็นอย่างไร มีอะไรที่ทำให้เกิดความรู้สึกอันสงบร่มเย็นนี้ขึ้นมา หลังจากนั้นเมื่อโตขึ้นจึงได้เข้ามาสนใจศึกษาอย่างลึกซึ้งกว่าเดิม ว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไรบ้างจึงทำให้คนบนโลกนี้อยู่เย็นเป็นสุขตามที่ได้สัมผัสมา และมีความรู้สึกว่าต้องมีอะไรพิเศษอย่างแน่นอน

ในช่วงนั้นไม่ได้คาดฝันว่าวันหนึ่งในอนาคตตัวเองจะได้มาอยู่ในวัด มาเป็นพระเองเหมือนที่เคยแอบสังเกตดูในช่วงที่เป็นเด็ก และไม่ได้แม้แต่มีความคิดว่าตัวเองจะมีโอกาสได้สร้างโบสถ์ที่วัดแห่งหนึ่งในประเทศไทย

ต่อมาได้ปรึกษาหารือกันเรื่องการสร้างโบสถ์ มีโยมถวายความรู้ว่า โบสถ์ควรเป็นหัวใจของวัด ทำให้อาตมาได้นึกถึงรูปแบบสถาปัตยกรรมพุทธ ศิลปกรรมในประเทศไทยมีผลต่อชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมชมมากพอสมควร วัดป่านานาชาติตั้งอยู่ในภาคอีสาน จึงได้ค้นหาใน Google ว่า สถาปัตยกรรมอีสาน ศิลปะล้านช้างมีอะไรบ้าง ปรากฏว่ามีภาพเก่ารูปหนึ่ง ซึ่งเมื่อได้เห็นก็เป็นที่ชอบใจทันที เป็นโบสถ์ที่สร้างด้วยไม้ รูปทรงสง่างาม เรียบง่ายกว่าวัดในที่อื่นๆ นับว่าเป็นแม่แบบศิลปะล้านช้าง จึงได้คิดว่าถ้าสร้างโบสถ์วัดป่านานาชาติตามรูปในภาพนี้ได้ก็น่าจะดี อาจจะไม่ได้สร้างด้วยไม้ แต่ใช้คอนกรีตแทนเพื่อความคงทน และสร้างให้แสดงออกถึงความอ่อนช้อยของรูปทรงนั้นน่าจะดูดี มีเสน่ห์ดีต่อชาวต่างชาติมิใช่น้อย

ต่อมาได้ตรวจสอบดูว่าอาคารที่เห็นในภาพนั้นอยู่สถานที่ใด ปรากฏว่าเป็นโบสถ์เก่าวัดหลวง ซึ่งเป็นวัดแรกของเมืองอุบลราชธานีนี้เอง แต่ได้รื้อถอนออกไปหลายสิบปีแล้วเพราะชำรุด หมดสภาพตามอายุกาลของไม้ที่ใช้เป็นวัสดุก่อสร้าง เมื่อทราบว่านี่คือวัดแรกของเมืองอุบลฯ ยิ่งสนับสนุนความคิดว่าถ้าจะสร้างโบสถ์ให้เป็นที่ระลึกถึง เป็นมรดกของชาวเมืองอุบลฯ น่าจะมีความหมายมาก ในฐานะที่เราเป็นชาวต่างชาติที่ได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมของไทย และได้ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ซึ่งมีอยู่ในท้องถิ่นที่เราอาศัย อันเป็นมรดกธรรมทางพุทธศาสนาที่ได้สืบต่อกันมาในประเทศไทย

จากนั้นได้ติดต่อกับสถาปนิกชาวอุบลฯ ทราบว่ามีประสบการณ์ในการสร้างสถาปัตยกรรมไทยโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ท่านเคยเป็นหนึ่งในทีมงานสร้างพระเมรุมาศถวายในหลวงรัชกาลที่ ๙ ปรากฏว่าสถาปนิกท่านได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่องสถาปัตยกรรมวัดหลวง จ.อุบลราชธานีด้วย ในการออกแบบโบสถ์ได้พยายามคำนึงถึงความรู้สึกของพระสายวัดป่า ที่ชอบความเป็นอยู่อย่างเป็นธรรมชาติและเรียบง่ายเป็นหลัก ไม่ต้องมีการประดับตกแต่งมากนัก เน้นความเป็นธรรมชาติ ถ้าใครได้เห็นโบสถ์วัดหนองป่าพงที่หลวงปู่ชาสร้าง จะเห็นว่าโบสถ์หลังนั้นไม่มีประตูหน้าต่าง พระที่นั่งประชุมกันมีความรู้สึกว่าอยู่กลางป่า

เพราะเห็นต้นไม้โดยรอบ สำหรับโบสถ์วัดป่านานาชาติจึงได้คิดเช่นเดียวกัน ให้เป็นลักษณะสิมโปร่ง

ด้านหลังพระประธานโปร่งโล่ง ให้ความรู้สึกว่าได้นั่งทำสังฆกรรมในป่าด้วยกันกับพระพุทธเจ้า พระประธานแกะสลักจากหินทรายเหลือง ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกเป็นธรรมชาติดี โบสถ์ทั้งหลังไม่มีการประดับด้วยทองแต่อย่างใด พระประธานได้เลือกรูปแบบศิลปะอินเดีย เพราะเป็นสากลและเป็นที่ยอมรับจากนานาชาติ เหมือนเป็นต้นฉบับทางพุทธศิลป์ มีการตกแต่งเพิ่มเติมน้อยมาก เป็นหินทรายแกะสลัก ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกเชื่อมโยงกับของโบราณดั้งเดิมได้โดยง่าย

รอบโบสถ์มีทางเดินจงกรม เพื่อให้ผู้ปฏิบัติเดินพิจารณาธรรมที่จารึกไว้ในเสาหินใหญ่ได้ หลักสีมาเล็กเป็นตัวกำหนดเขตพัทธสีมาที่ผูกใหม่รอบโบสถ์ให้ถูกต้องตามพระวินัย

ชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมวัดต่างๆ ในประเทศไทย ส่วนมากมาจากสถานที่ที่เจริญทางวัตถุสิ่งของด้านเทคโนโลยีพอสมควร หรือสิ่งที่เจริญตามที่มนุษย์เราดัดแปลงตามความปรารถนา ตามกิเลสของตน อยู่อย่างห่างเหินจากธรรมชาติและวัฒนธรรมเดิมของบรรพบุรุษตน ถ้าชนเหล่านั้นได้มาสัมผัสกับสิ่งดั้งเดิมที่เป็น

ธรรมชาติงดงาม สงบเย็น รู้สึกว่าน่าจะมีเสน่ห์ดี เสมือนชวนให้เจอกับสังคมที่ยังทำตามธรรมเนียมประเพณีเก่า ไม่มีอะไรที่ต้องประดับตกแต่งมาก นอกเหนือจากของเดิม คิดว่าชนเหล่านั้นจะเกิดความซาบซึ้งในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างไม่รู้ตัว

ผู้เดินจงกรมรอบอาคารโบสถ์ จะได้สัมผัสกับความเป็นธรรมชาติของป่ารอบข้าง ได้พิจารณาคำสอนของพระพุทธองค์อย่างตรงไปตรงมา เรียบง่าย คิดว่าบรรยากาศออนซอน (งาม, เพราะพริ้ง, ซาบซึ้งตรึงใจ) อย่างนั้น จะสามารถซึมซับสัมผัสเข้าไปในใจของบุคคลผู้นั้นได้โดยตรง และสามารถเปลี่ยนชีวิตจิตใจของคนในยุคนี้ได้ แม้แต่ที่เคยหนักไปในทาง practical เกินไป คือหนักในทางที่จะจัดทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตให้เพียงแต่พอใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่มีอะไรลึกซึ้ง แค่ทำหน้าที่เฉยๆ ไร้ความรู้สึกซาบซึ้งกับความหมายใดๆ จะได้กลับมาสู่ความลึกซึ้งดั้งเดิม โดยไม่ต้องพูดหรืออธิบายอะไรมาก มันเป็นธรรมชาติที่เป็นของมันอยู่อย่างนี้เอง เหมือนที่หลวงปู่ชาได้สอนไว้

อาตมาจึงมีความหวังว่ารูปแบบของโรงอุโบสถหลังใหม่จะทำให้ผู้ชมและผู้ใช้ได้เกิดความเชื่อมโยงกับลักษณะของเดิมที่มีอยู่ในสังคมพุทธทั้งทางไทยและทางอีสานตลอดมา รวมถึงได้สัมผัสกับธรรมชาติดั้งเดิมในความรู้สึกลึกๆ ของท่านทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ให้พวกเราทั้งหลายได้อาศัยความดีที่มีอยู่ในใจของเรา น้อมนำให้เกิดความเยือกเย็นสงบสบาย และให้โบสถ์หลังนี้เป็นเสมือนหัวใจของวัดป่านานาชาติตลอดไป

สถาปัตยกรรมโบสถ์วัดป่านานาชาติ

โดย ณรงค์ฤทธิ์ ทองแสง

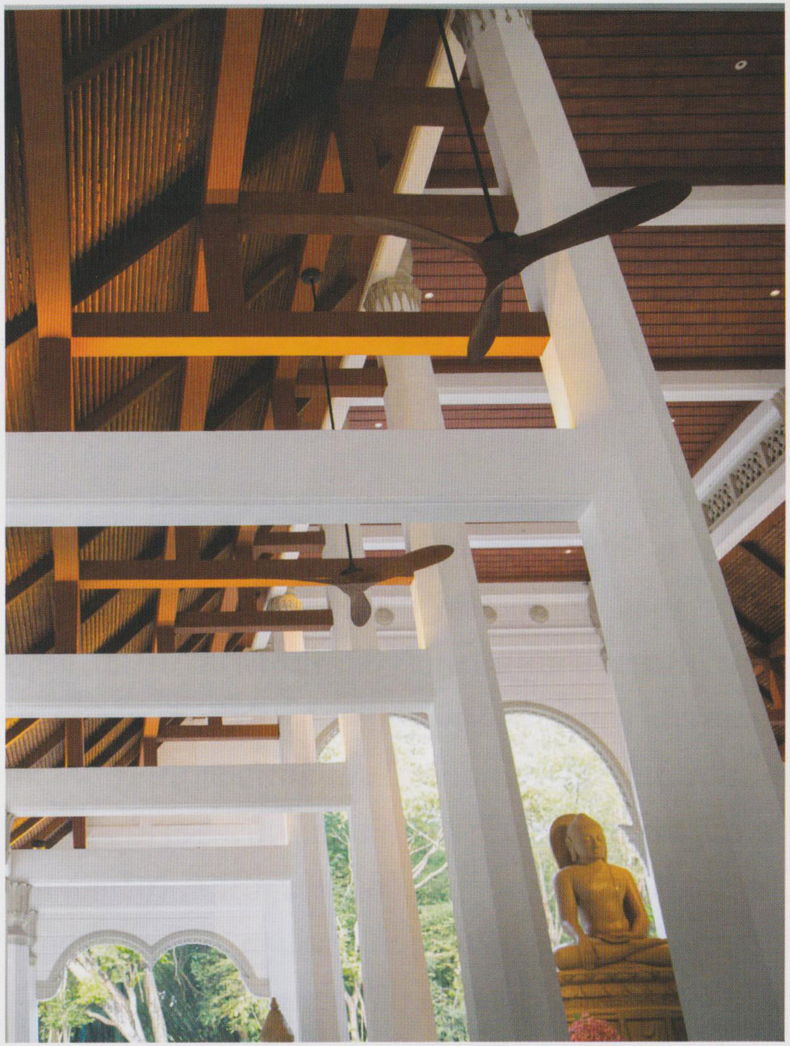
สิม เป็นคำเรียกในภาษาท้องถิ่นอีสาน แทนคำาว่า "อุโบสถ" หรือ "โบสถ์" ในภาษาไทยภาคกลาง หมายถึง สถานที่อันเปรียบเสมือน ที่ประทับของพระพุทธเจ้า เป็นอาคารที่พระวินัยในพุทธบัญญัติ กำหนดขึ้นเพื่อใช้ประกอบทำสังฆกรรม คำว่า "สิม" เป็นรูป ของเสียงที่กร่อนมาจากคำว่า "สีมา" อันหมายถึงขอบเขตหรือ อาณาเขตที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้ในกิจกรรมของสงฆ์

สิมหรือโบสถ์หลังใหม่วัดป่านานาชาติ ถูกออกแบบขึ้นโดยมีแนวคิดในการรื้อฟื้นรูปแบบศิลปะสถาปัตยกรรมล้านช้างดั้งเดิม อันเป็นรากฐานวัฒนธรรมของชาวอีสาน โดยอ้างอิงต้นเค้ารูปแบบ ของวิหารวัดหลวง (วิหารหลังแรกของวัดประจำเมืองอุบลราชธานี) แต่ได้มีการปรับเปลี่ยนคลี่คลายรูปแบบ การวางผังสัดส่วนหรือ องค์ประกอบต่างๆ ประยุกต์ให้สอดคล้องกับระเบียบปฏิบัติของ พระสงฆ์สายวัดป่า ที่มุ่งเน้นการแสดงออกถึงความสงบ สมถะ และสะท้อนวิธีชีวิตอันเรียบง่ายของชาวอีสาน จึงได้มีการลดทอน องค์ประกอบการประดับตกแต่งให้อยู่ในความ

เหมาะสม พอดี แต่ก็ยังสนองประโยชน์ใช้สอยได้ดีตามวัตรปฏิบัติของสงฆ์ในปัจจุบัน

เสาอาคารทั้งหมดเป็นเสาบัว ๘ เหลี่ยม ส่วนด้านสกัด (ด้านกว้าง) หล่อคอนกรีตเสริมเหล็กขนาดสูงใหญ่ตั้งเป็นคู่ช่องเสาร่วมใน (พื้นที่ช่วงกลางโบสถ์บริเวณที่ตรงกับช่ององค์พระประธาน) ห้องอุโบสถภายในตั้งเสาลอยขึ้นรับหลังคาสูง มีฝ้าเพดานไม้เทียมที่ตกแต่งเดินเส้นเซาะร่องแบบเรียบง่าย ไม่มีดาวประดับ ถัดลงมาแนวช่องระหว่างบัวหัวเสาภายใน ประดับตกแต่งด้วยแผงแลคอสองราชวัติลายดอกบัว ทำหน้าที่เชื่อมประสานผืนฝ้าเพดานส่วนบนเชื่อมสู่ปีกหลังคาตับล่างซ้าย-ขวา (การตั้งเสาลอยภายในและประดับแผงแลคอสองนี้ ถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของศาสนาคารล้านช้างดั้งเดิม) ส่วนพื้นที่ภายในด้านข้างซ้าย-ขวาตั้งเสาต้นเล็กบนแท่นพนักก่ออิฐเรียงเป็นเสาร่วมนอกตลอดแนวรับชายคา เป็นบริเวณที่ไม่มีฝ้าเพดาน จะมองเห็นโครงหลังคาแบบม้าต่างไหม (ตั้งเสาตุ๊กตาต่อขื่อโทเป็นชั้นๆ ขึ้นไป) และมองเห็นท้องกระเบื้องมุงหลังคา เป็นการแสดงวัสดุให้เห็นจริงสื่อความหมายถึงความเป็นสัจธรรม และมีประโยชน์ช่วยทำให้ที่ว่างภายในโบสถ์ โปร่ง โล่ง สง่างามและรู้สึกสบายในเวลาเดียวกัน

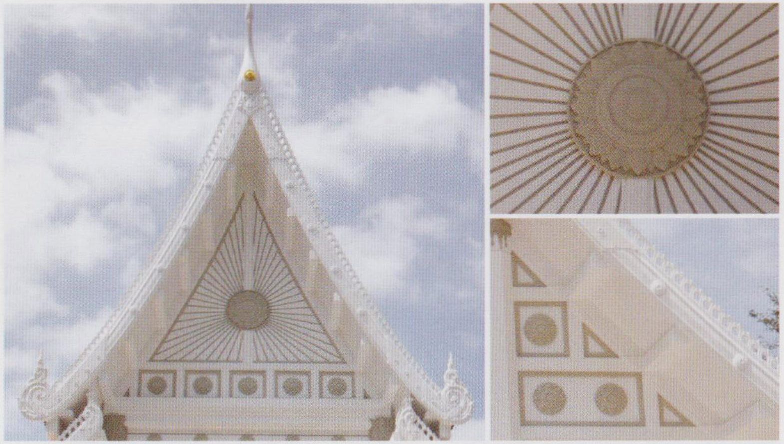
ปั้นลม (แป้นลม)

ประกอบกับโหง่ (ช่อฟ้า) ใบระกา (ใบวันแล่น) และหางหงส์ (หางวัน) ลวดลายปูนปั้นหล่อถอดพิมพ์ทาสี มีรูปแบบงานศิลปกรรมอีสานพื้นถิ่นจังหวัดอุบลราชธานีที่สืบต้นเค้าอิทธิพลศิลปกรรมล้านช้าง โดยเป็นปั้นลมลักษณะแผ่นแบนคล้ายแผ่นปั้นลมไม้แบบล้านช้างเดิม เพิ่มเส้นคิ้วบัวต่างๆ เน้นเส้นให้มีมิติ ปั้นลายดอกบัวประดับให้เกิดจังหวะ ประดับใบวันแล่นลดรูปขนาดเล็กเจาะช่องตรงกลางให้มีลูกเล่นดูเบาเหมือนปลายก้านหรือยอดใบพืชพันธุ์ร้อยเรียงไปกับเส้นหางวันแบบก้านขด ล้อลวดลายก้านพฤกษชาติ

สัตตบริภัณฑ์ (ช่อฟ้า)

องค์ประกอบตามแบบศิลปกรรมล้านช้าง นิยมติดตั้งประดับไว้บนกลางสันหลังคา สื่อความหมายถึง คติภพภูมิจักรวาล เกี่ยวกับเขาพระสุเมรุอันเป็นศูนย์กลางของจักรวาล นิยมทำเป็นยอดปราสาทแหลม ยอดตรงกลางแทนยอดเขาสูงสุด คือปราสาทไพชยนต์สถานที่ประทับของพระอินทร์เทวราชาที่ประทับเหนือยอดเขาพระสุเมรุ ที่มีเขาสัตตบริภัณฑ์ ๗ ชั้น ล้อมรอบรองรับปราสาทบริวาร ลดหลั่นเป็นระดับรูปวงกลมรอบ (มักแสดงรูปทรงสัตตบริภัณฑ์เป็นรูปตัดขวาง) ซึ่งหากเชื่อมโยงถึงคติทางพุทธศาสนา ก็คล้ายกับเทียบเคียงเรื่องภพภูมิ วัฏจักรการเวียนว่าย ตาย เกิด

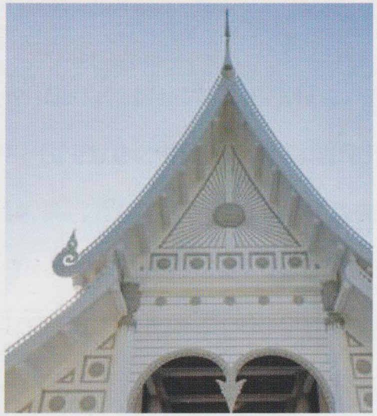
หน้าบัน (สีหน้า)

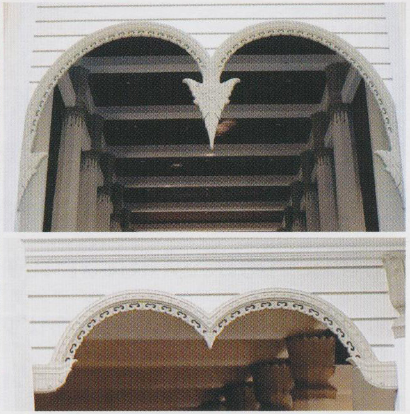
หน้าบัน (สีหน้า) หน้าจั่วบนปั้นเป็นลายดาวพระอาทิตย์ (ลายตะเวน) มีรัศมีเปลวพระอาทิตย์ สื่อความหมายถึง ความเจริญ ความสุขสวัสดิ์ แผ่กระจายออกไป ส่วนหน้าบันถัดลงมาที่ปีกอาคารซ้ายขวา เรียกว่า หน้าจั่วอุดปีกนก ใช้การประดับเพื่อลดทอนพื้นที่ว่างด้วยแถวช่องลูกฟักลดหลั่นกันลงมา ติดลายดาวดอกบัวเสริมประดับให้เกิดจังหวะ ประดับแต่พอดีพอเหมาะ โดยไม่ใช้ลวดลายแบบกระหนกตามแบบที่นิยม เนื่องจากต้องการการตกแต่งแบบพอประมาณ ไม่มากน้อยเกินไป ให้สอดคล้องกับระเบียบปฏิบัติแบบเรียบง่ายของวัดป่า

เสาบัว

ลักษณะการตั้งเสาบัวใหญ่ ๘ เหลี่ยม ทรงสูงคู่ด้านสกัด (ด้านกว้าง) รองรับด้วยเสาเล็กตลอดแนวยาวด้านข้าง รับชายคาที่ทอดลงต่ำ และการตั้งเสาลอยภายในอาคารทรงสูง ตามแบบแผนนิยมในศิลปะสถาปัตยกรรมล้านช้างดั้งเดิม โดยออกแบบลวดลายบัวคอเสื้อขนาดใหญ่ปล่อยกรวยเชิงยาว อิงกับรูปแบบบัวหัวเสาของวิหารเก่าวัดหลวง เมืองอุบล

ฮังผึ้ง (โก่งคิ้ว)

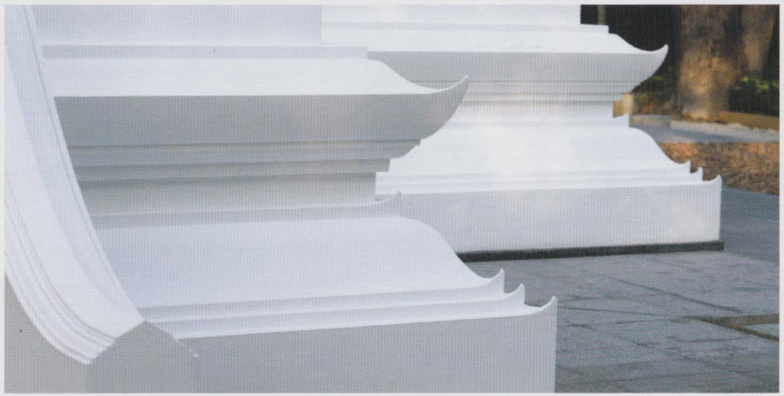
ฮังผึ้ง ถือเป็นองค์ประกอบประดับตกแต่งที่โดดเด่นชัดเจน ในรูปแบบศิลปกรรมล้านช้าง ด้วยเส้นสายโค้งอ่อนช้อยช่วยส่งเสริมความงามแก่โบสถ์ ส่วนก้านฮังผึ้งออกเป็นลายลูกขนาบ ใบลายทำเป็นช่องทะลุเล็ก ม้วนหัวลาย ให้ดูเบา โล่งเนื่องจากต้องการช่วยลดทอนความหนักของมวลอาคารขนาดใหญ่ ช่องเสาร่วมในประธานเป็นช่อฮังผึ้งใหญ่ ผูกลายกระหนกหัวลายขดม้วนคล้ายพันธุ์พืชตามแบบนิยมในลวดลายศิลปกรรมอีสาน

คันทวย

คันทวยแบบหูช้าง ทำลวดลายก้านขดหัวม้วนเป็นลายพฤกษชาติ ซึ่งเป็นลักษณะนิยมในศิลปกรรมล้านช้าง ตัวคันทวยติดตั้งวางบนเต้าล่างที่ยื่นออกจากผนัง ถือเป็นเอกลักษณ์ของการติดตั้งคันทวยในสถาปัตยกรรมภาคอีสาน ที่ได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมล้านช้าง

บัวฐานอาคาร

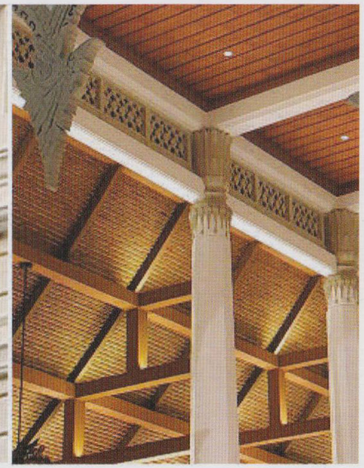
เป็นฐานแบบอีสาน เรียกว่า "ฐานแอวขันบัวปากพาน" ลักษณะส่วนบนเป็นบัวแก้วใหญ่กึ่งปากพาน ปลายบัวงอนเชิดขึ้น ส่วนล่างเป็นบัวคว่ำผายฐานยื่นยาวเป็นบัวถลา รับด้วยหน้ากระดานล่างสุด ที่มุขอาคาร และช่วงล่างตามแนวเสารอบโบสถ์ ก่ออิฐฉาบปูนเป็นแท่นพนักทึบเสมือนแท่นขอบผนังขนาดใหญ่ รับโคนเสารอบห้อง ช่วยเสริมความรู้สึกมั่นคงแข็งแรง ลักษณะการทำฐานแอวขันบัวปากพาน การก่อแท่นพนักทึบรับแนวเสาเช่นนี้ ก็เป็นรูปแบบนิยมในงานศิลปะสถาปัตยกรรมล้านช้างดั้งเดิม

แผงแลคอสอง

เป็นองค์ประกอบที่ใช้เชื่อมปิดผืนหลังคาตับบน - ล่าง ภายนอกทำเป็นแผงลูกฟักทึบปั้นเสาปากนกแก้วประดับให้สวยงาม ภายในติดเป็นแผงแลคอสองราชวัติลายดอกบัว พาดเชื่อมระหว่างบัวหัวเสาภายใน ให้ความรู้สึกโปร่งเบา งดงาม การประดับแผงแลคอสองนี้ ถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของสถาปัตยกรรมล้านช้างดั้งเดิม

คณะสงฆ์วัดป่านานาชาติ ๒๕๖๕

คณะญาติโยมที่มาช่วยเตรียมงานฉลองอุโบสถ

คณะสงฆ์เข้าร่วมสังฆกรรมสวดถอนสีมาอุโบสถ วัดป่านานาชาติ

พระเทพวชิรญาณ (เลี่ยม ฐิตธมฺโม) เป็นประธานคณะสงฆ์เข้าร่วมสังฆกรรมสวดถอนสีมาอุโบสถ วัดป่านานาชาติ วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๕

อุโบสถ วัดป่านานาชาติ

ISBN : 978-616-594-784-8

โปรดติดต่อ เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

ต.บุ่งหวาย อ.วารินชำราบ

จ.อุบลราชธานี ๓๔๓๑๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๖๕ จำนวน : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ภาพประกอบ : ธีรวุฒิ ชลศึกษ์, ศราวุฒิ กลิ่นกล้า, กตภัน แก้วสง่า, มนตรี ศิริธรรมปิติ, อภัสนันท์ เชื้อไทย, Dave Getzschman, ธนากร อรุณเรืองสวัสดิ์

พิมพ์ที่ : ศิริธรรมออฟเซ็ท

โทร. ๐๔๕-๓๑๗๔๙๑-๕

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

รายนามผู้ร่วมพิมพ์หนังสือ อุโบสถวัดป่านานาชาติ

สามเณรอิม

คุณแม่จันทนา แซ่จิว

คุณวิเชียร แซ่ฉั่ว

คุณพัชธร กิตินุกูลศิลป์

คุณแนบภู ไชยวิสุทธิกุล,

คุณประจักษ์ วิฑูรเศรษฐ์

ด.ช.แนบภพ แซ่ฉั่ว

ครอบครัวปัดพีสิน

พญ.แนบการ-นพ.ชานนทร์-น้องศีล-น้องกุศล มรกตวิจิตรการ

และผู้มีจิตศรัทธาทุกๆ ท่านที่มิได้เอ่ยนาม

วัดป่านานาชาติ

จังหวัดอุบลราชธานี